2821

Η
ΒΕΡΑΝΖΕΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

Μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΥΠΟ

τῆς Κυρίας Χ...

Ἐκδίδοται Δαπάναις

Ε. Μ. ΡΗΓΑ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

1871

Η

ΒΕΡΑΝΖΕΡΗ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

Ἂν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν μου θεωρεῖται τυποκλοπιμαῖον, καταδιωκόμενον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ τυποκλοπίας Νόμου.

Η

ΒΕΡΑΝΖΕΡΗ.

Α΄.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ.

Η Βουλωνία πόλις τερπνὴ, κεῖται ἐν μέσῳ τριῶν λόφων, κατηρτισμένη ἐπὶ κατωφεροῦς τινος καὶ ἀποτόμου ράχεως, εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσης ἀπολῃγούσης. Καὶ τὸ μὲν τῶν ἄκρων αὐτῆς, ἐπίκειται τοῦ πορθμοῦ, τὸ δὲ, καταδύεται ἐν τοῖς κύμασιν· αἱ πλευραὶ καὶ οἱ βραχίονες αὐτῆς, κρύπτονται ἐκ τῶν βλεμμάτων τοῦ θεατοῦ ἐντὸς τοῦ βάθους μικρῶν κοιλάδων, ἐκ τῶν λόφων σχηματιζομένων.

Ἡ τῶν λουτρῶν ἐποχὴ εἶνε εὐφρόσυνος εἰς Βουλωνίαν· ὅμιλος κομψὸς συρρέει πανταχόθεν εἰς τὰ πολυτελῆ αὐτῆς μέγαρα, ἐπὶ τῆς ὁμαλοῦς μὲν, λιθώδους δὲ ταύτης ὄχθης, ἀλλ' οὐδέποτε ἴσως, ἡ πεφιλημένη τῶν λουομένων αὕτη πόλις, εἶδεν ἐντὸς αὐτῆς τοσοῦτον πλῆθος, ὅσον κατὰ τὸ ἔτος 1842. Ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου καὶ προπάντων ἐκ τῶν Παρισίων καὶ τῶν

γειτνειαζουσῶν πόλεων, ἔσπευσαν πρὸς τὰ παράλια τοῦ πορθμοῦ τοῦ Καλέσου, ὅπως ἀναπνεύσωσι κατὰ τὴν ἐκεῖθεν δίοδον αὐτῶν τὴν δροσερὰν τοῦ Ἀπρακτίου αὖραν καὶ καταδύσωσιν εἰς τὰ κυανόλευκα τοῦ πορθμοῦ κύματα, μέλη ἐκνενευρισμένα ἐκ τοῦ κάματος τοῦ χειμῶνος, καὶ τοῦ καύσωσος τοῦ θέρους.

Μεταξὺ τῶν ἐκ τῶν πλησιοχώρων ἐλθουσῶν οἰκογενειῶν, μνημονεύεται ὡς ἡ μᾶλλον εὔπορος καὶ διακεκριμμένη, ἡ οἰκογένεια δὲ Μωριέν.

Ἡ κόμησσα δὲ Μωριὲν ἐνοικίασε ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μοντρὰλ, μικρόν τινα οἰκίσκον λευκοπράσινον, φιλαρέσκως, ἐν εἴδει ἀγροτικῆς καλύβης, κατηρτισμένον, καὶ κεκαλυμμένον ὄπισθεν δασῶν καὶ φρυγμώνων μακρόθεν ἐπιδεικνειομένων, ὡς ἐκ τοῦ πλήθους παλαιῶν τινων αἰγείρων τῆς Ἰταλίας. Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς μικρᾶς κοιλάδος τῆς Διάνης, ἡ χαρίεσσα αὕτη κατοικία, εἶχεν ἐνώπιον αὐτῆς τὴν θάλασσαν, ἀπὸ δὲ τῶν ἐξωστῶν αὐτῆς, τὸ βλέμμα περιελάμβανε θέαν ἐξαισίαν. Ἤτοι δεξιόθεν, τοὺς πρόποδας λοφίσκου τινος καταφύτου καὶ τὴν πόλιν τῆς Βουλωνίας κλιμακιδὸν ἐπὶ τῶν λόφων ἀμφιθεατρικῶς διατεταγμένην, ἀριστερόθεν τὰς ὑψυλὰς καὶ χρυσοειδεῖς ἀκτὰς, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων κεῖται ὁ λιμὴν μὲ τὰς δύο αὐτοῦ λιθοστρώτους προκυμαίας, αἵτινες προβαίνουσαι, κρύπτονται ὡσεὶ δύο βραχίονες ἐντὸς τῆς θαλάσσης· ἀπωτέρω τὸν ἀπέραντον τοῦ Ὠκεανοῦ ὁρίζοντα, τὰ διαυγῆ αὐτοῦ ὕδατα καὶ τὸν αἴθριον τῆς ἐποχῆς οὐρανόν. Ἐνίοτε δὲ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καὶ γραμμὴν τινὰ λευκὴν λάμπουσαν

εἰς τὸν ὁρίζοντα, ἥτις εἶνε αἱ ἀκταὶ τῆς Ἀγγλίας.

Εἰς ταύτην λοιπὸν τὴν ὄασιν, ἐνώπιον τοῦ ἀείποτε ζωηροῦ, ἀείποτε νέου τούτου θεάματος, κατῴκησεν ἡ Κυρία δὲ Μωριὲν, κατὰ τὸν μῆνα Αὔγουστον, μετὰ τῆς μονογενοῦς αὐτῆς θυγατρὸς Βερανζέρης, ὅπως διέλθῃ τὰς ἡδυτέρας στιγμὰς τῆς ἐποχῆς τῶν λουτρῶν.

Ἡ Βερανζέρη ἦτο νέα εἰκοσαέτις, ἐξαισίας καλλονῆς, κρατοῦσα ἀνορθωμένον ὑπερηφάνως τὸ ὡραῖον ἀλαβάστρινον μέτωπόν της, καὶ σείουσα μετ' ἀλαζονείας τὴν ἑλικοειδῆ αὐτῆς ξανθὴν κόμην. Ἐκ τοῦ σεροῦ καὶ ἀποφασιστικοῦ τῶν μεγάλων κυανῶν ὀφθαλμῶν της βλέμματος, ἐκ τοῦ τῶν μετὰ θάρσους διαγεγραμμένων χειλέων της, ἐλίγον τι ὑπεροπτικοῦ μειδιάματος, τῆς σοβαρᾶς τῆς ῥινὸς αὐτῆς κατατομῆς, ἐκ τῆς ὑψιτενοῦς τῆς κεφαλῆς της στάσεως, τοῦ ὕψους τοῦ ἀναστήματος, καὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐνεργητικότητος τῶν τρόπων της, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τοῦ ἀγερώχου βαδίσματος αὐτῆς, εὐκόλως ἀνεγνώριζέ τις κόρην τῆς εὐγενοῦς γενεᾶς, καὶ κληρονόμον τῶν ὡραίων ἐκείνων τοῦ Βορρᾶ, αἵτινες ἠκολούθουν τοὺς συζύγους αὐτῶν εἰς τὰς μάχας, προτιμῶσαι, μᾶλλον νὰ συντριφθῶσιν ὑπὸ τὰ ἅρματα τῶν Ῥωμαίων, ἢ νὰ ἐπιζήσωσιν εἰς καταισχύνην ἥττας.

Μόλις ἐφάνη αὕτη εἰς τὰς αἰθούσας τῆς πόλεως καὶ τὰς πανηγύρεις τῆς τῶν λουτρῶν συστάσεως, καὶ πάντες ἐλησμόνησαν ὅλας τὰς ὡραίας, ὅλας τὰς κεχαριτωμένας κούκλας, ἃς οἱ Παρίσιοι εἶχον πέμψει εἰς Βουλωνίαν. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ Βερανζέρη ἠδύνατο

νὰ λογισθῇ ὡς μικρόν τι βασίλειον, οὗτινος ἡ βασίλισσα ἦτο αὕτη.

Καὶ μόλα ταῦτα, ἡ ὡραιότης αὕτη, σέβας μᾶλλον ἢ γοητείαν ἐπέβαλλεν. Τὸ δὲ αἴσθημα ὅπερ ἐνέπνεε, θαυμασμοῦ μᾶλλον ἢ ἀληθοῦς συμπαθείας μετεῖχεν. Ἐκτὸς τούτου, φήμη διέτρεχε ὅτι τὰ λαμπρότερα συνοικέσια εἶχον ἀπορριφθῇ ἕως τότε παρὰ τῆς δεσποσύνης δὲ Μωριέν· καὶ ἡ ὑπεροψία αὕτη, τοσοῦτον καλῶς ἐγένετο παραδεκτή, ὥστε οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ μετέλθῃ παρ' αὐτῇ πρόσωπον ἄλλο ἢ τὸ τοῦ ἀφώνου καὶ λατρείαν πρὸς αὐτὴν ἀπονέμοντος πανηγυριστοῦ.

Αἱ Κυρίαι Δὲ Μωριὲν εἶχον μόλον τοῦτο παραδεχθῇ, ἅμα ἀφίχθησαν εἰς Βουλωνίαν, τὴν φοίτησιν νεανίσκου τινός, κομψοτάτου ἄλλως τε καὶ ἱκανῶς εὐειδοῦς· ἀλλ' ὁ κύριος οὗτος, Δὲ Φερρίερος, ἦτον ἐξάδελφος τῆς κομήσσης, καὶ τοιοῦτος τίτλος τῷ παρεχώρει δικαιωματικῶς νὰ μετέρχηται παρ' αὐτῇ τὸν Ἱπποτικὸν θεράποντα (cavalier servant). Ἦτον ἄνθρωπος ἄνευ οὐδεμιᾶς μὲν βαρύτητος, ἐπιδέξιος ὅμως χορευτὴς, καλὸς συνοδὸς, πνεύματος δηλαδὴ ὡς ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας βλέπομεν πολλὰ τοιαῦτα, καὶ ὅστις θεωρῶν ἑαυτὸν ἱκανῶς εὐτυχῆ, ἔχων δὲ καὶ φαντασίαν ἀρκούντως ζωηράν, κατήντησε ν' ἀποκατασταθῇ ὁ ἀνωφελέστερος τῆς κοινωνίας ἄνθρωπος πρὸς τοὺς ὁμοίους του, καὶ συχνάκις ὁ ἐπαχθέστερος πρὸς ἑαυτόν.

Ἡ Βερανζέρη εἶχεν ἐκφράσει ἐνώπιον τοῦ ἐξαδέλφου της τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ν' ἀγοράσῃ ἵππον, ὅπως ἀσχολῆται, κατὰ τὰς ἀέργους ὡραίας ἡμέρας, εἰς εὐάρεστόν

τινα ἐξάσκησιν. Ὁ Κύριος Δὲ Φερρίερος ἐβλήθη πάραυτα εἰς κίνησιν, καὶ ἐπειδὴ ἡ Βουλωνία εἶναι πόλις τῆς μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας διαβάσεως, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀνακαλύψῃ ἱππέμπορόν τινα ἐκ τῶν μετὰ τῶν δύο τόπων ἐμπορευομένων.

Ἓν μόνον ἐκ τῶν ἑπτὰ ζώων, ἅτινα κατεῖχεν ὁ ἔμπορος, ἄξιζε, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ νεανίου, τοῦ κόπου, ὅπως ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν τῆς εὐγενοῦς νεάνιδος. Ἦτο δὲ τοῦτο, προσέθετεν, εὔμορφός τις φορβᾶς, λίαν ἐκ τῶν ἄλλων διακρινομένη.

— Καὶ ζωηρά; ἠρώτησεν ἡ Βερανζέρη.

— Ὡς ἀστραπή, ἀπήντησεν ὁ ἐξάδελφος.

— Ποίας καταγωγῆς;

— Θυγάτηρ τῆς Σουλτάνας Ἀϊδὲ καὶ τοῦ Μακ-Φερλάν.

— Ποίου χρώματος;

— Πυρροῦ.

— Τὸν χρωματισμὸν τὸν ὁποῖον προτιμῶ. Καὶ ἡ τιμὴ αὐτῆς;

— Αἴ, ἐδῶ εἶνε τὸ ἐπισφαλέστερον, ἢ μᾶλλον τὸ ἰσχυρότερον μέρος.

— Ὅπερ ἐστί;

— Τιμὴ μυθώδης.

— Εἰπέ με αὐτὴν ἀμέσως, μὲ κάμνεις ν' ἀποθνήσκω ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας, εἶπεν ἡ Βερανζέρη, ῥίπτουσα ἐπὶ τοῦ ἐξαδέλφου της ἓν ἐκ τῶν δεσποτικῶν αὐτῆς βλεμμάτων.

— Δύο χιλιάδες σκοῦδα ἀπήντησεν ὁ νεανίας.

— Δύο χιλιάδες σκοῦδα! τῇ ἀληθείᾳ εἶναι πολύ, δι' ἁπλῆν μόνον φαντασίαν, τί λέγετε περὶ τούτου μῆτερ μου;

Ἡ νέα δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῆς συγκαταθέσεως τῆς κομήσσης διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἰδιοτροπίαν της, καὶ ἤξευρε καλῶς, ὅτι ἡ ἐλαχίστη τῶν ἐπιθυμιῶν της, ἦτο δι' ἐκείνην διαταγή. Ἀλλὰ τοσοῦτον ἦν τὸ πρὸς τὰ χρέη ἀξιόλογον αἴσθημα τῆς Βερανζέρης, ὥστε οὐδέποτε εἶχεν ἀγοράσει ἐλάχιστον τεμάχιον ταινίας, χωρὶς προηγουμένως νὰ συμβουλευθῇ τὴν Κυρίαν Δὲ Μωριέν.

— Εἶνε δύσκολον, ἀπήντησεν ἡ κόμησσα, νὰ ἤξεύρῃ τις ἐὰν τέλος ἡ τιμὴ αὕτη ἦνε ὑπερβολικὴ, πρὶν ἢ ἰδῇ τὴν ἵππον. Ἐκτὸς τούτου, τί φρονεῖ περὶ αὐτῆς ὁ ἐξάδελφός μας, αὐτὸς, ὅστις θεωρεῖται ὡς διάσημος gentleman-rider. (Ἱππότης ἄγγλος) καὶ ὅστις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἔκαμε ἰδίαν μελέτην;

Φρονῶ εἶπεν ὁ νεανίας, ὅτι δύο χιλιάδες σκοῦδα εἶνε τιμὴ ὑπέρογκος, ἀλλ' ἐπίσης πιθανὸν εἶνε, ὅτι ὁ ἔμπορος δὲν εἶπε τὸν τελευταῖον λόγον του, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θέλει λογισθῇ εὐτυχὴς νὰ πωλήσῃ πρὸ τῆς εἰς Παρισίους ἀπελεύσεώς του ἕνα τῶν ἵππων του. Ἄλλως τε, ἐὰν τὸ ζῶον ἀρέσῃ εἰς ὑμᾶς, θέλετε παραβλέψει λουδοβίκιά τινα πλειότερα ἢ ὀλιγώτερα. Ἀνάγκη ὅμως πρὸ πάντων νὰ ἰδῇ τις τὸ ζῶον.

— Ὁ Κύριος δὲ Φερριέρος ἔχει δίκαιον εἶπεν ἡ Κόμησσα.

— Παρὰ πολὺ διὰ τὴν φορὰν ταύτην· προσέθεσεν ἡ Βερανζέρη.

— Ἡ ἐξαδέλφη μου, τοσοῦτον κακὴ ὅσον ὡραία!

— Καὶ τοσοῦτον φιλαλήθης ὅσον κακὴ, ἐξάδελφέ μου. Ἔλα ἀπόδειξόν μοι ὅτι μία ἰδιοτροπία δύναται ἐνίοτε νὰ θεωρηθῇ ὡς καλὸν κατά τι. Εἰπὲ νὰ ζεύξωσι τὴν ἅμαξαν, καὶ ὁδήγησόν μας πρὸς τὸν περίφημον βλαστὸν τοσοῦτον εὐγενοῦς γενεᾶς.

Ὁ Κόμης δὲ Φερριέρος ἔσπευσε νὰ μεταβιβάσῃ πρὸς τὸν ἁμαξηλάτην τὰς διαταγὰς τῆς Βερανζέρης, καὶ μετά τινας στιγμὰς ὁ δίφρος τῶν δύο τούτων κυριῶν, περιέμενον πρὸ τῆς ὁδοῦ.

— Ἐλπίζω ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ἡ νεᾶνις, ὅτι δὲν ἔχεις σκοπὸν νὰ μᾶς φέρῃς εἰς τοὺς σταύλους τῶν ἐμπόρων σου· ἡμεῖς θέλομεν σὲ ἀναμένει ἐπὶ τῆς ὄχθης· ἐκεῖ θέλομεν ἀνταμωθῇ μετὰ τοῦ προσωρινοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ ἐν λόγῳ ζώου.

— Πρὸ πάντων, Ἐδουάρδε, μὴ μᾶς κάμῃς νὰ περιμένωμεν, προσέθεσεν ἡ Κυρία Δὲ Μωριέν.

Ὁ Κύριος δὲ Φερριέρος διαβεβαίωσεν ὅτι θέλει εἶσθαι πρὸ τῶν ἐξαδέλφων του παρὰ τῇ ὄχθῃ. Μετὰ ταῦτα ἐπήδησεν ἐφ' ἑνὸς ὡραίου ἵππου χρεμετίζοντος εἰς τὸ προαύλιον, καὶ τὸν ὁποῖον ἐχαλιναγώγει ἱπποκόμος τις.

Ἡ ἅμαξα προεχώρει βραδέως εἰς τὴν πρὸς τὴν πόλιν ἄγουσαν ὁδὸν, ὅτε ὁ Κύριος δὲ Φερριέρος, ὅστις εἶχε κεντήσει τὸν ἵππον του πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν ἁμαξηλάτην νὰ περιστείλῃ τὰς ἡνίας· ἀλλ' οἱ ἵπποι εἶχον ἤδη ἀρχίσει τὸν καλπασμὸν, καὶ ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος ἦτο κατωφερὲς, ὑπερεπήδησαν τὸν χάνδακα τῆς ὁδοῦ, ὅτε μόλις ἠδυνήθησαν νὰ κρατηθῶσιν. Ἡ ἅ-

μαξα εὑρέθη οὕτως ἀπέναντι τῆς λεωφόρου, ἐνῷ τὸ ἱκανῶς σφριγῶν ζεῦγος τῶν ἵππων, ἐσκίρτα ἐπὶ τὸ πλάγιον, ἀφίνον τοιουτοτρόπως τὰς δύο κυρίας ἀκαλύπτους ἐν τῷ βάθει τοῦ ὀχήματός των, οὗτινος τὸ κάλυμμα ἦτο καταβιβασμένον.

Κατὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἐφάνη πυκνὸν νέφος κονιορτοῦ καταβαῖνον τὴν κορυφὴν ὡσεὶ νιφοστιβάς. Ἀπὸ τοῦ μέσου τοῦ νέφους τούτου διήρχοντο τέσσαρες εὔρωστοι ταχυδρομικοὶ ἵπποι ἀκολουθούμενοι ὑπό τινος ταχυδρομικῆς ἁμάξης, ἥτις ἐκυλίετο ταχέως ἐπὶ τοῦ καταφόρου τοῦ λόφου.

Αἱ Κυρίαι δὲ Μωριὲν μόλις ἔλαβον καιρὸν νὰ φωνάξωσι καὶ ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα, ὡς βέλος ῥιπτομένη, διῆλθε τρεῖς πόδας πρὸ αὐτῶν.

Δύο ἄνθρωποι ἦσαν πλαγιασμένοι μᾶλλον, ἢ καθήμενοι ἐντὸς τοῦ βάθους τῆς ἁμάξης. Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, τὸ συρίγγιον ἔχων εἰς τὸ στόμα καὶ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη, ἔκυψεν ἐκτὸς τῆς ἁμάξης, καὶ μ' ὅλον τὸ ὁρμητικὸν τρέξιμον, ἔλαβε καιρὸν ν' ἀπολαύσῃ τοῦ ὑπερηφάνου καὶ παρωργισμένου τῆς νεάνιδος βλέμματος.

— Ὁποία αὐθάδεια, ἀνέκραξεν ἡ Βερανζέρη.

Ἡ Κυρία δὲ Μωριὲν, μετὰ τῆς καλοκαγαθίας ἐκείνης τῆς χαρακτηριζούσης τὰς ἐμπείρους γυναῖκας τῆς ἡλικίας της, εἰς τὴν τῆς κοινωνίας τάξιν, ἐπειράθη ν' ἀποδείξῃ εἰς τὴν θυγατέρα της, ὅτι ὁ ἁμαξηλάτης δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τοὺς ἵππους του, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν δὲν ὑπῆρχέ τι παράδοξον ἐν τῷ συμβεβηκότι τούτῳ, ἄλλως τε πολὺ καθ' ἑαυτῷ ἀσημάντου, ὥστε ν'

ἀποδοθῇ τι εἰς τὰ ἐν τῇ ταχυδρομικῇ ἁμάξῃ ὑποκείμενα. Ἀλλ' ἡ Βερανζέρη ἐσίγα, καὶ δὲν ἀπήντησεν ἢ διὰ πικροῦ μειδιάματος.

Ἡ διάβασις τοῦ ὀχήματος τούτου ἐγένετο, ὡς ἴδωμεν, ὁρμητικωτάτη, ταχύτατον ἦτο τὸ τῆς Βερανζέρης μετὰ τοῦ νέου παραλλαχθὲν βλέμμα. Ἀλλ' ὅμως ἤρκεσεν ὅπως ἐγχαράξῃ ἐν τῇ μνήμῃ τῆς νεάνιδος τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἀγνώστου τοσοῦτον βαθέως, ὥστε δὲν ἠδύναντο πλέον εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ἐξαλειφθῶσι.

Τὸ ὠχρὸν καὶ ἀκίνητον ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸν ψυχρὸν καὶ διαπεραστικὸν ὡς ὁ σίδηρος ἐκεῖνον ὀφθαλμὸν, τὸ μετ' ἀνείας μόρφασμα αὐτοῦ, ἡ δεσποσύνη Δὲ Μωριὲν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ λησμονήσῃ.

Ματαίως ὁ Κύριος δὲ Φερῥιέρος περιέστρεφε τὸν ἵππον του πλησίον τῆς ἁμάξης, καὶ ἐρρίπτεν ἐπὶ τῆς εὐγενοῦς ἐξαδέλφης του φιλοφρονητικούς τινας λόγους· ὁ κόπος ὃν κατέβαλλε δὲν ἀνταμείφθη οὐδὲ δι' ἑνὸς βλέμματος. Τὸ ῥέτωπον ἔχουσα συνοφρυωμένον, τὸ βλέμμα ἁπλανὲς, τὰς χεῖρας συνεσταλμένας ἐντὸς τῶν χειροκτίων, ἡ νεᾶνις ἐσιώπα καταστέλλουσα ἀναμφιβόλως αἴσθημα παραδόξου ὁρμῆς, καθότι οἱ συνεσφιγμένοι αὐτῆς ὀδόντες, ἔκαμον ν' ἀναπηδᾷ τὸ τῶν χειλέων της αἷμα.

Διῆλθον τὴν πόλιν χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ εἴπωσιν. Ἡ Κυρία Δὲ Μωριὲν, ἥτις ἐγνώριζε τὸν σκεπτικὸν χαρακτῆρα καὶ τὸ ῥεμβῶδες τῆς θυγατρός της πνεῦμα, οὐδόλως προσέσχεν εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν σιωπὴν, καὶ οὔτε κἂν τῇ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ ταράξῃ τὸ νῆμα τῶν σκέ-

ψεών της, Ἀλλ' ἀφοῦ ἔκαμον δύο στροφὰς ἐπὶ τῆς λιθοστρότου ἀκτῆς καὶ τῆς πρὸ ὀλίγου ἐγκαταληφθείσης ἀπὸ τὴν θάλασσαν ὑγρᾶς ἄμμου, ἡ κόμησσα εἶδε τὴν ἀθυμίαν ταύτην ἀντιπαλαίουσαν πρὸς τὴν διασκέδασιν ὡραίου θεάματος καὶ τῆς δροσερᾶς πνοῆς τῆς αὔρας, καὶ τότε ἐν τῇ μητρικῇ αὐτῆς στοργῇ, ἤρχισεν ὁ φόβος.

— Εἶσαι ὡχρὰ Βερανζέρη, εἶπεν αὕτη, μήπως πάσχεις;

— Εἰς τὴν φωνὴν τῆς μητρός της ἡ Βερανζέρη ἐσκίρτησε, καὶ ταχέως τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἐμφρόντιδος μετώπου της φέρουσα, ὡς ἵνα ἀποδιώξῃ θλιβερὸν συλλογισμόν.

— Ὄχι, μῆτερ μου, ἀπήντησεν, αἰσθάνομαι ἑαυτὴν καλῶς· ἀλλ' εἶχα ἀνάγκην τοῦ περιπάτου τούτου, ὅπως ἐπαναπαύσω τὸν νοῦν μου. Ἤξεύρεις καλῶς ὅτι ἡ τῆς θαλάσσης θέα μὲ κάμνει νὰ ὀνειροπολῶ.

— Τὰ ὀνειροπολήματά σου θύγατερ, ὁμοιάζουν σήμερον μὲ τὴν μελαγχολίαν. Ἔλα, ἀποδίωξον ἐκ τοῦ ὡραίου μετώπου σου τὰ σκοτεινὰ ταῦτα νέφη. Ἰδοὺ ἔρχεται ὁ Κύριος δὲ Φερρίερος συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν μέλλοντα ἵππον σου· ἰδὲ τί ὡραῖον ζῶον.

Ἡ νεᾶνις ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ἵππου, καὶ τὸ μειδίαμα ἀνεφάνη ἐπὶ τῶν ροδοχρόων χειλέων της.

Ὁ Κύριος δὲ Φερρίερος ἐνεπιστεύθη τὸν ἵππον του, εἰς τὸν συνοδεύοντα τὸν ἔμπορον ἱπποκόμον, καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς φορβάδος, ἐφ' ἧς ἐξετέλη διαφόρους ἐλιγμοὺς μετὰ σπανίας ἐπιδεξιότητος. Αἱ δύο κυρίαι κατέβησαν εἰς τὸ ἔδαφος ὅπως ἴδωσιν αὐτὴν ἀνέτως. Ἐφαίνετο ὅτι ἡ φορβὰς ἤρεσε, διότι ἡ κόμησσα, ἀφοῦ ἀντήλλαξε δύο λέξεις μετὰ τῆς θυγατρός της, ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν Κύριον Φερρίερον νὰ πλησιάσῃ, ἵνα συζητήσωσι μετὰ τοῦ ἐμπόρου τὴν τιμήν.

— Λάβε ὑπ' ὄψιν, ἐψιθύρισεν ἡ Βερανζαρη εἰς τὸν ἐξάδελφόν της, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω τὸ ζῶον τοῦτο ἐφ' οἱαδήποτε τιμῇ· μόλα ταῦτα μὴ προβῇς, ἄνευ τῆς συναινέσεώς μου, πέραν τῶν πέντε χιλιάδων φράγκων.

— Θέλω ἀκολουθήσει ἀκριβέστατα τὰς διαταγὰς ὑμῶν, ἀπήντησεν ὁ Κύριος δὲ Φερρίερος. Μετὰ ταῦτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἔμπορον.

— Δύο χιλιάδες σκοῦδα, μὲ εἴπατε σήμερον τὴν πρωΐαν ὅτι θέλετε ἀντὶ τοῦ ζώου τούτου;

Ὁ ἔμπορος ἦτον ἄνθρωπος βραχὺς καὶ πλατὺς, πονηρὸς καὶ ὕπουλον ἔχων τὸ βλέμμα, εἶδεν ὅτι εἶχε διαφορὰν μετ' ἐμπείρου καὶ ἐνόμισε περιττὸν τὴν φορὰν ταύτην νὰ ἐπικαλεσθῇ εἰς βοήθειάν του τὰς συνήθεις πανουργίας τοῦ ἐπαγγέλματός του. Περιωρίσθη ὅθεν ἁπλῶς ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἀποταθεῖσαν πρὸς αὐτὸν ἐρώτησιν.

— Μάλιστα, κύριε, δύο χιλιάδες σκοῦδα.

Πολλάκις ἡ ἁπλότης εἶνε μέσον πανουργότατον.

— Δύο χιλιάδες σκοῦδα εἶνε ὑπερβολὴ, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Φερρίερος.

— Ἐὰν ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν ἤθελον ἀναγνωρίσει ὑμᾶς ὡς ἐμπειροπράγμωνα, ἀπεκρίθη ὁ ἔμπορος, ἤθε-

λον παρ' ὑμῶν αἰτήσει τρεῖς χιλιάδας. Εἶπον δύο χιλιάδας οὐδ' ἐν Λουδοβίκειον ὀλιγώτερον.

— Καὶ ἂν σᾶς προσέφερον πέντε χιλιάδας φράγκων;

— Ἤθελον ἀποποιηθῆ.

Ὁ Κύριος δὲ Φερριέρος εὑρίσκετο ἐν μεγίστη ἀμηχανία. Ὁ ἔμπορος ἐπέμενεν, ἡ δὲ Βερανζέρη ἐρωτηθεῖσα, δὲν ἤθελε νὰ πληρώσῃ ἀκριβώτερον ἕνα ἵππον, βεβαίως ὡραῖον, ἡ ἔλλειψις ὅμως τοῦ ὁποίου δὲν ἤθελεν εἶσθαι τοσοῦτον ἐπαισθητή. Ὁ νεανίας ἐνόμισεν ἐπάναγκες νὰ προτείνῃ νέαν γνώμην.

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, εἶπεν, δὲν ἐγκαταλείπει τὴν Βουλωνίαν ἢ μετὰ δύο ἡμέρας. Ἂν ἐμμείνωμεν ἐπὶ τῆς προσφορᾶς ἣν τῷ ἐδώσαμεν θέλει σκεφθῆ, καὶ ἅμα ἰδῇ ὅτι δὲν τρέχουσι κατόπιν αὐτοῦ, πρῶτος οὗτος θέλει προσφέρει τὴν πραγματείαν του.

Ἡ συμβουλὴ αὕτη, ἐφάνη εἰς τὴν Βερανζέρην τοσοῦτον συνετή, καθόσον ἦτο πολὺ ὀλίγον εἰθισμένη ν' ἀπαντᾷ εἰς τὰς τοῦ ἐξαδέλφου της δοξασίας.

— Ἄλλως τε προσέθηκεν οὗτος, θέλει εἶσθαι καιρὸς πάντοτε νὰ ἐγκύψωμεν εἰς τὴν πληρωμὴν δύο χιλιάδων σκούδων, ἐὰν δὲν ἰδῶμεν τὸν ἔμπορον ἐρχόμενον αὖριον ἢ μεθαύριον.

— Ἀλλ' ἐάν τις τυχὸν ἀγοράσῃ τὸν ἵππον τοῦτον; παρετήρησεν ἡ Βερανζέρη.

— Καὶ τίς θέλετε ν' ἀγοράσῃ ἵππον δύο χιλιάδων σκούδων ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ὡραία μου ἐξαδέλφη; Οὐδεὶς ὑπάρχει ἐνταῦθα ἢ ὑμεῖς μόνη δυναμένη νὰ ἐπιτρέψητε εἰς ἑαυτὴν τοιαύτας φαντασίας.

Τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ἦτον ἐπιτήδειον καὶ ἐκολάκευε τὴν ματαιότητα τῆς νεάνιδος. Ἡ κόμησσα εὑρίσκουσα τὴν ἵππον ὁπωσοῦν ζωηρὰν, καὶ, ἐν τῇ μητρικῇ αὐτῆς μερίμνῃ, διορῶσα ἀνεγειρόμενον ἐνώπιόν της μέλλον κινδύνων, δὲν ὤθει τὸ τέλος τῆς συμφωνίας· βήματά τινα ἐκεῖθεν, ὁ ἔμπορος ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἔρριπτε βλέμμα πρὸς τὸ μέρος αὐτῶν, καὶ ἐφαίνετο ἀναμένων μετ' ἀνησυχίας τὴν ἀπόφασιν τῆς συνελεύσεως.

Ὑπῆρχεν ἀνάγκη πλειόνων ὅπως ἡ τοῦ Κυρίου Φερριέρου γνώμη γενῇ παραδεκτή;

— Ἔ καλὰ, ἔστω· εἶπεν ἡ Βερανζέρη.

Ἂς ἀναβάλλωμεν τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν αὔριον. Ὁ ὑμέτερος ἔμπορος θέλει λάβει καιρὸν νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ... Ἡ φωνὴ ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς.

Ἡ Βερανζέρη παρετήρησεν ἐνώπιόν της ἐν τῇ ταχυδρομικῇ ἁμάξῃ ἀπαθῆ καὶ σαρκαστικὴν μορφήν. Ῥῖγος παγετῶδες διέτρεξεν ἅπαντα αὐτῆς τὰ μέλη, καὶ ἠσθάνθη τὸ ψυχρὸν τοῦ νεανίου βλέμμα διερχόμενον τὴν καρδίαν της ὡς ἀκὶς ξίφους.

— Ὁ Κύριος δὲ Φερριέρος δὲν εἶχεν ἀκούσει τὸ τέλος τῆς φράσεως τῆς ἐξαδέλφης αὐτοῦ ὅπως ἐκτελέσῃ τὰς διαταγάς της, καὶ ὑδόλως παρετήρησε τὴν ταραχήν της.

Συνήντησε πάλιν τὸν ἔμπορον.

— Κύριε, τῷ εἶπεν, πέντε χιλιάδες φράγκα, ἰδοὺ ὅλη ἡ ἀξία τῆς φορβάδος ταύτης. Δὲν σοὶ δίδομεν ἀντ' αὐτῆς πλείονα.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θέλω κρατήσει αὐτήν.

Εἰς Παρισίους θέλουσι μοὶ δώσει τετρακόσια λουδοβίκεια, προσέθεσεν ὁ πανοῦργος ἔμπορος, ῥίπτων ἐπὶ ταῦ πλησιάσαντος εἰς τὴν συνάθροισιν ὠχροῦ ἀγνώστου, βλέμμα ἐμφαῖνον ἐπιμονήν.

Ἀλλ' ὁ ἄγνωστος ἔμενεν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος, τὸ βλέμμα πάντοτε προσηλωμένον ἔχων ἐπὶ τοῦ τεταπεινωμένου τῆς Βερανζέρης μετώπου.

— Μάλιστα, εἰς Παρισίους τὸ ζῶον τοῦτο θέλει τιμηθῆ τετρακοσίων Λουδοβικείων, ἀπήντησεν οὗτος, θωπεύων τὸν τραχηλον τοῦ ὡραίου ζώου. Δὲν εἶνε ἀληθὲς Κύριε κόμη;

Ἐρωτώμενος ἀπ' εὐθείας ὁ ἄγνωστος, ἔστρεψε τὴν κεφαλήν.

— Ἴσως, Μαστρο-Θωμᾶ ἀπήντησε διὰ βραχείας καὶ βροντώδους φωνῆς, ἥτις εἰς τὰ ὦτα τῆς Βερανζέρης ἀντήχησεν ὡς ὄργανον πολεμικὸν, ἀλλ' ἐνταῦθα δὲν τιμᾶται ἡ δι' ἓξ χιλιάδων φράγκων, καὶ σοὶ τὰ δίδω· ὁ ἵππος οὗτος μοὶ ἀρέσκει, καὶ τὸν ἀγοράζω, Ἰάκωβε, ἐξακολούθησεν οὗτος, ῥίπτων ἓν Λουδοβίκειον εἰς τὸν ἱπποκόμον, φέρε μοι τὸ ζῶον τοῦτο, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Βορρᾶ.

Ὁ Ἰάκωβος ὅστις ἦν συνειθισμένος νὰ ὑπακούῃ εἰς ταύτην τὴν φωνὴν, ἔλαβε τὴν φορβάδα, καὶ ἐκεῖνος, ὃν ὁ ἔμπορος ἀπεκάλεσε μὲ τὸν τίτλον τοῦ κόμητος, ἔδωκε τὸν βραχίονα εἴς τινα νεανίαν μακρόθεν ἱστάμενον, καὶ ἀνέλαβε μετ' αὐτοῦ τὴν πρὸς τὴν πόλιν ἄγουσαν ὁδόν.

— Περίμενε, ἐφώνησεν ὁ κύριος δὲ Φερρίέρος, ἀπό

τι κίνημα τὸ ὁποῖον τῷ ἔκαμεν ἡ κόμησσα, περίμενε σὲ δίδω τὰς δύο χιλιάδας σκοῦδα.

— Ἀργὰ, φίλτατέ μοι κύριε, πολὺ ἀργὰ, ἀπήντησεν ὁ ἱππέμπορος, ὅστις ἔβλεπε ἀναγεννωμένην μίαν ὑπὲρ αὐτοῦ εὐκαιρίαν, τοῦ νὰ πωλήσῃ πάραυτα ἕτερον τῶν ἵππων του, καὶ ἐξ ἄλλου ἐφοβεῖτο μήτοι δυσαρεστήσῃ ἕνα τῶν καλλιτέρων αὐτοῦ πελατῶν. Ὁ Κύριος κόμης ἐφάνη προθυμότερος ὑμῶν· κρῖμα!

Εἶνε ἄνθρωπος ὅστις ταχέως ἀποφασίζει. Ἀλλὰ δόξα τῷ Θεῷ, ἔχω ἀκόμη εἰς τὴν διάθεσίν σας καὶ ἕτερον σπάνιον ἵππον, καὶ ἐὰν αἱ κυρίαι θέλουσι νὰ περιμείνωσιν ἓν τέταρτον μόνον τῆς ὥρας, θέλω φέρει πρὸς αὐτὰς νὰ ἰδῶσιν τὴν μικρὰν ἐκείνην μελανοκόκκινον ἵππον, τὴν ὁποίαν, σᾶς ἔδειξα σήμερον τὴν πρωΐαν. Δὲν ἀξίζει μὲν ὅσον ἡ Mis-Bery, ἀλλὰ...

— Εἰς τὸν διάβολον σὺ καὶ ἡ ἵππος σου, ἐψιθύρισεν ὁ νεανίας μεταξὺ τῶν ὀδόντων του. Δὲν ἔχεις πλέον οὐδένα ἵππον ἀξίζοντα πεντήκοντα Λουδοβίκεια. Μετὰ ταῦτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Βερανζέρην.

— Τέλος πάντων ὁ κύριος οὗτος ἠπατήθη, ὡς πρὸς τὴν ἀγοράν· ἡ φορβὰς αὕτη εἶνε μὲν κομψὴ, ἀλλ' εἰσέτι δὲν ἐνεγράφη εἰς τὰ ἱπποδρόμια καὶ διὰ νὰ τὴν ἀγοράσῃ τις δι' ἓξ χιλιάδας φράγκων προτοῦ νὰ τρέξῃ, πρέπει νὰ ἦνε τρελλὸς, ἢ μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμῃ τὰ χρήματα του.

Αἱ ὡραῖαι αὗται παρηγορίαι ἐπὶ ματαίῳ ἐρρέθησαν, δι' ἐκείνην πρὸς ἣν ἀπευθύνθησαν. Ἡ Βερανζέρη ἵστατο

ἄφωνος, καὶ ἐπὶ τῆς λιθοστρώτου ἀκτῆς καθηλωμένη ὡσεὶ ἄγαλμα ἐπὶ τοῦ βάθρου αὐτοῦ.

— Ἔ! καλά! θύγατερ, τῇ εἶπεν ἡ μήτηρ της μετὰ τρυφερότητος, περὶ τίνος λοιπὸν σκέπτεσαι;

Λυπῆσαι διὰ τὴν στέρησιν αὐτῆς τῆς ἵππου;

Τὸ δυστύχημα τέλος δὲν εἶνε ἀνεπανόρθωτον· ἴσως ὁ κύριος οὗτος δὲν ἐμμένει καὶ τόσον εἰς τὴν ἀπόκτησίν της.

— Ἰδοὺ ἀκτὶς φωτός! ἐφώνησεν ὁ νεανίας. Θέλω τρέξει πρὸς τὸν κύριον αὐτὸν καὶ τὸν παρακαλέσει νὰ μοὶ παραχωρήσῃ τὴν ἀγοράν του· πρέπει νὰ ᾖνε εὐγενὴς ἄνθρωπος· καὶ τέλος ἐὰν δὲν συγκατατεθῇ θέλω τῷ εἰπῆ τὸν τοῦ σκέπτεσθαι ἴδιον τρόπον ...

— Ἐδουάρδε μὴ κάμῃς τοῦτο! ἐφώνησεν ἡ Βερανζέρη, κρατοῦσα τὸν ἐξάδελφόν της ἐκ τοῦ βραχίονος, μετὰ παραδόξου ἰσχύος· μὴ κάμῃς τὸ τοιοῦτον, ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ σὲ μισήσω. Ὁ Κύριος δὲ Φερριέρος δὲν ἐννόησεν οὐδὲν ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς τῆς ἐξαδέλφης του συγκινήσεως, ἀλλ' εἶδεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της ἀστράψαν βλέμμα, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν λάμψιν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ.

Αἱ δύο κυρίαι ἀνέβησαν πάλιν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος αὐτῶν, ὁ Ἐδουάρδος ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του καὶ ἀφῆκαν τὴν ἀκτήν.

Τὸ ὄχημα συνήντησε τοὺς δύο ἀγνώστους κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως. Ἐνῷ τοῦτο διήρχετο, ὁ κόμης ἔρριψε τὸ ψυχρὸν καὶ διαλάμπον ὄμμα του· ὁ συνοδὸς αὐτοῦ, ἀπ' ἐναντίας, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐβίασε

ἑαυτὸν νὰ συγκαλύψῃ τὸ πρόσωπόν του διὰ τῆς ἐκ τοῦ πίλου του ῥιπτομένης σκιᾶς.

Β'.

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ.

Ὁ Κόμης Γάστων Δὲ Πλελὰν, διότι πρέπει τέλος οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν νὰ ἠξεύρουσι τὸ ὄνομά του, εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Βοῤῥᾶ μετὰ τοῦ φίλου του, τὸν ὁποῖον παρήτησεν, ὅπως κλεισθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Εἶχε δὲ τὴν ἕξιν τοῦ νὰ διέρχηται οὕτω μίαν ὥραν καθ' ἑκάστην ἡμέραν, μὴ ἐπιτρέπων εἰς οὐδένα κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο νὰ εἰσχωρήσῃ μέχρις αὐτοῦ. Τί ἔκαμνε μόνος, μακρὰν τῶν ἀνθρωπίνων βλεμμάτων, οὐδεὶς ἐγνώριζεν ἐκτὸς τοῦ φίλου αὐτοῦ. Οὗτος ὅμως ἐτήρει μετ' ἄκρας ἐχεμυθείας τὸ μυστήριον, μολονότι κατέβαλλεν ἑκάστοτε νέας δυνάμεις, ὅπως ἀποσπάσῃ τὸν κόμητα τῆς μυσταριώδους ταύτης ἕξεως. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ἀκόμη τῷ εἶπεν, ἀφίνων αὐτόν.

Πίστευσόν με Γάστων, μὴν ἀναζωπυρεῖς οὕτω θλιβερὰς ἀναμνήσεις· λάβε τὴν γενναιότητα ν' ἀποσπασθῇς ἅπαξ διὰ παντὸς ἀπὸ τοῦ παρελθόντος, καὶ προφυλάττου μήτοι κινῆς τέφραν ὑποκρύπτουσαν εἰσέτι σπινθῆρα.

Ἡ συνετὴ αὕτη διάλεκτος τοῦ φίλου του ἐγένετο ἀνωφελὴς διὰ τὸν Γάστωνα. Ὁ κόμης ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλήν, μετὰ ταῦτα σφίγξας τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του.

— Ἀγαθέ μου, Φερνάνδε, εἶπε, θέλω ἀκολουθήσει τὰς συμβουλάς σου· σήμερον θέλω εἶσθαι διὰ τελευταίαν φοράν . . .

Μετὰ ταῦτα προσέθηκεν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν θαλαμηπόλον του.

— Πρὶν ἡ παρέλθῃ ὥρα, Ἀνδρέα, μὴν ἀφίσῃς οὐδένα νὰ εἰσχωρήσῃ ἐντὸς τοῦ δωματίου μου. Μετὰ παρέλευσιν στιγμῆς, ἄκουσαν χεῖρα νευρώδη, στρέφουσαν δὶς τὴν κλεῖδα ἐντὸς τοῦ κλείθρου. Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τὰς ἰδίας, ἂς ὁ φίλος τοῦ κόμητος, αἰτίας, ὅπως εἴμεθα ἐχέμυθοι· θέλομεν λοιπὸν παραβῆ τὴν πρὸς τὸν κύριον Ἀνδρέαν δοθεῖσαν διαταγήν, καὶ εἰσδύσει μέχρι τοῦ θαλάμου ἐν ᾧ τὸ μυστηριῶδες ὂν εἰσῆλθε.

Ἰδοὺ οὗτος περιπατῶν μεγάλοις βήμασι, τοὺς βραχίονας σπασμωδικῶς ἐσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχων, τὸ μέτωπον κεκλιμένον, τὸ βλέμμα κεκαλυμμένον ὑπὸ τῶν μελαίνων καὶ μακρῶν βλεφαρίδων του· ἰδοὺ ἀνυψοῖ ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους. Πῶς εἶνε δυνατὸν ἐνῷ ὁ ἄνθρωπος οὗτος τοῦ ὁποίου τὸ σαρκαστικὸν μειδίαμα προεκάλει πρὸ ὀλίγου τὰς ἀνθρωπίνους δυνάμεις, νὰ ἦνε ἤδη τοσοῦτον ἀσθενὴς καὶ τοσοῦτον ἐνώπιον ἑαυτοῦ καταβεβλημένος; Διότι ἡ μνήμη αὐτοῦ ἐπικαλεῖται τὰ φαντάσματα τοῦ παρελθόντος, τὰ δὲ φαντάσματα ταῦτα καθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον νὰ τρέμῃ ὡς

παῖς. Λαμβάνει ἐκ τοῦ γραφείου του μικρὸν νάρθηκα ἐκ στιλπνοῦ σιδήρου ἄνευ ἐπιχρυσωμάτων ἢ κοσμημάτων, μετὰ σπανίας ὅμως τελειότητος ἐπεξεργασμένον, καὶ θέτει αὐτὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἐντὸς τῶν μεταλλίνων τεσσάρων αὐτοῦ πλευρῶν εὑρίσκεται ἐγκεκλεισμένον τὸ μυστήριον τοῦ παραδόξου τούτου ἀνθρώπου.

Ἐπὶ πολὺ πρὶν ἡ ἀποφασίσῃ ν' ἀνοίξῃ τὸν νάρθηκα τοῦτον, ἔμενεν ὁ κόμης ὀρθιος ἐνώπιον τοῦ σκεύους, ὡσεὶ διστάζων εἰσέτι νὰ ῥίψῃ τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὰ βάθη αὐτοῦ· τέλος ἔσεισε τὴν μελαίνην μακρὰν κόμην του καὶ ἐκάθισε πρὸ τῆς τραπέζης. Μικρά τις ἐκ χάλυβδος κλεὶς ἔκαμε τὸ ἐλατήριον ν' ἀντηχήσῃ ἐντὸς τοῦ κλείθρου, τὸ δὲ πῶμα ὑψώθη. Ὁ νάρθηξ δὲν περιεῖχεν ἢ χαρτία μεθοδικῶς διατεταγμένα. Ἔλαβε τὸ πρῶτον μετὰ χειρὸς τρεμούσης καὶ ἤνοιξεν αὐτὸ βραδέως. Ἂς κύψωμεν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ νεανίσκου, ὅπως ἀναγνώσωμεν μετ' αὐτοῦ. Ἡ γραφὴ δὲν ὁμοιάζει ποσῶς γυναικός· μόλα ταῦτα ὄνομα γυναικὸς τὴν ὑπέγραψεν, εἶνε καθαρά, εὐθεῖα, καὶ ὡς ἀναγνωμένη οὕτως εἰπεῖν εἰς ἀρχαῖα χειρόγραφα.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη φέρει ἡμερομηνίαν τοῦ Φεβρουαρίου 1841.

Κύριε Κόμη.

« Ἔκαυσα, χωρὶς ν' ἀναγνώσω, τὴν εἰκοστὴν τε-
» τάρτην ἐπιστολήν σας. Ὑποθέτω ὅτι ὡς αἱ ἄλλαι
» καὶ αὕτη ἐπίσης μοὶ ἔλεγε περὶ πραγμάτων τοῦ ἄλ-

» λου κόσμου, περὶ ἔρωτος, εὐτυχίας καὶ μέλλοντος.

» Ἄκουσον, Γάστων, ἂς εἴμεθα ἐμβριθέστεροι, ἐὰν

» τοῦτο εἶνε δυνατόν. Σᾶς εἶπον ἤδη τί φρονῶ ἐπὶ τῶν

» τριῶν αὐτῶν μεγάλων λέξεων· ἡ πρώτη, εἶνε συχνά-

» κις ψεῦδος παραγνωριζόμενον· ἡ δευτέρα, ἀπάτη κρυ-

» πτομένη· καὶ ἡ τρίτη, αἴνιγμα τοῦ ὁποίου μόνος ὁ

» Θεὸς γινώσκει τὴν λύσιν. Ἂς εἴμεθα φίλοι, ἀλλ' οὐ-

» δέποτε σύζυγοι.»

ΦΑΙΔΩΡΑ.

Ὑπῆρχεν εἰσέτι καιρὸς ὅπως ἀπομακρύνω τότε τὸ κακὸν, εἶπεν ὁ κόμης τελειόνων τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης. Διατὶ δὲν ἐδείχθην γενναῖος;

Ἔλαβε δευτέραν ἐπιστολὴν ὁμοίας γραφῆς καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου ὀνόματος ὑπογεγραμμένην.

» Μάτην πειρῶμαι ν' ἀπατήσω ἐμαυτὴν, ἔλεγεν

» αὕτη, δὲν εἶμαι ἐκείνη ἡ ὁποία ἤμην πρὸ τριῶν μη-

» νῶν· δὲν γνωρίζω πρὸς τούτοις, ἂν ὀφείλω νὰ θλίβο-

» μαι ἢ νὰ χαίρω περὶ τῆς νέας ψυχικῆς καταστάσεώς

» μου. Ἄφες με λοιπὸν νὰ σκεφθῶ· ἔχω ἀνάγκην νὰ

» συμβουλευθῶ ἑαυτὴν, νὰ ὑποβληθῶ εἴς τινα δοκι-

» μασίαν. Θέλω παρεμβάλει μεταξὺ ἡμῶν πέντε μη-

» νας καὶ πεντακοσίας λεύγας· ἀναχωρῶ αὔριον διὰ

» τὸ Παλέρμον, θέλω ἰδεῖ τὴν πατρίδα μου ἣν ἐλη-

» σμόνησα πρὸ ἓξ ἤδη ἐτῶν. Ἐὰν κατὰ τὴν ἐπιστρο

» φήν μου αἱ αὐταὶ ἀμφιβολίαι μὲ ταράττωσι, θέλω τὰ

» διερμηνεύσει ὑπὲρ ὑμῶν. Ἀλλ' ἴσως τότε ὑμεῖς ὁ ἴ-ς

» διος, δὲν θέλετε πλέον μὲ ἐνθυμεῖσθε!...»

2 Μαΐου 1841.

— Μὲ ἠγάπα ἤδη κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν! ἐφώνησεν ὁ κόμης.

Ἡ τρίτη ἐπιστολὴ ἡμερολογεῖτο ἐκ τοῦ Παλέρμου τὸν μῆνα Ἰούνιον. Ἡ Φαιδώρα ἀνήγγειλε τὴν εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς της ἄφιξιν, τὴν χαρὰν ἣν ἠσθάνθη, βλέπουσα ἐκ νέου τὴν πατρίδα καὶ οἰκογένειάν της, καὶ ἐξηκολούθησε τελειώνουσα οὕτω.

» Διατὶ νὰ μὴν ἦσαι ἐνταῦθα φίλε μου, ὅπως διὰ

» τῆς λαμπρᾶς φαντασίας καὶ τῆς βαθείας πολυμα-

» θείας σου ἐπικαλεῖ αι τὸ ἔνδοξον παρελθὸν τῆς ὡ-

» ραίας ταύτης χώρας, ὅπως ἐνοικίσῃς νοερῶς τὰ Μαυ-

» ριτανὰ τῆς Ζέζας καὶ Κούβας ἀνάκτορά της, τὴν κα-

» θέδραν ταύτην Σαξωνικὴν συνάμα καὶ Βυζαντινὴν

» τῶν βασιλέων τῆς Ἄρκτου, καὶ τέλος ὅπως κάμῃς

» νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῶν ἐρειπίων αὐτῆς ἡ μεγαλοπρεπὴς

» Ἀγριζεντία μετὰ τῶν ναῶν της, καὶ τὴν καθωραϊ-

» ζομένην ἐκ τῶν Λιβιεννῶν, συντρόφων τῆς Σαπφοῦς,

» αὐλὴν αὐτῆς;»

Ἐὰν μέχρι τοῦ μέρους ἔνθα ἐφθάσαμεν τῆς ὑπεράνω τοῦ ὤμου ἀναγνώσεώς μας θέλωμεν νὰ ἐννοήσωμεν τὴν συνέχειαν, πρέπει νὰ διαγνῶμεν τὰ συμβάντα, ἅτινα προηγήθησαν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, τῆς ὁποίας μίαν μόνον φράσιν ἀναφέραμεν.

Ἡ φράσις αὕτη προσέφερεν τῷ πνεύματι τοῦ κόμητος ἔννοιαν καθαροτάτην καὶ πολὺ ὡρισμένην. «Διατὶ νὰ μὴν ἦσαι ἐνταῦθα φίλε μου!» Ἦτον εὐχὴ, ἐπιθυμία· ἀπῃτοῦντο ἄρα πλειότερα ὅπως ἀποφασίσῃ ν' ἀνα-

χωρίση, καὶ ὑπάγῃ πρὸς ἀντάμωσιν τῆς Φαιδώρας εἰς Παλέρμον;

Ἀνεχώρησε τέλος καὶ ἔφθασεν εἰς Παλέρμον δεκαεπτὰ ἡμέρας ἀφ' ὅτου ἐγκατέλειψε τοὺς Παρισίους. Μόλις δ' ἀφιχθεὶς ἐπορεύθη πρὸς τὴν μαρκησίαν Φαιδώραν Βερκέλλη. Ἡ μαρκησία κατώκει εἰς ὡραῖόν τι χωρίον ὀλίγον ἐκ Παλέρμου ἀπέχον καὶ τὸ ὁποῖον ὁ σύζυγος αὐτῆς, ὁ μαρκήσιος Βερκέλλη τῇ ἀφῆκε μεθ' ὅλης τῆς περιουσίας αὐτοῦ.

Ὁ κόμης ὑπερέβη τὸ κατώφλιον καὶ τὸ προαύλιον μετὰ καρδίας ἐκ χαρᾶς καὶ ἐλπίδος παλλούσης. Ἔφθασε μέχρι τῆς δευτέρας εἰσόδου. Ἐνταῦθα ἐσκέφθη νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων πλακῶν, τοσοῦτον ἡ συγκίνησις αὐτοῦ ἦτον ὑπερβολική. Τέλος προέβη μέχρι τοῦ προδόμου, ἐζήτησε τὴν μαρκησίαν καὶ ἔδωκε τὸ ὄνομά του πρὸς τὸν θεράποντα. Μετά τινα στιγμὴν τὸν ὡδήγησαν πρός τινα στοὰν βρίθουσαν εἰκόνων καὶ προτομῶν. Ἐνταῦθα περίμενε πλέον τῆς ἡμισείας ὥρας ἐν μεγάλῃ ἀγωνίᾳ.

— Καὶ πῶς! ἔλεγεν οὗτος ἐν ἑαυτῷ, φθάνω ἐκ πεντακοσίων λευγῶν διὰ νὰ τὴν ἰδῶ, διὰ νὰ θίξω τὸ ἄκρον τῆς χειρίδος της, διὰ ν' ἀκούσω τοὺς λόγους τοῦ στόματός της καὶ ἀντὶ νὰ τρέξῃ πρὸς ἐντάμωσίν μου μὲ ἀναγκάζει νὰ περιμένω;

Ἐν τούτοις θύρα τις ἠνεῴχθη καὶ νεᾶνις ἐφάνη· ἦτο δὲ αὕτη ἡ θαλαμηπόλος.

— Ἡ Κυρία Μαρκησία, εἶπεν αὕτη, αἰτεῖ παρ' ὑμῶν συγγνώμην περιεμένετο εἰς τὴν πόλιν καὶ ἤδη ἀνεχώρησεν.

— Πῶς δὲν ἠδύνατο τοὐλάχιστον νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τοῦ νὰ τὴν συνοδεύσω; παρετήρησεν ὁ κόμης.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐμειδίασε καὶ ἐξηκολούθησεν.

— Ἡ κυρία μαρκησία δὲν θέλει βραδύνει νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ παρακαλεῖ τὸν κύριον κόμητα νὰ μὴν ἀπομακρυνθῇ. Μ' ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς προσφέρω δωμάτιά τινα τῆς ἐπαύλεως καὶ νὰ θέσω ὑπὸ τὰς διαταγὰς ὑμῶν ἅπαντας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ.

Τοιούτου εἴδους πρόταξις ἦτον ἱκανὴ ν' ἀποδιώξῃ τὰ νέφη ἅτινα ἐπεσκότιζον ἤδη τὸ μέτωπον τοῦ κόμητος. Ἦτον ἐναργὲς, ὅτι ἡ μαρκησία εἶχε τὴν διάθεσιν νὰ τὸν κρατήσῃ παρὰ τῇ ἐπαύλει, καὶ ἐλογίζετο εὐτυχὴς διὰ τὴν ἄφιξίν του, φρονοῦσα ὅτι καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ὅλα τὰ προσκόμματα ὅσα διὰ τὴν ἕνωσίν των παρενέβαλλεν αὕτη, ἐξηφανίζοντο ἀπέναντι τῆς θελήσεως.

Ὁ Κόμης τότε ὡρκίσθη, καὶ ὅπως ὁ χρόνος τῷ φανῇ βραχύτερος ἀπῆλθεν ὑπὸ τὰς δενδροστοιχίας.

Παρῆλθον ἐν τούτοις ἱκαναὶ ὧραι καὶ ἡ κόμησσα δὲν εἶχεν ἔτι ἐπιστρέψει. Εἰκοσάκις ὁ κόμης εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς ὑπηρέτας καὶ θαλαμηπόλους, καὶ εἰκοσάκις τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν ἐλάμβανεν, ὅτι ἡ Μαρκησία δὲν ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς πόλεως.

Ἐπὶ τέλους ἡ νεᾶνις τῷ ἀπήντησεν ὅτι συνεχῶς ἡ μαρκησία ἔμενε παρὰ τῇ ἀδελφῇ αὐτῆς, καὶ ὅτι δὲν ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἔπαυλον, ἢ τὴν ἐπαύριον. Ἡ εἴδησις αὕτη ἀνησύχησεν πρὸς στιγμὴν τὸν κόμητα, ἀλλ' ἀπεδίωξε, μόλα ταῦτα, πάραυτα, τὴν θλιβερὰν ταύτην ἰδέαν, διανοούμενος ὅτι ἡ Φαιδώρα δὲν ἠγνόει τὴν εἰς

τὴν ἔπαυλιν παρουσίαν του καὶ ὅτι κατ' ἐντολήν της ἔμενε. Ἤρχισεν ἐκ νέου τὸν περίπατόν του, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην, δὲν ἐπέστρεψεν ἢ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Ἐπὶ τέλους ἀνέκραξε «θέλω εἶσθαι ἀναμφιβόλως εὐτυχέστερος.»

— Ὄχι, εἰσέτι, ἀπήντησεν ἡ θαλαμηπόλος. Ἐὰν ὅμως ὁ Κ. κόμης ἐπιθυμεῖ νὰ γευματίσῃ, εἶνε ἕτοιμον.

Ἀρίεται εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ φαντασθῇ τὴν κατηφῆ μορφὴν ἣν ἔλαβεν ὁ κόμης μόνος ὢν ἐνώπιον τῆς τραπέζης ταύτης, εἰ καὶ μεγαλοπρεπῶς κεκοσμημένης. Δὲν ἔφαγε, μᾶλις δ' ἔπιε, καὶ ἠγείρετο, ὅτε ἡ θαλαμηπόλος δι' ἑνὸς ἅλματος εὑρέθη εἰς τὸ ἐστιατόριον καὶ τῷ παρουσίασε γραμμάτιόν τι. Ἦν δ' αὕτη ἡ τετάρτη ἐπιστολή, ἣν ὁ Γάστων εἵλκυσεν ἐκ τοῦ νάρθηκος καὶ ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον.

«Μὴ μὲ περιμένεις τὴν ἑσπέραν ταύτην, καθόσον δὲν δύναμαι νὰ ἐγκαταλείψω τὴν πόλιν ταύτην πρὸ τῆς ἐπαύριον, ἀλλ' ἐνθυμοῦ με ὡς ἐγὼ ἀναπολῶ σε ἐν τῇ μνήμῃ μου.

Διέταξα ὥστε ὅλαι αἱ ἐπιθυμίαι ὑμῶν νὰ ἐκπληρωθῶσι ἐν τῷ ἅμα. Διατάττετε ὡς ἐν τῷ οἴκῳ σας.

ΦΑΙΔΩΡΑ.

Εἰ καὶ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐπληροφόρει τὸν Γάστωνα ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν μαρκησίαν πρὸ τῆς ἐπαύριον, τὸν ἐνίσχυσε μολαταῦτα εἰς τὴν πρὸς τὸ μέλλον ἐλπίδα του. Τῷ εἶχε παραχωρήσει δωμάτιά τινα εἰς μίαν πτέρυγα τῆς κατοικίας, σχεδὸν ὅλως μεμονωμένα πᾶς ἐπιλοίπου. Ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης, προσεπάθησε

νὰ κοιμηθῇ ἀλλ' ὁ ὕπνος ἠρνεῖτο νὰ κλείσῃ τὰ βλέφαρά του. Αἱ λυχνίαι ἔσβενον ἤδη μόναι των· ἠθέλησε νὰ διορθώσῃ τὸ σβεννύμενον κηρίον, ἀλλὰ μάτην· τὸ σκότος ἐπῆλθεν.

Ὅτε ἠγέρθη οἱ ἀστέρες ἐφώτιζον ἔνδοθεν· μόλα ταῦτα ἤνοιξεν ἡρέμα ἓν τῶν παραθύρων καὶ ἐνηγκωνίσθη εἰς τὸν ἐξώστην ὄπισθεν τῶν κιγκλίδων

Ὁ κῆπος ἐμεγέθυνεν, ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν λάμψιν νυκτὸς ἐναστρου, τὸ ἄδενδρον αὐτοῦ μέρος. Αἱ πτελίαι καὶ μυρίκαι ἀνακινούμεναι ὑπὸ τῆς αὔρας, ἐμήκυνον ἔτι τὰς μεγάλας αὐτῶν σκιὰς ἐπὶ τῆς χλόης, ὡσεὶ μέλανα ραντάσματα παριστανομένας· καὶ ἡ ἀποπνιγομένη ἐντὸς τῶν φυλλωμάτων πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἔφθανον μέχρι τῶν ἀκοῶν τοῦ Γάστωνος ὡς θρῆνοι ψυχῆς τεθλιμμένης.

Ὁ Γάστων ἀφεθεὶς εἰς γλυκεῖαν ὀνειροπώλησιν, ἐλησμόνησε τὸ πραγματικὸν ὑπὲρ τῆς ἰδανικότητος. Ἔβλεπε τὴν Φαιδώραν πλησίον του, ἔβλεπεν εἰς τὴν σκιάν τοὺς ζωηροὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς λάμποντας, τὴν μέλαιναν ἄτακτον κόμην της κυματιζομένην ὑπὸ τῆς πνοῆς τῆς αὔρας, ᾐσθάνετο τοὺς ἐλικοειδεῖς πλοκάμους της θωπεύοντας τὸ πρόσωπόν της· ἤκουε τὴν ἠχόεσσαν ταύτην φωνήν, δι' ἣν τοσάκις εἶχον αἰσθανθῇ παλμούς, καὶ τότε ἐξηφανίσθησαν καὶ δένδρα καὶ χλόη καὶ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἄνθη καὶ εὐωδίαι τῆς γῆς. Οὐδὲν δὲ ἄλλο ἔμενεν, πλὴν τῆς Φαιδώρας καὶ τοῦ ὀνείρου.

Ἀλλὰ δὲν ἦτον ὄνειρον. Ἡ Φαιδώρα πραγματικῶς

ἦτο πλησίον του· ὠχρὸν τὸ μέτωπον ἔχουσα καὶ τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματος, ἔνευσε τῷ Γάστωνι νὰ τὴν ἀκούσῃ. Ἔκλεισεν ἡ ἰδία τὸ παράθυρον, καὶ ἐλκύσασα τὸν κόμητα πρὸς τὸ μέσον τοῦ θαλάμου.

— Ἄκουσόν με εἶπε, καὶ οὐδὲ λέξιν. Ἀνάγκη ν' ἀναχωρήσῃς.

— Ν' ἀναχωρήσω! ἀνέκραξεν ὁ κόμης, ὅτε μόλις ἀφιχθείς δὲν ἔλαβα ἔτι τὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ σὲ ἴδω;

— Πρέπει ν' ἀναχωρήσῃς, σὲ λέγω, καὶ ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς οὐδ' ἐρώτησιν θέλεις μοὶ ἀποτείνει.

— Αἴτησον τὴν ζωήν μου· τοῦτο δύναμαι· ἀλλὰ τὸ νὰ σὲ ἐγκαταλείψω τοιουτοτρόπως, οὐδέποτε.

— Ἐγὼ σὲ διατάσσω Γάστων. Ἐγώ, ἥτις σὲ ἱκετεύω θερμῶς περὶ τούτου! ἀναχώρησον, ἐγκατάλειψον τὴν ἐπάρατον ταύτην πόλιν, καθότι ἀγνοεῖς, οὐδὲ δύνασαι νὰ μάθῃς ὁποῖος κίνδυνος σ' ἐπαπειλεῖ.

— Κίνδυνος, Φαιδώρα, καὶ δὲν μοὶ τὸ προέλεγες; Ἐπειδὴ καὶ ὑπάρχει κίνδυνος δι' ἐμὲ, ἐπιμένω νὰ μείνω. Μοὶ εἶνε ἀναγκαία ἡ εὐκαιρία αὕτη, ὅπως σοὶ ἀποδείξω κατὰ πόσον σὲ ἀγαπῶ.

— Ὁ ἄφρων! θέλει ν' ἀπωλεσθῇ.

— Ἀλλὰ τὸ νὰ σὲ ἀπωλέσω δὲν εἶνε ἔτι μεγαλείτερον δυστύχημα;

— Ἐὰν ὅρως ἡ ἄρνησις τοῦ νὰ μὲ ὑπακούσῃς ἐπιφέρει τὴν ἀπώλειαν ἀμφοτέρων;

— Φαιδώρα, σ' ἐξορκίζω, εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν. Ὑπάρχει τι εἰς τὴν φωνήν σου, εἰς πᾶν ὅτι συμβαίνει ἐνταῦθα, ἀκόμη καὶ εἰς τὸ βάδισμά σου, τὸ ὁποῖον ἀδυ-

νατῶ νὰ ἐξηγήσω, καὶ τὸ ὁποῖον μάτην ζητῶ νὰ ἐξιχνιάσω. Ὁμίλησον ὁποῖον δυστύχημα σ' ἐπαπειλεῖ;

— Ἡ ἐνταῦθα παρουσία σου Γάστων, ἥτις δι' ἐμὲ εἶνε δυστύχημα. Σὲ ἱκετεύω φύγε, ὑπάρχει ἤδη καιρός· ὕπαγε εἰς Νεάπολιν· μετά τινας ἡμέρας, μετὰ ἕνα μῆνα θέλω ἔλθει νὰ σ' ἐνταμώσω, καὶ τότε οὐδὲν τὸ κωλῦον τὴν ἕνωσίν μας.

— Ἄρα τὴν σήμερον ὑπάρχει κώλυμα;

— Οἴμοι! ναί.

— Καὶ δὲν προέρχεται ἐξ οἰκείας θελήσεως;

— Ὁ οὐρανὸς ἔστω μάρτυς μου.

— Τότε δὲν ἀναχωρῶ.

— Θεε! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία, μετὰ τόνου ἀπελπησίας. Ἔμπνευσόν μοι λόγους τοιούτους ὁποῖοι νὰ τὸν καταπείσωσιν.

Καὶ γονυκλιτήσασα ἐνώπιον τοῦ κόμητος.

— Ἰδού, εἶπεν· εὑρίσκομαι εἰς τοὺς πόδας σου· δι' οἶκτον πρὸς ἐμὲ, ἂν οὐχὶ δι' ἑαυτόν, ἀναχώρησον. Ὁ Γάστων ἤγειρε διὰ τοῦ στιβαροῦ βραχίονός του τὴν μαρκησίαν καὶ τὴν ἔθεσεν κεκμυκεῖαν ἐπί τινος ἀνακλίντρου· λαβὼν δὲ τὴν χεῖρα της.

Φαιδώρα, εἶπε, θ' ἀναχωρήσω, θ' ἀφίσω τὸ Παλέρμον αὔριον...

— Ταύτην τὴν στιγμὴν, Γάστων, ἀνάγκη ν' ἀναχωρήσῃς.

— Ἀρέσως θέλω τὸ κάμει, ἀλλ' ἐπί τινι ὅρῳ....

— Καλῶς. Ἀρκεῖ μόνον νὰ δύναμαι νὰ ἐνδόσω.

— Ὁ ὅρος οὗτος εἶνε ν' ἀναχωρήσῃς μετ' ἐμοῦ.

— Ἀδύνατον.

— Ἀδύνατον λέγεις! Ἀλλὰ ποῖον τότε τὸ φοβερὸν, τὸ ὀλέθριον αὐτὸ μυστήριον καὶ πῶς μοὶ ὁμιλεῖς περὶ κωλυμάτων ὡς πρὸς τὴν ἕνωσίν μας, μὴ προερχομένων ἀπὸ σοῦ! Λέγεις ὅτι κίνδυνοι μᾶς ἐπαπειλοῦσιν; Ἔστω, δὲν θέλω νὰ μάθω ὁποίας φύσεως εἶνε τὰ ἐμπόδια ταῦτα καὶ οἱ κίνδυνοι· ἀλλ' ἐνῶ σοὶ προτείνω ν' ἀπαλλαχθῇς τούτων, μοὶ ἀποκρίνεσαι «εἶνε ἀδύνατον.» Ἄ! Κυρία μαρκησία, κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅπως μὴ ἴδω καὶ δὲν τολμῶ νὰ σκεφθῶ φοβούμενος μήπως ἐνοήσω.

Ταῦτα τοῦ κόμητος λέγοντος, ἡ μαρκησία ἀνεπήδησεν καὶ ἀνορθώσασα τὸ ὑψηλὸν αὐτῆς σῶμα.

— Εἶνε ἀνάξιον, Γάστων, αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγεις· δὲν δύνασαι ἄρα νὰ μοὶ φεισθῇς τοιαύτης ὕβρεως.

Καὶ μόλα ταῦτα δὲν εἶναι ἐπ' ἐμοὶ τὸ νὰ ἐξαλείψω τὰς ὑβριστικὰς ταύτας ὑπονοίας, τὰς ὁποίας συνέλαβες. Δὲν δύναμαι ν' ἀντιτάξω ἢ τὰς δεήσεις καὶ τὰ δάκρυά μου. Διότι, εἰ μὲν λαλήσω σοὶ ἐπισπεύδω τὴν ἀπώλειάν σου· εἰ δὲ σιωπήσω, χάνω τὴν ἀγάπην σου, ἴσως καὶ τὴν ὑπόληψιν. Ὁποία βάσανος Θεέ μου!

— Ἄκουσόν με Φαιδώρα· θέλεις νὰ δώσω πίστιν εἰς τοὺς λόγους σου; θέλεις ν' ἀποδιώξῃς ἀπὸ τὴν ἰδέαν μου καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀκόμη ἀμφιβολίαν; Ἔλθὲ μετ' ἐμοῦ· τὸ ὄχημα μᾶς περιμένει βεβαίως ἐδῶ πλησίον, θ' ἀναβῇς μόνη, ἐγὼ δὲ θέλω ἐκκινήσει διὰ Παλέρμον πεζός. Ἀφιχθεὶς ἐκεῖ, θέλω ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ δίφρου ὡς ὑπηρέτης σου, θέλομεν φθάσει εἰς τὸν λιμένα καὶ τότε θέλεις ἐπιβιβασθῇ εἰς πλοῖον διὰ Νεάπολιν. Ἐγὼ δὲ θέ-

λω περιμείνει ἄλλο πλοῖον διὰ νὰ ἐνταμωθῶμεν. Σοὶ ὑπόσχομαι, Φαιδώρα, ὅτι οὐδέποτε θέλω ἀνοίξει τὰ χείλη μου νὰ εἴπω τὰ διατρέξαντα.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς ἐπιεικείας σου, Γάστων, εἶπεν ἡ μαρκησία, ὑψοῦσα ὑπερηφάνως τὴν κεφαλήν· οὐδὲν ἔπραξα τὸ χρῄζον αὐτῆς. Ἀπαιτῶ μόνον νὰ μὲ πιστεύσῃς, καὶ σὲ καθικετεύω ν' ἀναχωρήσῃς.

— Ἐπειδὴ εἶνε οὕτως, εἶπεν ὁ Γάστων καθήμενος, θὰ μείνω.

Ἡ μαρκησία ἐποίησεν κίνημά τι ἀπελπησίας. Μετὰ ταῦτα ἀνακαλέσασα τὰς ἰδέας της ἐπὶ στιγμὴ ὡσὰν ἀπέτεινε δέησιν πρὸς τὸν Θεόν.

— Γενηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου! εἶπε, πλησιάσασα μετὰ γαλήνης τὸν Γάστωνα καὶ λαβοῦσα τὴν χεῖρα του τῷ εἶπε.

— Ἐλθὲ εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὲ ἀκολουθήσω.

Ὁ κόμης ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν· ἔμφυτόν τι προαίσθημα τῷ ἔλεγεν ὅτι ἐκ τῆς ἰσχυρογνωμίας του ἤθελεν προκύψει μέγα δυστύχημα· ἡ παγωμένη τῆς Φαιδώρας χεὶρ τῷ ἐφαίνετο ἤδη ὡσεὶ φαντάσματός τινος· ἐφοβήθη κίνδυνον τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ προΐδῃ οὐδὲ νὰ ὑποπτευθῇ. Ἀλλὰ τὸ ν' ἀφίσῃ πάλιν τὴν μαρκησίαν, ὅτε ἡ λέξις κίνδυνος εἶχεν ἤδη προφερθῇ, νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ, ἀγνοῶν ἐὰν ἤθελεν ἐκτεθῇ ἡ ἰδία μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ἡ ἰδέα αὕτη κατέβαλλε τὴν πρώτην καὶ ῥαδίως ἐθριάμβευσεν.

Ἔλαβε τότε τὴν χεῖρα τῆς μαρκησίας καὶ ὡδηγήθη ὑπ' αὐτῆς διὰ τοῦ σκότους, μέχρι τῆς μεγάλης σοᾶς,

ἔνθα τὸν εἶχεν ὑποδεχθῇ ἡ μαρκησία τὴν ἡμέραν.

Ἐκεῖ ἀνέμενεν ἡ θαλαμηπόλος κρατοῦσα μηλωτὴν, τὴν ὁποίαν ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς κυρίας της.

Ὁ κόμης ἦτον ἄοπλος. Εἰς τὴν θέαν τῶν τροπαίων, ἅτινα ἐκόσμουν τὸν προθάλαμον, ἡ μαρκησία ἀπέσπασε στερεόν τι ξίφος μιᾶς πανοπλίας καὶ τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Γάστωνα.

— Καὶ ἤδη τὴν μεγαλειτέραν σιωπὴν, προσέθηκεν αὕτη. Ἀντὶ νὰ ἐξέλθῃ δὲ τῆς στοᾶς διὰ τοῦ προθαλάμου ὅπως ἀριχθῶσιν εἰς τὴν εἴσοδον, ἡ θαλαμηπόλος, ἤνοιξε μικράν τινα θύραν κρυπτομένην ὄπισθεν μεγάλης τινὸς οἰκίας, δι' ἧς εἰσῆλθεν εἰς μακρὰν καὶ στενὴν δίοδον, ἥτις ἔληγεν εἰς τὸ πέρας τῆς ἐξοχικῆς οἰκίας· ἐφωτίζοντο δὲ μόνον ἀπὸ τὴν ἀσθενῆ λάμψιν λυχνίας τινός. Ἡ μαρκησία ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ κόμητος, ὅστις καθόσον προεχώρουν ἠσθάνετο τὴν μαρκησίαν πλειότερον τρέμουσαν. Τέλος ἀφίχθησαν εἰς τὸ πέρας τῆς διόδου. Καθ' ἣν στιγμὴν δὲ ἡτοιμάζοντο νὰ διαβῶσι τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, τὸ ὁποῖον ἔφερε εἰς τὸν κῆπον, ἡ μαρκησία ἔσφιγξε σπασμωδῶς τὸ βραχίονα τοῦ κόμητος.

— Θεέ μου, εἶπεν αὕτη, μὲ φωνὴν σχεδὸν ἐκλείπουσαν, μοὶ φαίνεται ὅτι θ' ἀποθάνω.

Προσβληθεὶς ἀπὸ τῆς λυπηρᾶς ταύτης ἰδέας ὁ κόμης, ἐσταμάτησεν. Ἡ ἰδέα ἣν εἶχε συλλάβει ἤδη τοῦ ν' ἀναχωρήσῃ μόνος τῷ ἐπῆλθε πάλιν μετὰ πλειοτέρας ἰσχύος.

— Φαιδώρα, εἶπε, διστάζεις ἀκόμη νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς; Ὑπάρχουσι σοβαραί τινες ἀποφάσεις εἰς τὸν

βίον, αἵτινες ἐξαρτῶνται ἀπὸ κινήματός τινος ἢ βλέμματος.

Τὸ βλέμμα τοῦ κόμητος ἐξέφραζεν ἀγωνίαν, πλὴν ὁ βραχίων του ἔσφιγγε τὸν τῆς μαρκησίας, ὡς ἔχων ἀπόφασιν νὰ μὴν τὸν ἀφήσῃ ποσῶς. Ἡ Μαρκησία ἐνόησε τὸν διστασμὸν τοῦ Γάστωνος, ἀλλ' ἐνθυμήθη ἐπίσης τὰς ὁποίας εἶχε συλλάβει ὑπονοίας καὶ τῶν ὁποίων πιστὴ ἀπόδειξις ἦτο τὸ πυρετῶδες αὐτὸ σφίγξιμον.

— Βαδίσωμεν, εἶπεν αὕτη συγκλῶς.

Ἡ θαλαμηπόλος ὤθησε τὴν θύραν. Κατέβησαν ἀθορύβως τὰς βαθμίδας τῆς εἰσόδου τοῦ οἰκήματος, καὶ εὑρέθησαν εἰς δενδρόφυτόν τι μέρος τοῦ κήπου ἀτοίχιστον.

Ἐλείπετο ἔτι νὰ διαβῶσι περίβολόν τινα, ὅπως εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἄμαξαν τῆς Μαρκησίας, ἀλλὰ προηγουμένως ἔπρεπε νὰ διέλθωσι πυκνὰς καὶ ὀγκώδης πορτοκαλλέας, τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι κατέβαινον μέχρις ἐδάφους.

Ἐνῷ δὲ ὁ κόμης καὶ ἡ Μαρκησία διέβαινον δι' αὐτῶν, ἡ τελευταία ἐστάθη ἐκ νέου.

— Δὲν ἤκουσές τι; εἶπεν αὕτη μετὰ σιγῆς πρὸς τὸν κόμητα.

Ὁ Γάστων ἠκροάσθη· τὸ πᾶν ἠρέμει ὡς καὶ αὐτὴ ἡ αὔρα ἔμενεν ἄφωνος. Ἐνεθάρρυνε λοιπὸν τὴν Μαρκησίαν καὶ ἐπανέλαβον τὴν πορείαν των. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν δύο βολαὶ πυρὸς ἀντήχησαν· ὁ Κόμης ἠσθάνθη ὅτι ὁ βραχίων τῆς Φαιδώρας τὸν ἐγκατέλειπε καὶ αὐτὸς

ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς διόδου αἱματόφυρτος.

Δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν πόσον διάστημα καιροῦ ὁ κόμης δὲ Πλελὰν ἔμεινε σχεδὸν ἀγωνιῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τρεῖς ἡμέρας βραδύτερον, ὅτε, μετὰ τρομερὰν περίοδον παραφροσύνης, συνῆλθεν, εὑρέθη εἰς θάλαμόν τινα ξενοδοχείου, ἐξηπλωμένος, ἀδύνατος καὶ ἀκίνητος ἐπί τινος κλίνης σκληρᾶς καὶ κακῶς ἐστρωμένης. Ἡ πρώτη λέξις ἣν ἐπρόφερε ἀπαλλαττόμενος τοῦ πυρετώδους αὐτοῦ ληθάργου, ἦτο τῆς Φαιδώρας. Πάραυτα σκιά τις μεγάλη καὶ λεπτὴ παρουσιάσθη πλησίον τῆς κλίνης του καὶ ἔκλινε τὸ μακρὸν πρόσωπόν της πρὸς τὸ προσκεφάλαιον. Αὕτη ἦν ἡ τοῦ Ἀνδρέου, τοῦ θαλαμηπόλου τοῦ κόμητος, ὅστις πρὸ τριῶν ἤδη ἡμερῶν δὲν ἔπαυσεν ἀγρυπνῶν παρὰ τῷ κυρίῳ του. Ὁ Γάστων τὸν ἀνεγνώρισεν.

— Ἀνδρέα! εἶπεν.

Ἠθέλησε νὰ στρέψῃ πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ὀξὺς πόνος τῷ ἐφάνη ὅτι ἐσπάραξε τὸ στῆθος του. Τότε δὲ μόνον παρετήρησεν ὅτι τὸ σῶμά του περιεκαλύπτετο ὑπ' ἐμπλάστρων.

— Μὴ κινεῖσθε, κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας. Ὁ ἰατρὸς μὲ ἀπηγόρευσεν αὐστηρῶς τοῦ νὰ σᾶς ἀφίνω νὰ κινῆσθε.

— Ὁ ἰατρός! τί λοιπὸν συνέβη;

Ἂ κύριε κόμη, μὴν ὁμιλεῖτε τόσον.

— Τότε ἐξήγησόν με διατί εὑρίσκομαι ἐνταῦθα; Διατί; Δὲν ἠξεύρετε λοιπόν; Προχθὲς σᾶς ἔφερον θνήσκοντα, σφαῖρα εἶχε διαπεράσει τὸ σῶμά σας, ὁ δὲ ἰατρὸς δὲν ἐτόλμα νὰ ἐγγυηθῇ περὶ τῆς ζωῆς σας. Καλῶς σᾶς ἔλεγον ἐγὼ ὅτι ἦτον ἀφροσύνη νὰ ριψοκινδυνεύητε μόνος εἰς τὸν ἀπέραντον τοῦτον τόπον.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ ἰδέαι τοῦ Γάστωνος συνεκεντροῦντο. Ὁ κόμης τότε ἐνθυμήθη τὴν ἀπαισίαν νύκτα εἰς τὴν ἔπαυλιν Βερκέλλην. Ἀλλ' ἐνταυτῷ ἡ ἰδέα τῆς Φαιδώρας ἠγέρθη ἐνώπιόν του ὡς φάντασμα.

— Φαιδώρα, ἐφώνησεν, ποῦ εἶνε ἡ Φαιδώρα; τί ἔγεινεν; εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει προφερόμενον ἢ κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραφροσύνης τοῦ Γάστωνος, ὁ Ἀνδρέας ἔμεινε ἐκστατικὸς καὶ ἄφωνος.

— Ἀγαθέ μου Ἀνδρέα, ἠκολούθησεν ὁ κόμης, ἀποκρίθητί μοι· σὲ ἱκετεύω, πληροφόρησόν με περὶ τῶν νέων τῆς Μαρκησίας.

Ὁ Ἀνδρέας δὲν ἐγνώριζε τὴν Φαιδώραν, ἀλλ' ἐγνώριζε τὴν Μαρκησίαν.

— Ἡ Κυρία Μαρκησία; εἶπεν, δὲν γνωρίζω, δὲν ἤκουσα νὰ λέγωσί τι περὶ αὐτῆς.

— Ὕπαγε, σπεῦσον πρὸς τὴν ἔπαυλιν Βερκέλλην, ἐρώτησον ὅλον τὸν κόσμον περὶ τῶν εἰδήσεων τῆς Μαρκησίας Φαιδώρας. Βεβαίως θ' ἀπέθανεν αὐτὴ, ἥτις δὲν ἦλθε νὰ μέ ἴδῃ. Τί κάμνεις; δὲν ἀκούεις;

— Κύριε, ὁ ἰατρὸς μὲ ἀπηγόρευσε νὰ σᾶς ἐγκαταλείψω οὐδ' ἐπὶ ἓν δευτερόλεπτον.

— Ἀδιαφορῶ διὰ τὸν ἰατρόν. Τρέξε, σὲ λέγω, ἢ σὲ ἀποβάλλω καὶ πηγαίνω μόνος μου.

Ὁ Κόμης κατέβαλλε δύναμιν διὰ ν' ἀνορθωθῇ ἐπὶ

τῆς κλίνης του, ἀλλ' ὁ πόνος τὸν ἔρριψεν καὶ ἐκ δευτέρου εἰς ἀναισθησίαν καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσήρχετο ὁ ἰατρός. Ὁ Ἀνδρέας, ὅσον ἠδυνήθη καλῶς, τῷ ἔδωκε νὰ ἐννοήσῃ εἰς κακὴν Ἰταλικὴν διάλεκτον, τί ὁ κόμης τῷ ἐζήτει.

Ἐὰν ἐπιθυμῇς τὴν ζωὴν τοῦ κυρίου σου, εἶπεν ὁ ἰατρός, φυλάχθητι μὴ τῷ εἴπῃς τι ἀφορῶν τὴν Μαρκησίαν Βερκέλην. Ὁσάκις σὲ ἐρωτᾷ περὶ αὐτῆς, λέγετον ὅτι μόνος ἐγὼ δύναμαι νὰ τὸν φέρω εἰδήσεις αὐτῆς.

Ὁ Κόμης ἐβυθίσθη εἰς νάρκην, ἥτις προσωμοίαζε τὸν ὕπνον. Καὶ δὲν ἐφάνησαν μὲν σημεῖα παραφροσύνης, ἀλλ' αἱ δυνάμεις του εἶχον τοσοῦτον ἐξασθενήσει, ὥστε ἡ τῶν ἀρτυριῶν σφύξις, κατὰ τὴν ἰατρικὴν παρατήρησιν, μόλις ἠκούοντο.

— Θέλει μείνῃ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἐπέκεινα τῶν δύο ὡρῶν, εἶπεν ὁ ἰατρός. Θέλω εἶσθαι ἐδῶ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀφυπνήσεώς του. Τῷ ὄντι ὁ ἰατρὸς ἦλθεν μετὰ δύο ὥρας, καὶ ὁ ὑπολογισμός του ἀπέβη ἀκριβέστατος· διότι ἐκάθησε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς, ὅτε οὗτος ἤρχιζε νὰ ψελλίζῃ λέξεις τινας. Ἐκάλει τὸν Ἀνδρέαν.

— Εἰπέ τον ὅτι ἔχω νὰ τὸν εἴπω ἐκ μέρους τῆς μαρκησίας, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ὁ Ἀνδρέας μετέφρασεν ὅτον ἠδυνήθη καλῶς τὴν φράσιν τοῦ ἰατροῦ.

Εἰς τὸ ὄνομα τῆς μαρκησίας ὁ πληγωμένος ἤνοιξε

μετὰ δυνάμεως τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ προσήλωσεν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ ἰατροῦ.

— Ναὶ, εἶπεν οὗτος, ἔχω νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ αὐτῆς. Ἀλλὰ πρὸ τούτου, ὅπως λάβῃς δύναμιν νὰ μὲ ἀκούσῃς, πίε τὸ ποτὸν αὐτὸ τὸ ὁποῖον θὰ σὲ ὠφελήσῃ.

Ὁ Γάστων ἔπιε μετ' ἀπληστίας τὸ περιεχόμενον τῆς φιάλης τὸ ὁποῖον τῷ προσέφερε.

— Καλῶς. Ἤδη δύνασαι νὰ μὲ ἀκούσῃς. Εἶδον τὴν μαρκησίαν· ἤθελεν εἶσθαι πλησίον σου ἐὰν καὶ ἡ ἰδία δὲν ἔπασχεν.

— Ἴσως εἶνε πληγωμένη; διέκοψεν ὁ Γάστων.

— Ὄχι, ἀλλ' ἁπλῆ ἀδιαθεσία, τὴν ὁποίαν παράκαιρος ἔξοδος δύναται νὰ καταστήσῃ σοβαράν.

— Μ' ἀπατᾶτε, Κύριε· ἡ μαρκησία τρέχει κίνδυνον, ἴσως δὲ καὶ ν' ἀπέθανεν.

— Καθησυχάσατε, δὲν εἶνε τίποτε, σᾶς ὁμνύω· καὶ ἀπόδειξις τούτου, εἶνε ὁ μικρὸς οὗτος φάκελλος ὃν μοὶ ἔδωκε νὰ σᾶς τὸν ἐγχειρίσω.

Ὁ Γάστων ἠθέλησε νὰ τὸν λάβῃ, ἀλλ' αἱ δυνάμεις του προέδιδον παντοῦ τὴν θέλησίν του.

— Ὀλίγην ἡσυχίαν, κύριε κόμη, εἶπεν ὁ ἰατρός· ἄλλως θὰ ἔλθω εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διακόψω τὴν ὁμιλίαν ταύτην, καὶ νὰ εἴπω εἰς τὴν μαρκησίαν ὅτι δὲν ἠθελήσατε νὰ μὲ ἀκούσητε.

— Δι' ἔλεος ἰατρὲ, ἐξακολούθησον. Ἀλλ' ἄφησέ με ἐπίσης νὰ λάβω αὐτὸ τὸ ὁποῖον σὲ παρεκάλεσα νὰ μοῦ δώσῃς.

Ὁ ἰατρὸς ἔθεσε μεταξὺ τῶν χειρῶν τοῦ Γάστωνος

τὸν μικρὸν φάκελλον, τὸν ὁποῖον ἐβιάσθη ν' ἀποσφραγίσῃ. Τὸ χαρτίον ἐμπεριεῖχε τρίχας τινας τῆς κεφαλῆς, χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ γράφῃ.

— Εἶνε φυλακτὸν αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοὶ πέμπει, ἀνέκραξεν ὁ νεανίας, πληρῶν δι' ἀσπασμῶν τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς ἀγάπης, εἶνε φυλακτὸν ὅπως ἰαθῶ. Ὦ, δὲν θέλω μείνει ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τῆς κλίνης ταύτης, δὲν εἶνε ἀληθὲς, ἰατρέ;

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὑμᾶς, καὶ ἐὰν ἀκολουθήσετε τὰς παραγγελίας μου δὲν θέλετε βραδύνει νὰ εὑρεθῆτε ἐπὶ ποδός.

— Εἰπέ μοι ἰατρὲ, τί πρέπει νὰ πράξω;

— Πρέπει κατ' ἀρχὰς, νὰ μὴ ζητεῖτε νέα τῆς κομήσης ἢ ἀπὸ ἐμὲ μόνον, ἐπειδὴ μόνος ἐγὼ δύναμαι νὰ σᾶς δίδω θετικὰς εἰδήσεις, καὶ δεύτερον νὰ μὴ προσηλοῦτε τὴν φαντασίαν σας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου.

— Σᾶς το ὑπόσχομαι, ἰατρέ ἂν καὶ μὲ λυπῇ. Ἀλλὰ δὲν σᾶς εἶπέ τι τὸ ὁποῖον νὰ μοὶ διακοινώσητε;

— Συγγνώμην, ἔχω πολλὰ νὰ σᾶς εἴπω, τότε ὅμως, ὁπόταν ἰαθῆτε ἐντελῶς. Ἤδη εἶμαι ἄλαλος.

Μάτην ὁ Γάστων ἠρώτα ἐκ νέου τὸν ἰατρόν· οὗτος δὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ πλειότερα. Ἡ τακτικὴ αὕτη, τῆς ὁποίας πρῶτον ἀποτέλεσμα ἦτο τὸ νὰ ἐπιφέρῃ μεγάλην εἰς τὸν ἀσθενῆ ταραχὴν, ἐτελείωσε, δοῦσα τέλος ἠθικὴν δύναμιν, ἱκανὴν νὰ ὑπερισχύσῃ τοῦ φυσικοῦ κακοῦ. Τῇ ἐπαύριον ἐπαισθητὴ καλλιτέρευσις παρουσιάσθη, καὶ δέκα ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ὁ Γάστων ἠδύνατο νὰ ἵσταται ὄρθιος.

Ἡ πληγὴ οὐδέποτε ἔλαβε χαρακτῆρα κινδυνώδη. Ἡ σφαῖρα εἰσελθοῦσα εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν, εἶχε διαπεράσει τὸ σῶμα ἄνευ ἐπικινδύνου ὀργανικῆς βλάβης, ὁ πληγωμένος εἶχεν ἀπωλέσει κατὰ τὸ φαινόμενον πολὺ αἷμα, ὅπερ τὸν ἐξησθένησε μὲν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔσωσε. Κατὰ τὸ διάστημα ἑνὸς μηνὸς, αἱ δυνάμεις τῷ ἐπανῆλθον.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν, ὅτι κατὰ πᾶσαν ἡμέραν ἠρώτα τὸν ἰατρὸν περὶ τῆς μαρκησίας καὶ ἠπόρει διατὶ δὲν ἔλαβε παρ' αὐτῆς, οὐδὲ μίαν κἂν ἐπιστολήν. Ὁ ἰατρὸς ὅμως ἐπανελάμβανε ὅτι θέλει τὸν ὁδηγήσει εἰς τὴν Βερκέλλην.

Τέλος ὁπόταν ἠσθάνθη τὰς δυνάμεις του ἐντελῶς ἐπελθούσας ὥστε νὰ ῥιψοκινδυνεύσῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὁ Κύριος δὲ Πλελὰν διεκοίνωσε τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν Βερκέλλην.

— Θὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Γάστων.

Ὁ ἰατρὸς διέταξε τότε νὰ φέρωσι ἅμαξαν καὶ ἀνεχώρησαν.

Ὁ Γάστων δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴν ῥιγήσῃ εἰς τὴν θέαν τῆς κατοικίας ταύτης, εἰς ἣν εἶχε διέλθει νύκτα τοσοῦτον ἀπαισίαν, καὶ ἡ καρδία του ἔπαλλε μέχρι ῥήξεως τοῦ στήθους του, ὅτε, διαβαίνων ἐκ δευτέρου τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, εὑρέθη εἰς τὸν ἴδιον πρόδομον τὸν ὁποῖον εἶχε διαβῇ μετὰ τῆς Μαρκησίας.

— Ἰατρὲ, εἶπε, ἂς καθήσωμεν ἐπὶ στιγμὴν, τὰ γόνατά μου λύονται.

— Ναὶ, ἂς καθήσωμεν, εἶπεν οὗτος· σᾶς ὑπεσχέθην πληροφορίαν τινα περὶ αὐτῆς, καὶ ἐνταῦθα πρέπει νὰ σᾶς τὴν δώσω.

— Πληροφορίαν! ἀλλὰ δὲν εὑρίσκεται εἰς ταύτην τὴν οἰκίαν;

— Δὲν εἶνε ἐδῶ.

— Μὲ ἠπατήσατε τότε, Κύριε;

— Δὲν σᾶς ἠπάτησα ἀναγνώσατε παρακαλῶ.

— Ὁ Γάστων ἔλαβε τρέμων τὸ δέμα τὸ ὁποῖον ὁ ἰατρὸς τῷ προσέφερε καὶ ἀπεσφράγισεν αὐτὸ διὰ χειρὸς πυρετικῆς.

Ἂς κύψωμεν καὶ πάλιν διὰ τελευταίαν φορὰν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ κόμητος, καὶ ἂς ἀναγνώσωμεν ὁλόκληρον τὴν πέμπτην ταύτην ἐπιστολὴν, ἥτις θέλει μᾶς φωτίσει δεόντως ἐπὶ τῶν μυστηριωδῶν συμβάντων ἅτινα ἐδιηγήθημεν.

Ἐκ τῆς ἐπαύλεως Βερκέλλης τὴν 14 Ἰουνίου 1841.

«Ἀδυσώπητος τύχη μᾶς καταδιώκει Γάστων! τὰ θλιβερὰ προαισθήματα, ἅτινα εἶχον ἄλλοτε, καὶ τὰ ὁποῖα μὲ παρεκίνουν νὰ φεύγω τὴν παρουσίαν καὶ ἀγάπην σου, ἐπραγματοποιήθησαν τὴν σήμερον. Ὁ Θεὸς δὲν μοὶ τὰ ἔπεμψεν ἐπὶ ματαίῳ καὶ ἐχρεώστουν νὰ ὑπακούσω.

«Παρασκευάσθητι εἰς τὴν ὑπομονὴν, φίλε μου, διότι εἶνε δυστυχήματα ἀδιόρθωτα, τὰ ὁποῖα θέλω σὲ εἰπεῖ καὶ δὲν ἁρμόζει καρδία ἀνδρὸς νὰ ἦνε ἀσθενεστέρα ἀπὸ τὴν τῆς γυναικός. Ἤτησα παρὰ θεοῦ νὰ μὲ δώσῃ ἱκανὴν ἰσχὺν, ὥστε νὰ ὑποστῶ τὴν δοκιμασίαν ἣν μοὶ

πέμπει. Πράξον ὡς ἐγὼ Γάστων, καὶ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἀπεύθυνε πρὸς αὐτὸν τὴν ἰδίαν παράκλησιν.

«Ἔχω ἀνάγκην νὰ κάμω ἔναρξιν τῆς διηγήσεώς μου ὀλίγον ἀπωτέρω, διότι πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅλα, ὥστε νὰ μὲ συγχωρήσῃς.

«Ὅτε ἐνυμφευόμην τὸν Μαρκήσιον Φραγκίσκον Βερκέλλην, ἤμην ἤδη νεωτάτη, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννοῶ τὰ ἐπιφωνήματα τοῦ οἴκτου, ἅτινα ἐγείροντο κατὰ τὴν εἰς τὸν βωμὸν ἄγουσαν ὁδὸν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐβάδιζον πρὸς αὐτόν.

«Τὰ ἠννόησα βραδύτερον. Συνεδέθην μετὰ μιᾶς τῶν οἰκογενειῶν ἐκείνων τὰς ὁποίας ἐπιβαρύνει, ὡσεὶ ἀρά, τρομερόν τι μυστήριον.

«Ὁ Μαρκήσιος ἦτο γέρων, καὶ τὸ ἔμφροντι ἦθος του δὲν ἥρμοζε μὲ τὸ εὔθυμον τῆς νεανικῆς ἡλικίας μου. Ἀλλ' ὅμως δὲν ἐδίστασα ἅμα ἐσκέφθην, νὰ ὑπολογήσω τὴν ἔκτασιν τῆς δυστυχίας αὐτῆς καὶ νὰ παραδεχθῶ καθ' ὁλοκληρίαν τὴν θυσίαν τῆς νεότητός μου· προσεκολλήθην τῷ Μαρκησίῳ, ὡς εἷς τι χρέος, καὶ τὸ χρέος τοῦτο ἔχω δικαίωμα νὰ εἰπω, τὸ ἐξεπλήρωσα μετ' ἀπεριορίστου ἀφωσιώσεως. Ἀπότομος, παράφορος, ὁ Μαρκήσιος εἶχε καὶ τὴν καρδίαν ἀνεπίδεκτον εὐγνωμοσύνης. Μετὰ δύο τῆς ἑνώσεώς μας ἔτη ἀπεβίωσεν ἀφίσας με ἀποκλειστικὸν κληρονόμον τῆς περιουσίας του.

«Ἐπόθουν θερμῶς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, τοῦ ὁποίου ἐγενόμην πιστὴ αἰχμάλωτος. Εὑρέθην μόνη κατὰ τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίας μου ἔτος ἐπὶ τῆς μεγάλης ταύτης

τοῦ βίου ὁδοῦ. Ἐὰν ἡ ὕπαρξίς μου ἦτο μέχρι τοῦδε ἄνευ εὐτυχίας, τοὐλάχιστον ὑπῆρξεν ἄνευ ἀγώνων. Ἀλλ' ἡ ὥρα τῶν παθῶν καὶ τῆς καταδρομῆς ἠχεῖ ἤδη.

«Ἤκουον, ἐνίοτε, μὲ τρόπον ὅμως πολὺ ἀόριστον, περί τινος ἀδελφοῦ τοῦ Μαρκησίου Βερκέλλη, ὅστις εἶχε λάβει ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς στάσεις καὶ τὰς συνωμοσίας τῆς Σικελίας. Εἶχεν ἐξορισθῆ, μετέπειτα κατεδικάσθη εἰς θάνατον, καὶ τέλος, ἀμνηστευθείς, ὡς ἔλεγον. Χάριν τῆς ἐπιρροῆς, ἣν ὁ ἀδελφός του ἐξήσκει, ἐπανῆλθεν.

«Ἄλλως τε ὁ Μαρκήσιος δὲν ἠρέσκετο ποσῶς ὁμιλῶν περὶ αὐτοῦ, καὶ ὁσάκις ἐγένετο λόγος, ἐβιάζετο ν' ἀλλάξῃ θέμα.

«Τέλος ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔφθασε ἕνεκα τῶν προγόνων του, νὰ γίνῃ παραδεκτὸς εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Νεαπόλεως, ἔνθα ἐξεπλήρου ὑπηρεσίαν τινα. Φήμη διέτρεχε περὶ αὐτοῦ ὅτι ἦτο κάτοχος οὐσιωδῶν μυστικῶν ὑποθέσεων τοῦ κράτους, ἕνεκα τῆς πρὸς αὐτὸν ὑπολήψεως τοῦ Βασιλέως, ἄλλως τε ἦτο φύσεως ὁρμητικοῦ τὸ πᾶν πράξαι πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν του, ἄνθρωπος τέλος, τοιοῦτος, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ κυβερνήσεις ὅλαι ἔχουσι τὴν ἀνάγκην.

«Εἶχον παρέλθει ὀλίγαι μόλις ἡμέραι, ὅτε μοὶ ἀνήγγειλαν τὸν Ματθαῖον Βερκέλλην.

— «Δὲν ἔρχομαι, μὲ εἶπε, νὰ σᾶς ζητήσω τὴν περιουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ μου, σοὶ τὴν παρεχώρησε καθόσον εἶχε τὸ δικαίωμα· ἀλλ' ἔρχομαι νὰ αἰτήσω τὴν χεῖρα σας. Γνωρίζω ὅτι θέλεις μοὶ τὴν ἀρνηθῆ. Γνωρίζω ἐπίσης ὅτι θέλετε μοὶ προσφέρει, καθὸ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπανορθώσατε τὸ ἄδικον τῆς εἱμαρμένης, καὶ μὲ εἴπητε ὅτι ἡ περιουσία τοῦ ἀδελφοῦ μου θέλει γίνει ἰδική μου μᾶλλον, ἢ νὰ γενῶ ποτε σύζυγός σας. Ἀλλ' ὅμως τοῦτο δὲν ἀρκεῖ, ἀποθῶ τὴν περιουσίαν καὶ προσθέτω ὅτι τὸ θέλω καὶ πρέπει νὰ συναινέσῃς εἰς αὐτὸν τὸν γάμον· σοὶ παραχωρῶ ἓν ἔτος διάστημα νὰ σκεφθῆς. Ἐγὼ δὲ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, θέλω ἀποκατασταθῆ εἰς ταύτην τὴν πόλιν, καὶ ἂν παρατηρήσω ὅτι δέχεσθαι τὰς ἐπισκέψεις ἄλλου τινος, Οὐαὶ εἰς αὐτόν!

«Δὲν ἔσχον τὴν δύναμιν ν' ἀπαντήσω οὐδὲ λέξιν. Ἀπὸ ταύτης τῆς στιγμῆς, ὁ κόμης Βερκέλλης δὲν ἀφῆκε ἐμὲ καὶ οὐχ ἧττον τὴν σκιάν μου. Ἀείποτε εὑρίσκετο πρὸ τῶν βημάτων μου, κρύπτων ὑπὸ τοὺς ἡδυτέρους καὶ ἐρασμιωτέρους τρόπους τοὺς καταχθονίους σκοπούς του. Μίαν τῶν ἡμερῶν εἰς τὸν περίπατον, νεανίας τις, τὸν ὁποῖον συνεχῶς ἀπήντων εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀδελφῆς μου, μ' ἐχαιρέτησεν· δυσχωῶ τῷ ὑπερειδίασα· τὴν ἐπαύριον, ἐφονεύθη εἴς τινα μονομαχίαν ἀπὸ τὸν κόμητα Βερκέλλην. Ἄλλοτε πάλιν, εἷς συμπατριώτης του μοὶ προσέφερε ἄθθη· ἔπραξα ἀρροσύνην νὰ τὰ δεχθῶ· φήμη διεδόθη μετά τινας ἡμέρας ὅτι εὑρέθη διαπερασμένον τὸ σῶμα του ἀπό τινα σφαῖραν εἰς τὰ ἐρείπια ῥωμαϊκοῦ τινος ἀμφιθεάτρου.

«Ταχέως φρίκη ἐφηπλώθη, κενὸν παρουσιάσθη πέριξ ἐμοῦ, ἔβλεπον ὅτι ὅλοι μ' ἀπέφευγον, καὶ ἔπεσα εἰς βαθεῖαν νάρκην.

«Μία τῶν συγγενῶν μου ἀνεχώρει διὰ Γαλλίαν, καὶ

μοὶ ἐπρότεινε νὰ μὲ συμπαραλάβῃ· τὸ ἐδέχθην. Αἱ προταρασκευαὶ τῆς ἀναχωρήσεως ἐγένοντο μετὰ φροντίδος, καὶ τινα νύκτα, ἐπέβημεν ἐπὶ τοῦ πλοίου διὰ τὴν Μασσαλίαν. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐπήγαινον εἰς Παρισίους ἕνθα σὲ ἀπάντησα. Ἐπὶ πολὺ προσεπάθουν νὰ ὑποκρύπτω, ὑπὸ ψυχρὸν σοβαρὸν ἐξωτερικὸν φαινόμενον, τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν ἀποτελέσατε ἐπ' ἐμοῦ. Μολονότι ἤμην μακρὰν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅστις ἰδιοποιήθη τὸ τυραννικὸν αὐτὸ δικαίωμα ἐπ' ἐμοῦ, ἐφοβούμην ὅμως εἰσέτι δι' ἐσὲ, Γάστων. Ἀόριστον προαίσθημα μ' ἔλεγεν ὅτι θέλω εἶσθαι εἰς τὸν βίον σου πηγὴ δυστυχημάτων.

«Τέλος ἔφθασεν ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ καρδία μου ἠδυνήθη νὰ ὁμολογήσῃ ἀφόβως ὅτι σὲ ἠγάπα· ἔλαβον ἐκ τοῦ Παλέρμου ἐπιστολὴν εἰδοποιοῦσαν με περὶ τοῦ θανάτου τοῦ κόμητος Ματθαίου. Ἔλεγον ὅτι ἐγένετο ἄφαντος πρὸ ἑνὸς ἔτους καὶ ὅτι εὑρίσκετο τεθαμμένος ὑπὸ τὰ κύματα τοῦ πορθμοῦ τῆς Μεσσήνης, τῆς ὁποίας οἱ βράχοι εἶχον διαῤῥήξει τὰς πλευρὰς λέμβου τινὸς ἀμφιρρώμου, ἐφ' ἧς εἶχεν ἐπιβῆ. Πλεῖσται ἄλλαι ἐπιστολαὶ ἀς εἶχον λάβει ἐπιβεβαίωνον τὴν εἴδησιν ταύτην. Πρὸ ἓξ μηνῶν ἤμην ἀποῦσα, αἱ δὲ ὑποθέσεις μου εἶχον ἀνάγκην τῆς παρουσίας μου, καὶ ἡ ἀδελφή μου ἐπεθύμει νὰ μὲ ἐπανίδῃ· ἐγὼ δὲ ὑπερεπεθύμουν νὰ πατήσω τέλος ἐλευθέρως τὸ ἔδαφος τῆς πατρίδος μου.

«Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀνεχώρησα, Γάστων. Ἀφιχθεῖσα εἰς Παλέρμον, σοὶ ἔγραψα διὰ νὰ σοὶ παραστήσω τὴν χαράν μου, καὶ νὰ σοὶ εἴπω ὅτι σὺ μόνον

ἔλειπες πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εὐτυχίας μου. Ἤξευρον καλῶς ὅτι ἅμα τῇ παραλαβῇ τῆς ἐπιστολῆς μου, ἤθελες ἔλθει πρὸς ἐντάμωσίν μου. Οἴμοι! διατί ἡ χείρ μου δὲν ἐξηράνετο κάλλιον ἢ νὰ χαράξω τὰς ἀῤῥόνους ταύτας λέξεις; Ἀλλ' ἐπίσης εἰς ἠδύνατο νὰ προίδῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔζη καὶ ὅτι ἡ φήμη ἐκείνη τοῦ ναυαγίου, καὶ ὅτι ἐγένετο ἄφαντος, ἦτο κίνημα ἐπιτυχίας τῶν σκοπῶν του ἐπινοηθὲν παρὰ τοῦ ἰδίου;

«Τῇ ἐπαύριον τῆς ἀποστολῆς τῆς ἐπιστολῆς μου, ἐξηρχόμην ὁπόταν μοὶ ἀναγγέλωσι τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κόμητος Βερκέλλη. Ἐνόμισα ὅτι ἀπέθνησκον ἀκούουσα προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦτο.

— Κυρία μαρκησία, μὲ εἶπεν, εἶνε ἤδη ἓξ ἔτη ὅτε ἦλθον κατὰ πρῶτον νὰ αἰτήσω τὴν χεῖρα σας. Σᾶς παρεχώρησα ἓν ἔτος ὅπως σκεφθῆτε, ὑμεῖς δ' ἐχρειάσθητε ἓξ, αἱ σκέψεις καὶ ἀποφάσεις σας ἔπρεπε νὰ ὦσι τετελεσμέναι, καὶ ἔρχομαι νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ προσδιορίσητε ἡ ἰδία τὴν ἡμέραν τῆς ἑνώσεώς μας. Ἐταξειδεύσατε ἀφ' ἧς εἴδομεν ἀλλήλους, συνεδέσατε νέας σχέσεις, καὶ βασιζομένη εἰς τὸν θάνατόν μου ἐδώσατε τὴν καρδίαν σας εἰς ἄλλον. Ὀλίγον τοῦτο μ' ἐνδιαφέρει, ἀλλ' ἐβαδίσατε μακρύτερον. Χθὲς ἐγράψατε εἰς τὸν κόμητα κύριον δὲ Πλελάν. Ἀνέγνων τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, ἥτις θέλει τὸν φέρει εἰς Παλέρμον. Ἐννοεῖτε καλῶς, κυρία, ὅτι πρὶν τῆς ἀφίξεώς του πρέπει νὰ ἑνωθῶμεν.

«Μάτην ἐῤῥίφθην πρὸ ποδῶν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, μάτην ἱκέτευσα νὰ λάβῃ πᾶσαν τὴν περιουσίαν μου καὶ

νὰ μὲ ἀφήσῃ τὴν ἐλευθερίαν, ἢ τοὐλάχιστον νὰ μοὶ παραχωρήσῃ ἡμέρας τινὰς ἵνα ἀποφασίσω τί τὸ πρακτέον. Ἔμενεν ἀδυσώπητος.—Ὄχι, εἶπε, δὲν μοὶ διαφεύγετε πλέον ἀλλὰ σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι ἐὰν ἰδῆτε τὸν Κ. Δὲ Πλελὰν, ἐὰν λέξιν ἀνταλάξητε μετ' αὐτοῦ, ἀπόλλυται.—Ἀντεστάθην μολαταῦτα Γάστων, (καὶ δὲν ἐχρεώστεις νὰ μοῦ ὀφείλῃς οὐδεμίαν πέρι τούτου χάριν, καθόσον ὁ ἄνθρωπος οὗτος μοὶ ἐνεποίει φρίκην). Ἀντεστάθην καὶ σοὶ ἔγραψα ὅπως σὲ παρακαλέσω νὰ μὴν ἔλθῃς. Ἀλλ' ἡ ἐπιστολή μου δὲν σοὶ ἐπέμφθη.

«Τότε ἀφίχθης ταχύτερον ἢ ὅσον δὲν ἐπεθύμουν.—Ἐννοεῖς ἤδη διατί δὲν ἠδυνήθην νὰ σὲ δεχθῶ; διατί σὲ ἀπέφευγον; Ἀκολουθῶν πάντοτε τὰ ἴχνη μου, ὁ κόμης Ματθαῖος εἶχε κατασκόπους παντοῦ, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν μου. Δὲν ἠδυνάμην οὐδὲν νὰ γράψω, οὐδὲν νὰ συλλογισθῶ περὶ τοῦ ὁποίου νὰ μὴν ἐλάμβανε ἀμέσως εἴδησιν. Ἐπ' ἀληθείᾳ, ἀγνοῶ ὁποίου εἴδους ἐξουσίαν ἐξήσκει ἐπ' ἐμοῦ. Ἐσυλλογιζόμην ὅμως ἀκουσίως τὴν μυστηριώδη τοῦ δαίμονος ἐπιρροήν. Οὕτως τὸ γραμμάτιον τὸ ὁποῖον σοὶ ἔγραψα ὅτι τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον θέλω ἐπιστρέψει εἰς τὴν ἔπαυλιν Βερκέλλη, ἦτον ἀθῶον διὰ νὰ ἀπατήσω τὸν καταδιώκτην μου.

«Προεθέμην νὰ σὲ ἴδω κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα διὰ νὰ σὲ ἱκετεύσω ν' ἀναχωρήσῃς διὰ νὰ σωθῶμεν ἀμφότεροι. Ἤλπιζον ὅτι εὐνοϊκή τις περίστασις ἤθελεν αὐθις παρουσιασθῇ δι' ἐμὲ ν' ἀφίσω τὴν Σικελίαν, καὶ νὰ ἔλθω νὰ σὲ ἐνταμώσω εἰς Νεάπολιν, ἔνθα ἤθελον εἶσθαι ἐλευθερωτέρα, ἐνθυμεῖσαι, Γάστων, δὲν ἠθέλη-

σας. Δύο τινὰ μοὶ ἔμενον νὰ ἐκλέξω· ἢ νὰ σοὶ ἀνακαλύψω τὴν στυγερὰν αὐτὴν ῥαδιουργίαν, ἢ ν' ἀναχωρήσω μετὰ σοῦ. Μεταχειριζομένη τὸ πρῶτον μέσον, σὲ ἔχανον βεβαίως, ἤθελες μείνει, ἢ ἤθελες ὑπάγει πρὸ τοῦ κινδύνου ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἤθελον σοὶ ἀποτρέψει, καὶ ἤθελες πέσει θῦμα αὐτοῦ. Τὸ ἄλλο μέσον μοὶ παρεῖχε πιθανότητα σωτηρίας. Ἐγίνωσκον τί ἠδύνατο ὁ ἄνθρωπος οὗτος νὰ πράξῃ, ἀλλ' ἐπροσποιεῖτο ἔξοδον ἐκ τῆς πόλεως μὲ ἀπείρους προφυλάξεις. Ἤλπιζον ὅτι ἡ εἰς τὴν ἔπαυλιν ἄφιξίς μου ἔμενεν εἰς πάντας ἄγνωστος, ἀλλ' ἡ ἰδία θαλαμηπόλος μὲ προέδιδεν.

«Νὰ σοὶ διηγηθῶ φίλε μου τὰ ἐπίλοιπα; Τὰ ἐμάντευσας ἤδη ἀναμφιβόλως!

«Ὅτε σὲ εἶδον πίπτοντα πρὸ ποδῶν μου, καταδιόμενον ἐν τῷ αἵματί σου ἐρρίφθην ἐπὶ σοῦ. Χεὶρ σιδηρὰ μὲ ἔλαβε ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ μὲ ἐκράτησεν ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Τρεῖς ἄνθρωποι ἀποτροπαίας μορφῆς κύπτοντες ἐπὶ σοῦ, ἐφώτιζον τὸ πρόσωπόν σου διά τινος λυχνίας καὶ ἐξήταζον τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας σου. Ζῇ ἀκόμη, εἶπον αὐτοὶ, ἡ πληγὴ δὲν εἶνε ἐπικίνδυνος.—Ἂς τὸν ἀποτελειώσωσιν εἶπεν ὁ Ματθαῖος.

«Εἰς τὰς λέξεις ταύτας διέφυγον τὸ σφύγξιμον τῶν χειρῶν του· καὶ ῥιπτομένη ἐπὶ τοῦ θηριώδους, ὅστις ἔμελλε νὰ σὲ κτυπήσῃ.—Ἔλεος, ἀνέκραξα, ἢ φόνευσόν μας ἀμφοτέρους.

«Ὁ Ματθαῖος κύψας ἐπὶ τοῦ ὠτός μου μὲ εἶπεν σιγηλῶς.—Ἡ ζωή του ἀπὸ σοῦ ἐξαρτᾶται· συναίνεσον εἰς τὴν ἕνωσίν μας καὶ σώζεις τὸν ἐραστήν σου.—Ἐ-

νωσιν μετὰ σοῦ! μετὰ λήστου! Οὐδέποτε! Ἐποίησε κίνημά τι· εἶδον ἐκλάμψαν τὸ ξίφος ἐπὶ τῆς καρδίας σου. Στάθι! ἐφώνησα, πρόσταξον εἶμαι ἑτοίμη νὰ σὲ ὑπακούσω.—Καλῶς, εἶπεν ὁ Ματθαῖος, θέλει ζήσει· ἀλλὰ θέλεις ὁρκισθῆ θέτουσα τὴν χεῖρα σου ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἐραστοῦ σου, ὅτι θὰ λάβῃς σύζυγον κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μηνὸς τὸν κόμητα Ματθαῖον Βερκέλλαν.

«Ὡρκίσθην, Γάστων, καὶ ἤδη πρέπει νὰ τηρήσω τὸν ὅρκον μου, ἐκτὸς ἂν ὁ Θεὸς μοὶ κάμῃ τὴν χάριν νὰ μὲ καλέσῃ πρὸς αὐτόν.

«Ὕγιαινε, Γάστων, λησμόνησόν με, ἢ τοὐλάχιστον δέου εἰς τὸν Θεὸν νὰ θέσῃ τέρμα τῶν δεινῶν μου.

ΦΑΙΔΩΡΑ.»

Ὑστερόγραφον ἔπεται τῆς ἐπιστολῆς ταύτης. Αἱ λέξεις εἰσὶν σχεδὸν ἐξηλειμμέναι ἐκ τῶν δακρύων. Ἂς προσπαθήσωμεν νὰ τὸ ἀναγνώσωμεν.

«Ὁ Θεὸς δὲν εἰσήκουσε τὴν δέησίν μου· ζῶ εἰσέτι, καὶ εἰμὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἀνθρώπου τούτου... Αὔριον ἐγκαταλείπομεν τὸ Παλέρμον, τὴν Ἰταλίαν ἴσως. Ποῦ θὰ μὲ ὁδηγήσῃ; Ἀγνοῶ, καὶ οὔτε κἂν ἐπιθυμῶ νὰ τὸ γνωρίζω. Καὶ σὺ Γάστων, μὴ ἀποφασίσῃς νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς. Ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει, τέλος, ποῦ θέλει μὲ σύρει, δὲν εἶμαι πλέον ἡ πτῶμα.»

Τὸ ἐπίλοιπον εἶνε καθ' ὁλοκληρίαν ἐξηλειμμένον. Ἤδη δέ, ὁπόταν μετὰ τοῦ κόμητος Κ. Δὲ Πλελὰν ἐπαύσαμεν νὰ ἐρωτῶμεν περὶ τοῦ εἰς τὸν σιδηροῦν νάρθηκα κεκυλεισμένου παρελθόντος, ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ τοῦ ἐνεστῶτος.

Γ.

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΙΛΩΝ.

Ἐνῷ ὁ Κόμης Δὲ Πλελὰν ἀνεπόλει, ὡς εἴδομεν ἤδη, τὰς λυπηρὰς τοῦ παρελθόντος ἀναμνήσεις, ὁ φίλος του, Κ. Ἰούλιος Δὲ Βωκρουὰ, ἐδέχετο ἀντ' αὐτοῦ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Κ. Δὲ Φερριέρου· οὗτος δέ, μὴ θελήσας νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὰς ἀντιστάσεις τῆς Βερανζέρης, ἤρχετο νὰ αἰτήσῃ παρὰ τοῦ κόμητος τὴν παραχώρησιν τῶν δικαιωμάτων του ἐπὶ τῆς Miss-Betzi τῆς ὡραίας ἐκείνης φορβάδος, ἣν εἴχομεν ἴδει ἐκτελοῦσαν περιαγωγὰς ἐπὶ τῆς λιθοστρότου ἀκτῆς.

— Ἡ ἵππος αὕτη αἰτεῖται δι' ὑμᾶς; ἠρώτησεν ὁ Κ. Δὲ Βωκρουά.

— Ὄχι, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Κ. Δὲ Φερριέρος, εἶνε νεανικῆς φαντασίας ἐπιθυμία.

— Καλῶς, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ γνωρίζω πλειότερα.

— Καὶ λοιπὸν ὑπόσχεσθε;

— Σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι ἡ Miss-Betzi θέλει εἶσθαι

εἰς τοὺς σταύλους τῆς δεσποσύνης δὲ Μωριὲν, μετὰ δύο ὥρας.

— Ἰδοὺ, τῇ ἀληθείᾳ, τί θὰ εἴπῃ νὰ φέρηταί τις ὡς εὐπατρίδης.

— Οὐχὶ Κύριε, ὡς εὐγενὴς μόνον.

Ὁ Κύριος δὲ Φερριέρος ἐνεπλήσας αὐτὸν εὐχαριστήσεων, ἠτήσατο παρὰ τοῦ Κ. δὲ Βωκρουὰ τὴν ἄδειαν τοῦ νὰ τὸν ἐπανίδῃ, καὶ ἀνεχώρησεν ὑπερευχαριστημένος ἀπὸ τὴν νέαν του σχέσιν.

Ὁ Ἰούλιος τότε ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐξηρτημένου ὡρολογίου.

— Δύο ὧραι! εἶπεν παρηλθον ἤδη, ἀφ' ἧς ὁ Γάστων εἶνε κεκλεισμένος.

Ἔκρουσε τὴν θύραν του, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπεκρίθη. Ἔκρουσε δυνατώτερον, καὶ πάλιν σιγή. Ἤρχισε δὲ ν' ἀνησυχῇ ὅτε ἤκουσε θόρυβον.

— Ἐγὼ εἶμαι, Γάστων, εἶπε διὰ μέσου τῆς θύρας.

Βήματά τινα ἠκούσθησαν καὶ ταχέως ὁ Γάστων ἐφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλείου.

Ἦτον ὠχρότερος καὶ μελαγχολικώτερος τοῦ συνήθους.

— Τί ἔχεις; ἐφώνησε μετὰ τόνου ἀνθρώπου ἀνησυχοῦντος.

— Ἔκαμα σταθερὰν ἀπόφασιν. Διὰ τελευταίαν φορὰν, κατὰ τὴν συμβουλήν σου, ἀναγινώσκω ταύτας τὰς ἐπιστολάς. Ἀπεφάσισα νὰ μὴν ἀνοίξω πλέον τὸν νάρθηκα τοῦτον, σοὶ ἐμπιστεύομαι δὲ τὸ κλειδίον, ὅπως δυνηθῶ νὰ τηρήσω καλλίτερον τὸν ὅρκον μου.

Ὁ Ἰούλιος ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του μετ' εἰλικρινοῦς ἐκφράσεως, μαρτυρούσης ἀρκούντως τὴν ζωηρὰν φιλίαν του ὥστε περιττὸν ἦτο νὰ προσθέσῃ λέξεις.

— Ναὶ ἠκολούθησεν ὁ Γάστων, ἀλλὰ διὰ τῆς πράξεως ταύτης δὲν ἤθελον διανύσει ἢ τὸ ἥμισυ μόνον τῆς ὁδοῦ, ἥτις μέλλει νὰ μὲ ὁδηγήσῃ πρὸς τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας, ἐὰν εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην δὲν προσέθετον καὶ ἄλλην. Ταύτην τὴν φορὰν ἔτι θὰ ἀκολουθήσω μίαν τῶν καλῶν σου συμβουλῶν· προτίθεμαι νὰ νυμφευθῶ.

— Νὰ νυμφευθῇς!

— Ἀναμφιβόλως καὶ ὅσον οἷόν τε τάχιον. Πρέπει νὰ βιάσω ἑαυτὸν ὅπως θέσω νέαν εἰκόνα εἰς τὴν θέσιν ἐκείνης ἡ ὁποία στενοχωρεῖ τὴν φαντασίαν μου.

— Καλῶς εἶπας.—Καὶ ἔχεις ἤδη ὡραίαν τινα κληρονόμον;

— Ναὶ, ἔκαμα τὴν ἐκλογήν μου καὶ τὴν νομίζω καλήν.

— Βεβαιότατα δὲν εὑρίσκεται εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, παρετήρησεν ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ μειδιῶν.

— Ὡς πρὸς αὐτὸ ἀπατᾶσαι.

— Πῶς, ἡ ὡραία αὐτὴ κληρονόμος εἶνε ἐνταῦθα; Εἶσαι λοιπὸν ὁ πλέον ἐχέμυθος τῆς γῆς ἄνθρωπος, ὥστε νὰ μοὶ ἀποκρύψῃς οὕτω τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου σου;

— Οὐδὲν σοὶ ἀπέκρυψα· τὸ ταξείδιόν μου οὐδέποτε εἶχεν ἄλλον σκοπὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐγίνωσκες, ν' ἀποφεύγω ἑαυτόν.

— Δὲν εἶδες λοιπὸν οὐδέποτε τὴν γυναῖκα ταύτην τὴν ὁποίαν μέλλεις νὰ συζευχθῇς.

— Σύγγνωτέ με, τὴν εἶδον δίς.

— Ἀλλὰ μόλις παρῆλθον πέντε ὧραι ἀφότου ἀφίχθημεν ἐνταῦθα, καὶ σὺ δὲν ἐξῆλθες ἄνευ ἐμοῦ!

— Λοιπὸν τὴν εἴδομεν ὁμοῦ τὴν πρωΐαν ταύτην ἐπὶ τῆς λεωφόρου, ἐνῷ κατεβαίνομεν τὴν πλευρὰν, καὶ πρὸ δύο ὡρῶν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς.

— Πῶς ἡ Δεσποσύνη δὲ Μωριέν! ἐφώνησεν ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ ὠχριῶν.

— Τὴν γνωρίζεις λοιπόν;

— Ναὶ... ὀλίγον· τὴν ἔβλεπον ἐνίοτε εἰς τὴν οἰκίαν συγγενοῦς μου τινος... Ἀλλὰ σπανίως.

— Ἔ καλόν! Ἐπιδοκιμάζεις τὴν ἐκλογήν μου;

— Δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε καλλιτέρα, εἶπεν ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ μετὰ ψυχροῦ καὶ βεβιασμένου τόνου.

— Βεβαίως εἶνε ἡ γυνὴ ἥτις ἠδυνήθη νὰ μοὶ ἀρέσῃ, μετ' ἐκείνην τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἠγάπησα καὶ ἀγαπῶ ἔτι, ἠκολούθησεν ὁ κόμης στενάζων. Ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὴν ὑπερηφάνειαν ταύτην καὶ ὑπεροπτικὴν μορφὴν, τὸ αὐστηρὸν αὐτὸ μέτωπον, τὸ ἀείποτε ἡμιανεῳγμένον αὐτὸ στόμα πρὸς τὴν εἰρωνείαν· ἡ ἀγέρωχος ἔκφρασις καὶ ἴσως ὀλίγον περιφρονητικὴ, ἀνταποκρίνεται καλῶς εἰς τὴν πικρίαν τῆς καρδίας μου. Ταύτην τὴν πρωΐαν τὴν παρετήρουν ἐπὶ πολὺ, μοὶ ἐφάνη πολὺ ὡραία.

— Ναὶ πολὺ ὡραία! ἐπανέλαβε μηχανικῶς ὁ Κ. δὲ Βωκρουά.

— Ἂς ἴδωμεν, σὺ ὅστις τὴν ἀπήντησες ἤδη, ὅστις

τὴν γνωρίζεις, δὲν δύνασαι νὰ μὲ εἰπῇς περὶ αὐτῆς λεπτομερείας τινάς; Δὲν σὲ ἐρωτῶ περὶ τῆς οἰκογενείας της. Τὸ ὄνομα δὲ Μωριὲν μ' εἶναι ἀρκετὰ γνωστὸν ὥστε νὰ μάθω τι περὶ αὐτοῦ. Ἀλλὰ περὶ τοῦ χαρακτῆρός της, τοῦ πνεύματός της.

— Εἶνε ἀξιοθαύμαστον πλάσμα, Γάστων, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ εἶνε ἐπίσης ὡραία ὡς ἡ τοῦ πνεύματος καὶ τὸ πνεῦμα τοσοῦτον μεγαλόφρον ὅσον καὶ ἡ ψυχή.

— Λοιπὸν μὲ προτρέπεις.

— Σὲ προτρέπω, Γάστων, ἀλλ' ὅμως, πρὶν ἢ ἐπιχειρισθῇς τι ὡς πρὸς τὴν δεσποσύνην δὲ Μωριὲν, νὰ συμβουλευθῇς καλῶς τὴν καρδίαν σου, νὰ καταβῇς μὲ τὴν λαμπάδα τῆς συνειδήσεως εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐρωτήσῃς ἑαυτὸν ἐὰν τὰ φαντάσματα τοῦ παρελθόντος δὲν θέλουν ἔλθει ἐνίοτε νὰ ταράξουν τὴν γαλήνην γλυκείας ἑνώσεως, καὶ διαταράξει τὴν εὐτυχίαν γυναικὸς τοσοῦτον ἀξίας τοῦ νὰ ἦνε εὐτυχής.

— Ἐσκέφθην ὅλα ταῦτα, Ἰούλιε. Ἀλλ' ἐὰν ἀναμένω νὰ θεραπευθῇ τὸ κακὸν μόνον του, χωρὶς νὰ ἐπιθέσω τὸ φάρμακον, δύναμαι νὰ ὑποφέρω ἔτι ἐπὶ πολὺ, ἴσως δὲ καὶ ποτὲ νὰ μὴν θεραπευθῶ. Ὄχι, ὄχι. Αἱ καθ' ἑκάστην συμβουλαί σου εἰσὶν ἀξιόλογοι, θέλω τὰς ἀκολουθήσει· θέλω καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως ἐπιβάλλω εἰς τὴν καρδίαν μου νέαν διεύθυνσιν διὰ τῆς λήθης τοῦ παρελθόντος.

— Ἀλλὰ σκέφθητι καλῶς, ἡ νεᾶνις αὕτη εἶνε Ἄγγελος· πλάσμα οὐράνιον, καὶ νὰ φαρμακεύσῃς τὴν ὕπαρξίν της ἤθελεν εἶσθαι πρᾶξις τρομερά.

— Ἡ Δεσποσύνη δὲ Μωριὲν εἶναι ἄγγελος εἶπας; τότε θέλει ἐννοήσει ὁπόταν μάθῃ τὰ πάθη τῆς καρδίας μου· θέλει μὲ σώσει καὶ θέλει εἶναι ὁ φύλαξ Ἄγγελός μου.

— Εἶναι πρᾶγμα ἐπικίνδυνον, Γάστων, νὰ φέρῃς ὡς προῖκα εἰς νεάνιδα τὴν κόνιν καρδίας κλεισης παρ' ἄλλης ἀγάπης.

— Τὸ μέταλλον ἐξέρχεται καθαρώτερον καὶ στερρότερον διὰ τοῦ πυρός.

— Ἐὰν ὅμως ἀπόντας τὴν μαρκησίαν—θέλω νὰ εἴπω τὴν κόμησσαν Ματθαίου Βερκέλλη.

— Εἶσαι σκληρὸς Βωκρουά· φαίνεται ὅτι θέλεις ἤδη νὰ θέσῃς κώλυμα εἰς τοὺς σκοποὺς τοὺς ὁποίους ἡ φιλία σου αὕτη μοὶ ἐνέπνευσε.

— Οὐχὶ, Γάστων, ἐπιθυμῶ τὴν εὐτυχίαν σου σήμερον ὡς τὴν ἐπεθύμουν χθές. Σὺ ἠξεύρεις ἐὰν αἱ συμβουλαὶ καὶ ἡ ἀφοσίωσίς μου σοὶ ἐλειψαν ποτέ. Διεμοιράσθην μετὰ σοῦ πάσας τὰς θλίψεις σου· συνεμερίσθην πάσας τὰς ξενοχωρίας σου· ὁσάκις θλίβεραὶ ἀναμνήσεις ἐσκίαζον τὸ μέτωπόν σου, εὗρες χεῖρα φιλικὴν νὰ τὰς ἀπομακρύνῃ. Ἐὰν εἶχες ἀδελφὸν, δὲν ἤθελεν σὲ ἀγαπᾷ πλειότερον ἢ ὅσον ἐγώ. Ἀλλ' ἐν ὀνόματι τῆς φιλίας ἥτις μᾶς σπνδέει, ἐν ὀνόματι τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς τιμιότητος, σὲ ἱκετεύω νὰ μὴ συζευχθῇς τὴν Δεσποσύνην δὲ Μωριὲν, ἐὰν δὲν εἶσαι βέβαιος ὅτι θέλεις τὴν ἀποκαταστήσει εὐτυχῆ.

— Ἐὰν ἐφερόμην ἄλλως πῶς, δὲν ἤθελαν εἶσθαι ἐγὼ

τὸ πρῶτον θῦμα; Ἄλλως τε εὑρεθᾶ μακρὰν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἡμέρας.

— Ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς αὐτήν· τί συνέβη λοιπὸν χθές.

— Ἐπρόκειτο περὶ ἀγαπᾶς ἵππου τινὸς τὴν ὁποίαν ἠγόρασες ἀπὸ τὸν Μαστρο-Θωμᾶ καὶ ὅτις ἔπρεπε ν' ἀνήκῃ εἰς ἄλλον.

— Ναὶ ἐνθυμοῦμαι ἀμυδρῶς· ἀλλὰ μήπως ἔπραξα ἄτοπόν τι.

— Τῷ ὄντι τῇ ἥρπασες τὴν ἵππον, τὴν ὁποίαν ἐπεθύμει ν' ἀγοράσῃ.

— Ἄ! θεέ μου! καὶ ἐγὼ ἐστοχαζόμην ὅτι τὴν ἐγκατέλειπεν. Ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ Κύριος;

— Ὁ Κύριος δὲ Φερριέρος.

— Ἄ! ναὶ, σὺ λοιπὸν γνωρίζεις ὅλον τὸν ἐνταῦθα κόσμον.

— Ἦλθε νὰ σὲ ἰδῇ καὶ τὸν ὑπεδέχθην.

— Τί μὲ ἤθελεν;

— Διὰ μηδαμινόν τι, νὰ τῷ παραχωρήσω τὴν ἀγορασθεῖσαν ἵππον σου διὰ τὴν νεάνιδα.

— Καὶ τί τῷ ἀπήντησες.

— Ὅτι πρὶν ἢ παρέλθωσι δύο ὧραι, ἡ Miss-Betzi θέλει εἶσθαι παρὰ τῇ Δεσποσύνῃ δὲ Μωριέν.

— Ἀξιόλογος εὐκαιρία νὰ παρουσιασθῶμεν οἱ ἴδιοι πρὸς τὰς κυρίας ταύτας.

— Ἀπάλλαξόν με τοῦ νὰ σὲ συνοδεύσω. Ἔχω ἐπιστολάς τινας νὰ γράψω.

— Ὁ Κύριος δὲ Πλελὰν διέταξε νὰ κομίσωσι τὴν

φορβάδα πάραυτα εἰς τὴν κατοικίαν τῆς Κ. δὲ Μωριέν, πρὸς τὴν ὁποίαν ὑπῆγε καὶ ὁ ἴδιος.

Ἡ ἐπίσκεψίς του ἐγένετο μακρὰ, διότι δὲν ἠντάμωσε τὸν Κ. δὲ Βωκρουὰ ἢ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος· οὗτος δ' ἀντικρούσας τὸν Γάστωνα, εὗρεν αὐτὸν ἧττον ἐμφρόντιδα τοῦ συνήθους, τὸ πρόσωπον εὐθυμότερον καὶ τὸ μειδίαμα οὐχὶ τόσον πικρὸν ἔχοντα.

— Καλὰ νέα! εἶπεν ὁ Γάστων· ἡ κόμησσα μὲ ὑπεδέξατο μετὰ μεγίστης χάριτος. Γνωριζόμεθα πολὺ ὑπάρχει συγγένεια μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν μας. Ἡ Δεσποσύνη δὲ Μωριὲν εἶνε βεβαίως τὸ εὐγενέστερον πλάσμα τὸ ὁποῖον ποτε εἶδον, καὶ θέλει εἶσθαι ἁμάρτημα, τῷ ὄντι, νὰ ἐπισκιάσῃ τις τὸν ὁρίζοντα τοσοῦτον καθαρᾶς ὑπάρξεως.

— Λοιπὸν παραιτεῖσαι τῶν σκοπῶν σου; διέκοψεν ὁ Κύριος δὲ Βωκρουὰ μετὰ ζωηρότητος.

— Ἀπεναντίας ἐμμένω πλειότερον παρά ποτε, καὶ διὰ ν' ἀρχίσω, θέλομεν ὑπάγει τὴν ἑσπέραν ταύτην νὰ πίωμεν τὸ τέι εἰς τῆς κομήσσης

— Δὲν δύνασαι νὰ μ' ἀπαλλάξῃς τοῦ κινήματος τούτου;

— Ἀδύνατον, φίλτατε, ὑπεσχέθην δι' ἐσέ· ἄλλως τε ἐπειδὴ ταχέως θέλω λάβει ἀνάγκην τῶν ὑπερεσιῶν σου, ἐπιμένω πολὺ νὰ ἔλθῃς Ἐκτὸς τούτου, δὲν ἠξεύρω διατὶ ἀποφεύγεις τὴν οἰκογένειαν αὐτὴν, ἐνῷ ἅμα ἔμαθον ὅτι σὺ εἶσαι ὁ στενότερός μου φίλος, ἔπαινοι ἠγέρθησαν ὑπὲρ σοῦ, ὑπὲρ τοῦ χαρακτῆρος σου, ὑπὲρ τοῦ πνεύματός σου. Τέλος τί νὰ εἴπω; Ἐπειδὴ ἤδη ἠράσθην τῆς νεάνιδος, εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ τὴν φθονῶ, διότι ἀνεβίβαζεν ὅλα τὰ ἐγκώμιά σου· ἔλεγεν ὅτι οὐδέποτε εἶδεν εὐγενεστέραν εὐφράδειαν ἡνωμένην μὲ τοιαύτην ἀβροφροσύνην.

— Ἡ Βερανζέρη ἔλεγε ταῦτα;

— Ἔλεγεν πλειότερα· ἀλλὰ σιωπῶ, μήπως ἐξαφθῇς δι' αὐτὴν, καὶ μὰ τὴν πίστιν μου, ἐπιμένω ἤδη πολὺ νὰ μὴ σοὶ τὴν παραχωρήσω.

Ὁ πρόσχαρος τόνος, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ὁ Κ. Δὲ Πλελὰν ἦτον εἰς αὐτὸν τοσοῦτον ἀσυνήθης, ὥστε ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ ἐνητένισε τὸν φίλον του μὲ τὴν μεγαλητέραν ἔκπληξιν καὶ ἔρριψεν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του, μυστήριον, ἕτοιμον νὰ τῷ διαφύγῃ.

Ὅθεν οἱ δύο φίλοι ὑπῆγον τὸ ἑσπέρας εἰς τῆς Κ. δὲ Μωριέν. Εὗρον ἐκεῖ ξένους τινας, τὸ ἄνθος τῶν λουομένων κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς Βουλωνίαν. Ἡ Κυρία δὲ Μωριὲν ὑπεδέξατο ἐπαξίως τὸν Γάστωνα, τὸν δὲ Κ. δὲ Βωκρουὰ μετ' εὐμενοῦς μειδιάματος.

Ἡ Βερανζέρη εὑρίσκετο εἴς τινα τῆς αἰθούσης γωνίαν, συνδιαλεγομένη μετά τινων συνομιλήκων της νεανίδων. Ἅμα ὁ κόμης τὴν ἐχαιρέτησεν, ὠχρίασε καὶ ἁφῆκε ἐκ τῆς χειρός της νὰ πέσῃ ἡ ἀνθοδέσμη ἣν ἐκράτει. Ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ ἔσπευσε νὰ τὴν λάβῃ καὶ τὴν ἔδωκε πρὸς αὐτήν. Ἄνθός τι εἶχεν ἀποσπασθῇ καὶ ἔμενεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ὁ Γάστων τὸ ἔλαβεν ἄνευ ἐπιτηδεύσεως καὶ ἀφοῦ τὸ ἔστρεψε στιγμάς τινας μεταξὺ τῶν χειρῶν του, τὸ ἔθεσεν εἰς τὴν κομβιοδόχην του.

Τὸ κίνημα τοῦτο μόνη ἡ Βερανζέρη παρετήρησε· ἐταράχθη καὶ ἐρυθρίασε.

Μετὰ τὰς πρώτας ἰδιαιτέρας συνομιλίας, ἡ Κ. δὲ Μωριὲν παρεκάλεσε τὸν Κ. δὲ Βωκρουὰ νὰ καθίσῃ εἰς τὸ κύμβαλον.

Ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ ὅμως ἀπεποιήθη τὴν πρόσκλησιν, προφασισθεὶς ὅτι τῷ διέφυγεν ἀπὸ πολλοῦ ἡ τέχνη τοῦ διασκεδάζειν. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὴν Βερανζέρην.

— Ὁ Κ. δὲ Πλελὰν, τῇ εἶπεν, εἶνε ἄριστος ἀοιδός· θέλει λογισθῇ εὐτυχής, ἐὰν μεταχειρισθῇ τὸ ὡραῖον αὐτὸ πλεονέκτημα ὑπὲρ ὑμῶν.

Δὲν ἐχρειάσθη πλειότερον ἡ κόμησσα, ὅπως ἱκετεύσῃ τὸν Γάστωνα ὅπως εἰσακουσθῇ.

Ὁ Κ. δὲ Πλελὰν εἶχεν ἐξαισίαν φωνὴν βαρυτόνου, δυνατὴν καὶ γλυκεῖαν, συνάμα ἐνεργητικὴν καὶ τερπνήν. Κατὰ τὴν παραλαγὴν τῶν φωνῶν πρὸ πάντων, εἶχε θέλγητρον ἀνέκφραστον, ζωηρότητα ἄῤῥητον. Ἀλλ' ἡ φωνή του ὑπερεῖχε τῆς τοῦ ὀργάνου, καὶ οὐδέποτε εἶδε τις ψυχὴν ἡνωμένην μὲ τὴν καθαρωτέραν μέθοδον. Ἐπὶ τοῦ θεάτρου, ὁ Γάστων ἤθελεν ἐνθουσιάσει τὸ κοινὸν, ἤθελε δρέψει θέρος στεφάνων, ἤθελε δὲ πρὸ παντὸς ἄλλου, κινήσει εἰς δάκρυα καὶ τὰς πλέον ἀναισθήτους καρδίας.

Κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην μάλιστα, εὑρίσκετο εἰς τὴν ὡραίαν σκηνὴν τῆς ἄρας, τοῦ πρώτου τεμαχίου τῆς Λίνδας. Ὁπόταν δ' ἐτελείωσεν ἀντὶ τῶν τετριμμένων χειροκροτήσεων τῶν ὁποίων ἡ ἀδιαφορία, ὅσον καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς, χαιρετῶσι τὸ πλεονέκτημα, ἐγένετο θρησκευτικὴ σιγὴ, ταραττομένη μόνον ἀπὸ τῆς ἐπιπόνου ἀναπνοῆς στήθεων πιεζομένων.

Ἡ Βερανζέρη ἐῤῥήγνυε διὰ τῶν λευκῶν της ὀδόντων τὸ λεπτὸν λινὸν μανδύλιόν της, ὅπως πνίξῃ λυγμόν τινα, καὶ αἱ σύντροφοί της ἔκυπτον σκεπτικαὶ τοὺς ὑγροὺς ὀφθαλμούς των πρὸς τὴν γῆν. Αἱ ψυχαί ἔτρεμον εἰσέτι ἐκ τῶν φωνῶν τοῦ καταρωμένου πατρὸς τῆς Λίνδας, ὅτε ἡ ἱκετευτικὴ αὐτοῦ φωνὴ πρὸς τὸν Ναβουχοδονόσορα ἀντήχησεν. Ὁ Κ. δὲ Πλελὰν εἶδε τὸν ἦχον Deh perdone.

Ἐχρειάζετο ὅλη ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀνθρωπίνου σαβαροῦ ἐκείνου, ὅστις ὑποχρεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ νὰ κρύπτῃ τις τὰς καλλιτέρας συγκινήσεις του, ὅπως ἐμποδίσῃ τὸ ἀκροατήριον νὰ διαῤῥηχθῇ εἰς λυγμούς. Ποτὲ ὁ Γάστων δὲν εἶχε τόσα δάκρυα εἰς τὴν φωνὴν καὶ τόσον βαθέως εἶχε συνταυτισθῇ μετὰ τῆς μουσικῆς, τῆς ὁποίας ἔκαμε τὸν διερμηνέα, ὥστε ἐν μέσῳ τῶν συγκοπῶν, αἵτινες παρεμβάλλονται μεταξὺ τῶν τελευταίων χρόνων τοῦ ἤχου, ἐσταμάτα παρευθὺς πεπνιγμένος.

Ὅταν ἡ λυρικὴ τέχνη φθάνει εἰς αὐτὴν τὴν δύναμιν τῆς ἐκφράσεως, συγχέεται τοσοῦτον στενῶς μετὰ τῆς φύσεως, ὥστε φαίνεται ὅτι εἶνε ἀναπόφευκτος γλῶσσα ἐπιβαλλομένη ἀπὸ τὸ πάθος, καὶ ἡ ψυχὴ τῶν ἀκροατῶν καταβάλλει τότε τὰς ἰδίας δυνάμεις μετὰ τοῦ τεχνίτου ὅπως ἐκφράσῃ τὸ αἴσθημα τὸ ὁποῖον δοκιμάζει. Οὕτως ὁπόταν ἡ φωνὴ τοῦ Γάστωνος ἐξέλιπε διέφυγε παρ' ὅλων τῶν ἀσθμαινόντων στήθεων εἶδος φωνῆς ἀγωνιώσης, διερμήνευσις ὑψηλὴ τοῦ καλλιτέρου θριάμ-

δου τὸν ὁποῖον κερδίζει τις διὰ τῆς τέχνης τοῦ ἄσματος.

Οἱ Κ. Κ. δὲ Πλελλὰν καὶ δὲ Βωκρουὰ ὠφεληθέντες ἀπὸ τῆς ταραχῆς, εἰς ἣν τὸ ἀκροατήριον ἦτον εἰσέτι βεβυθισμένον, ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς αἰθούσης διελθόντες πλησίον τῆς Βερανζέρης. Ἡ νεᾶνις ὕψωσε πρὸς τὸν Γάστωνα τοὺς μεγάλους κυανοῦς ὀφθαλμούς της, καὶ τὸν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος μέχρις ὅτου ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὸ σκότος ὑπὸ τὰ παραπετάσματα τῶν θυρῶν.

— Ἐτραγώδησα καλῶς; ἠρώτησεν ὁ Γάστων ὅτε εὑρέθη μόνος μετὰ τοῦ φίλου του.

— Θέλεις φιλοφροσύνας;

— Οὐχί, ἀλλ' ἐπιμένω νὰ μάθω ἐὰν ᾠδησα καλλίτερον τοῦ συνήθους.

— Καλλίτερον παρά ποτε.

— Ἡ παρουσία της μὲ ἐνθουσίαζε, φίλε μου. Ἀρχίζω νὰ πιστεύω, ὅτι ἡ τύχη μ' εὐσπλαγχνίσθη, καὶ ὅτι ἀπεράσισε ν' ἀγαπήσω καὶ ἐκ δευτέρου εἰς τὸν βίον μου! Ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ οὐδὲν ἀπεκρίθη. Οἱ δύο νεανίαι ἀνέβησαν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος καὶ διευθύνθησαν πρὸς τὴν πόλιν, καθ' ἣν στιγμὴν διήρχοντο τὴν δίοδον· Ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν ἔστρεψε καὶ παρετήρησε λευκὴν μορφὴν ἐπηγκωνισμένην ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς ἀγροτικῆς οἰκίας. Ἔθεσε τὴν χεῖρα του ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ φίλου του, ὅπως καὶ οὗτος ἴδῃ· ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἔσεισε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἔπεσεν εἰς βαθεῖαν ἐνειροπόλησιν, τὴν ὁποίαν ὁ Γάστων δὲν

ἀπέδιδεν ἢ εἰς τὸ μελαγχολικὸν τῆς νυκτὸς θέλγητρον.

Εἰσελθόντες εἰς τὴν οἰκίαν, οἱ δύο φίλοι εὐχήθησαν ἀλλήλους τὴν καλὴν νύκτα, χωρὶς ἄλλης λέξεως καὶ ἀπεσύρθη ἕκαστος εἰς τὰ δωμάτιά του. Ὅτε δὲ ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ ἔμεινε μόνος εἰς τὸν θάλαμόν του ἀντὶ νὰ κατακλινθῇ, ἤρχισε νὰ περιπατῇ μεγάλοις βήμασιν ἔκδοτος εἰς ὑπερβολικὴν ταραχήν. Φράσεις δὲ διακεκομμέναι διέφυγον τοῦ στόματός του.

— Ἔχω ἄδικον, ἔλεγεν· ἐχρεώστουν νὰ εἴπω πρὸς αὐτὸν ὅλα... Καὶ μόλα ταῦτα ὁποῖον ἐπ' αὐτῆς δικαίωμα ἔχω; δὲν ἀπώθησε τὰς προσφοράς μου; Τὸν ἀγαπᾷ ἤδη, ἢ τοὐλάχιστον δὲν θέλει βραδύνει νὰ τὸν ἀγαπήσῃ διατὶ νὰ γείνω πρόσκομμα εἰς τὴν εὐδαιμονίαν του;... Ἐμπρὸς, ὀλίγη ὑπομονή, καρδία μου, καὶ γνῶθι νὰ θυσιάζησαι ὑπὲρ ἑαυτῆς καὶ τοῦ φίλου σου... Δυστυχὴ Γάστων, ἐὰν ἠδύνατο ὁ ἄγγελος οὗτος νὰ σὲ σώσῃ, δὲν θέλω ἀποκατασταθῇ εὐδαιμονέστατος; Νὰ τὸν σώσῃ! Δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ ἐντολὴ ἣν ἐπέβαλλον ἐν ἑαυτῷ; Καὶ ν' ἁμαρτήσω χάριν τῆς φωνῆς προσωπικοῦ αἰσθήματος; Ὄχι, Ὄχι! θέλω ἐκτελέσει μέχρι τέλους τὸ χρέος μου, καὶ ἐὰν πρόκειται ἡ καρδία μου νὰ μεταβληθῇ εἰς ῥάκη ὡς ἱμάτιον, ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν τῆς ὁδοῦ.

Αἱ σκέψεις αὗται ἐπολιόρκουν τὸ πνεῦμα τοῦ Κ. δὲ Βωκρουὰ κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς, καὶ ἤδη ἡ ἡμέρα ἤρχιζε νὰ ὑποφώσκῃ, ὅτε ἀπεφάσισε ν' ἀναπαυθῇ.

Ὅσον δὲ περὶ τοῦ Κ. δὲ Πλελλὰν, οὗτος κατεδιώκετο ὑπ' ὀχληρῶν διαλογισμῶν.

— Πόθεν προέρχεται, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, τὸ σκυθρωπὸν καὶ δύστροπον τοῦ Κ. δὲ Βωκρουὰ ὕφος; Ἐκεῖνος ὅστις μ' ἐκήρυττε καθ' ἑκάστην τὸν γάμον, ἰδοὺ τί σήμερον μὲ λέγει.

«Πρέπει καλῶς νὰ σκεφθῇς, πρέπει νὰ συλλογισθῇς δὶς, πρέπει νὰ προσέξῃς!» Εἰς ταῦτα δὲν ἐννοεῖ τις οὐδέν. Καὶ τὸ ἑσπέρας αὐτὸ ὅτε ἐπιστρέφομεν ἐκ τῆς κατοικίας τῶν κυριῶν τούτων, οὔτε λέξιν, οὔτε σημεῖον, οὔτε βλέμμα μοὶ ἀπέτεινε. Ὑπάρχει εἰς ὅλα ταῦτα μυστήριόν τι εἰς τὸ ὁποῖον ἀδυνατῶ νὰ εἰσδύσω, ἀπόκρυφον τὸ ὁποῖον ἀδυνατῶ νὰ ἐννοήσω. Ἴσως ἡ Βερανζέρη... Ἀλλ' ὄχι, τοῦτο εἶνε ἀδύνατον, ἤθελε μὲ τὸ εἰπῇ. Οὕτως οἱ δύο φίλοι εὑρέθησαν διὰ πρώτην φορὰν τῆς ζωῆς των διακεχωρισμένοι, ἐν ἀγνοίᾳ διὰ πρώτην φορὰν ὑψοῦτο μεταξὺ αὐτῶν νέφος, τὸ ὁποῖον χωρὶς ὡς ἐκ τῆς ἀγνοίας νὰ ψυχραίνῃ τὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς φιλίας των, ἠλλοίωνεν ὀλίγον τὴν γαλήνην οὐρανοῦ αἰθρίου μέχρι τοῦδε.

Ἡ ἀμοιβαία αὕτη μεταξὺ τοῦ Κ. δὲ Πλελλὰν καὶ Κ. δὲ Βωκρουὰ ἀγάπη ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῶν ἡλικίας· ἀνατραφέντες ὁμοῦ, σύντροφοι ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ βίου των, ἐγένοντο καὶ φίλοι εἰλικρινεῖς ἀπ' ἀρχῆς τῆς νεότητός των.

Ἀλλὰ τὸ αἴσθημα τοῦτο ἔλαβε ἀκριβῶς τὸν ἴδιον χαρακτῆρα ἑκάστου. Ὁ χαρακτὴρ τοῦ Γάστωνος ἦτον ζωηρὸς, ἱππ.τικὸς, πιθανὸν δὲ ὀλίγον περιφρονητικός. Ὁ

δὲ τοῦ Κ. δὲ Βωκρουὰ ἦτο γαλήνιος, σκεπτικὸς, ἀβρὸς, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀφωσιωμένος. Ὁ Γάστων κατεφρόνει πάντα κίνδυνον ὑπὲρ τοῦ φίλου του. Ὁ Ἰούλιος ἐρρίπτετο εἰς βάραθρον, φειδόμενος τῆς θλίψεως ἐκείνου, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀχιλλέως ἢ τοῦ μεσαιῶνος, ὁ Γάστων ἤθελεν ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ φίλου του, ὁ δὲ Ἰούλιος ἤθελε θρηνεῖ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Γάστωνος.

Ἀφοῦ ἐγνωρίσαμεν ὀλίγον τοὺς δύο φίλους, θέλει εἶσθαι εὔκολον νὰ ἐννοήσωμεν διατί μετὰ νύκτα ἀϋπνίας ἐκ μέρους ἀμφοτέρων, ἠγέρθησαν τὴν ἐπαύριον ὁ μὲν Γάστων μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ προκαλέσῃ ἐξομολόγησιν τοῦ Ἰουλίου, οὗτος δὲ μὲ τὴν σταθερὰν θέλησιν νὰ μὴν εἴπῃ οὐδὲν καὶ νὰ τελειώσῃ διὰ τῆς θυσίας τοῦ αἰσθήματός του.

— Ἔ! καλὰ, τί εἶχες λοιπὸν χθὲς τὴν ἑσπέραν; εἶπεν ὁ Γάστων, ἀντικρύσας τὸν Κ. δὲ Βωκρουά. Ἦσο κατηφὴς ὡσεὶ νὺξ θυελλώδης, πλὴν τῶν ἀστραπῶν· ἐνόμισα πρὸς στιγμὴν ὅτι ἠλλάξαμεν πρόσωπα καὶ ὅτι ἦλθεν ἡ σειρά μου νὰ σὲ παρηγορῶ εἰς τὸ ἑξῆς.

— Ὦ! Θεέ μου, ἤμην κακοδιάθετος... ὁ κόπος τοῦ ταξειδίου, ὁ καύσων τῆς ἡμέρας...

— Εἶνε βέβαιον; δὲν μοὶ ἀποκρύπτεις τι; Ἤθελεν εἶσθαι κακόν...

— Οὐδὲν ἔχω νὰ σοὶ ἀποκρύψω Γάστων· καὶ ἂν χθὲς μ' εἶδες τοσοῦτον προαπησχολημένον, τοῦτο προῆλθεν ἕνεκα τῆς σκέψεώς μου περὶ τῆς εὐδαιμονίας σου. Ἐὰν μὲ ἤκουες ἐπιφέροντα τινὰς ἀντιτάξεις εἰς τοὺς σκοπούς σου, τὸ αἴτιον ἦν, ὅτι ἤθελον νὰ βεβαιωθῶ καλῶς

ἐὰν ἦσαν σπουδαῖοι. Τέλος, ἐὰν ἔλωκα τόσην μεγάλην προσοχὴν εἰς τὴν γνωμοδότησίν μου, τοῦτο ἐγενετο, διότι πρόκειται περὶ νεανίδος διὰ τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι τὴν βαθυτέραν ὑπόληψιν, καὶ τὴν ζωηροτέραν φιλίαν.

— Σ' εὐχαριστῶ Ἰούλιε ψυχὴ ἀποδεικνύεις καὶ πάλιν τὴν ἀφοσίωσιν τῆς ἀγαπης σου· ἰδὲ μόλον τοῦτο πόσον ὀλίγον εἰμαι ἐπιδεικτικὸς εἰς τὸ να ἀντιληφθῶ τοῦ χρωματισμοῦ τῶν αἰσθημάτων καὶ ὁτι ἤθελον γενῆ κακὸς μυθιστοριογράφος. Ἐφαντάσθην.—Εἶνε ἀφροσύνη—ὁτι ἠγάπας τὴν Βερανζέρην, καὶ ὁτι ἐφθόνησες.

— Νὰ φθονήσω! καὶ πρὸς τί λοιπόν; Ἡ Βερανζέρη σ' ἀγαπᾷ ἢ τουλαχιστον δὲν θέλει βραδύνει να σ' ἀγαπήσῃ, σὺ δὲ, ἡ ἔργον τῆς φαντασίας σου εἶνε, ἡ πραγματικὸν αἴσθημα ἀποσπασθὲν τῆς καρδίας, δοκιμάζεις ὑπερ αὐτῆς τι ὁμοιάζον ἔρωτος, καὶ αὐτὸ τὸ τί, εἶνε ἱκανὸν νὰ ἐξαλείψῃ εἰκόνα, τὴν ὁποίαν τρία ἔτη σφοδρῶν παθῶν, ἐνεχάραξαν εἰς τὴν ψυχήν σου. Ὅθεν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν βλέπω εἰς τὴν ἕνωσιν αὐτὴν εὐδαιμονίαν ἢ τοὐλαχιστον γαλήνην δι' ἀμφοτέρους, κ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, δύνασαι νὰ ἐλπίσῃς παρ' ἐμοῦ ὅτι θέλω σὲ ὑποστηρίζει εἰς τους σκοπούς σου καὶ σε βοηθήσει πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν των.

— Πέποιθα.

Οἱ δύο φίλοι ἔσφιγξαν τὴν χεῖρα ἀλλήλων καὶ συνεξῆλθον ὅπως κάμωσι τὸν πρωϊνὸν αὐτῶν περίπατον ἐπὶ τῆς ἀκτῆς.

Δ'.

ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΝ.

Ἂς γυρίψωμεν τὴν σελίδα τοῦ βιβλίου μας, καὶ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν νεᾶνιδα τὴν ὁποίαν ἀφίσαμεν εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ παραθύρου της· διότι τὸ λευκὸν ἐκεῖνο φάντασμα τὸ ὁποῖον παρουσιάσθη εἰς τὸν Ῥάστωνα, ὅτε διέβαινε τὴν δίοδον τῆς ἀγροτικῆς οἰκίας, ἦτον ἡ Βερανζέρη.

Ἅμα ἀνεχώρησαν οἱ δύο φίλοι, ἡ δεσποσύνη δὲ Μωρὶν ἔφυγεν ἐκ τῆς αἰθούσης καὶ ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της. Τὸ παράθυρον ἦτον ἠνεωγμένον ἢ διότι ἡ ἀόρατος ἐκείνη χειρ, ἥτις μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὰς τοῦ βίου ὁδοὺς τὸ εἶχεν ὠθήσει, ἢ διότι ὑπήκουσεν εἰς αὐτόματον κίνημα τῆς καρδίας της, ἔκλινε μόλα ταῦτα ἐπὶ τοῦ ἐξώστου καὶ παρετήρησε τὴν ἄμαξαν τοῦ Κ. δὲ Ἠλελλὰν ἀπομακρυνομένην. Ἐπὶ πολὺ ἠκολούθησεν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐντὸς τῶν δένδρων, καὶ ἔτι πλειότερον ἤκουε τὸν θόρυβον τῶν τροχῶν κυλιομένων ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς ὁδοῦ. Τέλος ἡ κίνησις τῶν κυμάτων ἐπὶ τῶν ὀχθῶν καὶ τὸ ἄσμα τῆς αὔρας ἐν τῷ μέσῳ τῶν φυλλωμάτων ἀπέπνιξαν τοὺς τελευταίους ἤχους, οἵτινες ἤρχοντο ἀπὸ τὴν ὁδὸν καὶ ἀντήχησαν εἰς τὰ ὦτα τῆς νεάνιδος.

Εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ κόσμος ἀπεσύρετο· ἡ Βερανζέρη κατέβη διὰ νὰ εὐχηθῇ τὴν καλὴν νύκτα εἰς τὰς νεαρὰς συντρόφους αὐτῆς καὶ νὰ αἰτήσῃ ἀπὸ τὴν κόμησσαν

τὴν μητρικὴν εὐλογίαν· μετὰ ταῦτα δὲ, ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ὅσας δυνάμεις καὶ ἂν κατέβαλλε διὰ νὰ λησμονήσῃ τὰς συγκινησεις τῆς ἡμέρας, ἡ Βερανζέρη δὲν κατόρθωσε νὰ καταςῇ κυρία τῶν διαλογισμῶν της. Ἔβλεπεν ἐνώπιόν της ὡσεὶ πραγματικὴν τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου τούτου μὲ τὸ διαπεραστικόν του βλέμμα καὶ τὸ σκεπτικόν του μειδίαμα· ἐνθυμεῖτο τὴν κοπιώδη ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἰς αὐτὴν ἐκ πρώτης ὄψεως, τὸ εἶδος τοῦ γοητεύματος τὸ ὁποῖον ὑπέστη κατὰ τὴν δευτέραν συνάντησιν ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς θαλάσσης καὶ ἔμεινεν ἔναυλος ἡ ἀρρενωπὴ ἐκείνη καὶ βραντώδης φωνὴ, τῆς ὁποίας ὁτὲ μὲν τ' ἀπειλιτικὰ, ὁτὲ δὲ τὰ ἱκετευτικὰ ἐκεῖνα ἄσματα, κατεθορύβησαν τὴν ψυχήν της καὶ παρέδωκαν αὐτὴν, ἐναντίον τῆς θελήσεώς της, εἰς τὴν δύναμιν μυστηριώδους τινος ἐπιῤῥοῆς.

Κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην τοιοῦτοι πόλεμοι ἀντὶ νὰ φέρωσι τὴν ἀϋπνίαν, προκαλοῦσι τὸν ὕπνον. Ἡ Βερανζέρη ἀπεκοιμήθη, καὶ ἐναντίον τοῦ συνήθους, ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς τὴν ἀφύπνισε τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον. Εἶδος ὠχρότητος καὶ ἀτονίας εἶχε διαχυθῆ ἐπὶ τοῦ προσώπου της καὶ οἱ συνήθως ὑπερήφανοι καὶ ἐμφαντικοὶ αὐτῆς χαρακτῆρες ἔλαβον ἰδιαιτέραν ἔκφρασιν μελαγχολίας.

Ἤδη ἦτον ἀργὰ, καὶ ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος ἐσήμανεν. Ἡ δὲ Βερανζέρη εὗρεν εἰς τὴν αἴθουσαν τὸν Κ. δὲ Φερῤῥιέρον.

— Ἐ! καλὰ ὡραία μου ἐξαδέλφη εἶπεν οὗτος, ἰδοὺ

λαμπρὰ ἡμέρα διὰ νὰ δοκιμάσωμεν τὸ νέον σου προσκτηθὲν κτῆμα· ἦλθον ἔφιππος ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ σὲ συνοδεύσω.

— Ἐὰν ἡ μήτηρ μου τὸ ἐπιτρέπει, ἀπήντησεν ἡ Βερανζέρη θὰ κάμωμεν τὴν δοκιμήν.

Ἡ κόμησσα ἐπέτρεψεν ὅλα, ἐζήτησε τὴν ἅμαξαν καὶ πρὸς τὰς δύο ὥρας ἐπορεύοντο βραδέως ἐπὶ τῆς ὄχθης.

Ἡ θάλασσα ἦτο γαληνιαία, καὶ ὅ,τι κομψὸν ὑπῆρχεν εἰς τὴν Βουλωνίαν, εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς ὄχθης, αἱ μὲν τῶν κυριῶν εἰς ἀνοικτὰ ὀχήματα, οἱ δὲ ἔφιπποι. Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων ἡ Βερανζέρη δὲν ἐβράδυνε νὰ διακρίνῃ τοὺς Κ. Κ. δὲ Πλελλὰν καὶ δὲ Βωκρουά· εἶχον ἀμφότεροι ὡραιοτάτους ἵππους καὶ ἐπίσης ἐφαίνοντο καλοὶ ἱππεῖς. Πρὸ πάντων ὅμως ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν, μέγας, λεπτὸς, κομψὸς συνεταυτίζετο μετὰ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἵππου ὅστις ἐχρεμέτιζε ἐξ ἀνυπομονησίας ὑπὸ τὴν θλίψιν τοῦ γόνατός του. Οἱ δύο νεανίαι ἐπλησίασαν πρὸς τὸ ὄχημα καὶ ἐχαιρέτησαν τὴν κόμησσαν καὶ τὴν θυγατέρα της. Ἡ Βερανζέρη ἦτο μία τῶν καλλιτέρων μαθητριῶν τοῦ ἱπποκόμητος τῆς Αὔρας καὶ ἐγίνωσκε τὴν δύσκολον τέχνην τοῦ νὰ τιθασεύσῃ τὸν ἵππον δι' ἁπλῶν ἀντιθέσεων. Ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν δὲν ἔπαυσε νὰ τὴν θαυμάζῃ. Πρέπει νὰ εἴπωμεν ἐπίσης ὅτι ἡ Miss-Betzi ἦτο θησαυρὸς δι' ἱππέα ἐπιτήδειον οἷα ἡ δεσποσύνη δὲ Μωριέν· εἶχεν αἷμα ζωηρὸν, τὰς ἰγνύας πάντοτε εἰς κίνησιν ὡς ἐλατήριον σιδηροῦν, τὴν κεφαλὴν πάντοτε πρὸ τοῦ ἀνέμου ὡς τὰς λυσιτια-

νικὰς ἐκείνας φορβάδας, περὶ τῶν ὁποίων κάμνει λόγον ὁ Βιργίλιος.

— Ἤθελα λυπεῖσθε διὰ τὸ ὡραῖον αὐτὸ ζῶον, εἶπεν ὁ κόμης πρὸς τὴν Βερανζέρην, ἐὰν δὲν εὑρίσκετο εἰς τοσοῦτον ἀξίας χεῖρας, οἷαι αἱ ἰδικαί σας. Δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς δὲν εἶδον χεῖρα γυναικεῖαν νὰ μεταχειρίζηται ἵππον μὲ τοσαύτην ῥώμην.

Ἡ νεᾶνις ἐρυθρίασεν διὰ τὸ φιλοφρόνημα, ἀλλὰ καὶ παρεδέχθη τοῦτο, χάρις εἰς τὸν κόμητα ὅστις τὸ εἶχεν εἰπῇ μετά τινος τόνου ἀληθείας.

Ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ ὅστις παρετήρει αὐτὴν μετὰ προσοχῆς, εἶδεν ὅτι ἀκτὶς χαρᾶς ἔλαμψεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της ὡς ἐκ τῆς εὐχαριστήσεως τὴν ὁποίαν ἔλαβεν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ διερμηνεύσῃ. Μετά τινας τετριμμένας φράσεις αἱ δύο συντροφίαι ἀπεσπάσθησαν, ὅπως ἐξακολουθήσωσι τὸν περίπατον αὐτῶν, ὅτε ἔτυχε νὰ διαβῇ πλησίον αὐτῶν ἱππεύς τις, ἔχων κατασκευὴν ἀλλόκοτον καὶ ἀναβαίνων ἵππον μέγαν, ἰσχνὸν καὶ πυρρόν, τοῦ ὁποίου ἡ ῥυτιδωμένη κεφαλὴ ἐκ βαθειῶν ἀνωμωλιῶν προεδίδε μέτριον ἡλικίαν.

Ὁποῖον ἀλλόκοτον ζεῦγος! ἐφώνησεν ὁ Κ. δὲ Φερριέρος. Α! διάβολε εἶνε ὁ χθεσινὸς ἱππέμπορός μας. Ἰδὲ λοιπὸν ἐξαδέλφη μου, ὁ παχὺς οὗτος ἄνθρωπος ὁμοιάζει ὡς γλυκοκολοκύνθην πεφυτευμένην ἐπί τινος χάρακος ἀμπέλου. Εἶνε ὁ Σάγχος ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ Δὸν Κισώτου.

Ὁ δὲ Φερριέρος δὲν εἶχε τὸ πλεονέκτημα τῆς λεπτότητος εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀστειοτήτων του· ἀλλ' ὅ-

σον τετριμμένη καὶ ἐὰν ἦτο αὕτη, ἐπροξένησε γενικὸν γέλωτα διὰ τὴν ὀρθότητα αὐτῆς. Οὗτος δὲ καθὸ αἴτιος ἐγέλα πλειότερον τῶν ἄλλων.

— Μὴ κρίνετε ποσῶς τὴν λεπίδα ἐκ τῆς θήκης· τῷ εἶπεν ἀποφθεγματικῶς ὁ Κόμης.

— Λεπὶς καὶ θήκη εἰσὶν ἱκανῶς μεταχειρισμένα, ἀπήντησεν ὁ Κ. δὲ Φερριέρος.

Ἰδέτε λοιπὸν τὰς ἐκ ξύλου κνήμας ταύτας, αἵτινες τρέμουσιν ἐγγίζουσαι τὴν γῆν, ὡσεὶ φοβούμεναι μήποτε ἀφίσωσι νὰ πέσῃ τὸ πολύτιμον αὐτῶν φορτίον.

— Αἱ κνῆμαι αὗται, Κύριε, ἐπί τινος ἱπποδρομίου ἤθελον τρέξει ἑξάκις πλειότερον ἢ ὅσον ὁ ἐξ εὐγενοῦς αἵματος τὸν ὁποῖον ἀναβαίνετε.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀπετέλουν κακὴν ἀστειότητα, καὶ ὁ Κ. δὲ Φερριέρος ἔκρινε καλὸν νὰ τὴν ἀντιπαλαίσῃ.

— Ἐὰν ἐπρόκειτο, εἶπε, νὰ διαφιλονεικείσω πρὸς τὸ δυστυχὲς αὐτὸ ζῶον, ἤθελον ὑπάγει εἰς Πορτὲλ νὰ δανειτθῶ ὄνον μιᾶς ἁλιέως ὀστράκων.

— Ὄχι, ὄχι, Κύρι, ὁ ἵππος σας δὲν ἤθελε εἶσθαι ἱκανὸς νὰ ὑποστῇ τὸν κόπον.

— Ἀγωμεν ἀποφασιστικῶς, ἐρεθίζετε τὴν περιέργειάν μου· ὑπάρχει ὑπὸ ταῦτα ἐμπαικτική τις ἀπάτη, τῆς ὁποίας ἤθελον εἶσθαι εὐτυχὴς, ἐὰν εἶχον τὴν κλεῖδα.

— Ἀπατᾶσθαι, Κύριε, αὐτὸ τὸ ὁποῖον σᾶς λέγω εἶνε σπουδαιότατον καὶ ἐὰν θέλητε νὰ κάμωμεν ἀπόπειραν, εἰμὶ ἕτοιμος εἰς τοῦτο.

— Ἤθελον μέμφεσθαι ἑαυτὸν, ἐφ' ὅρου ζωῆς διὰ τοιαύτην δολοφονίαν.

— Θέλετε νὰ εἰπῆτε αὐτοχειρίαν, τὴν αὐτοχειρίαν δηλαδὴ τοῦ ἵππου σας.

— Ἄ! διάβολε! τοῦτο εἶνε πολὺ χονδρὸν καὶ στοιχιματίζω μὲ ὑμᾶς...

— Μὴ στοιχιματίζετε, Κύριε, διέκοψεν ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ θὰ χάσητε.

— Ἠμεῖς ἐπίσης; Κύριε! Ἔ, καλά! στοιχηματίζω ὅ,τι θέλετε, ὅτι τὸ δυστυχὲς αὐτὸ ζῶον δὲν θέλει μὲ ἀκολουθήσει πέντε βήματα ἐντεῦθεν.

— Πέντε βήματα, ἀντεῖπεν ὁ Γάστων, εἶνε πολὺ ὀλίγα· ἡ θάλασσα θέλει εἶσθαι γαληνιαία ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἔτι, ἡ παραλία εἶναι ἐλευθέρα· ἐμπόδια δὲν ὑπάρχουν οὔτε βράχοι· εἶνε ἡ ὡραιοτέρα ἀμμώδης ὄχθη· ἐὰν συγκατατίθεσθε, θέλομεν τρέξει μέχρις ὅτου ὁ ἕτερος τῶν δύο ἵππων δὲν θὰ δύναται νὰ προχωρήσῃ πλέον.

— Παραδεκτέον. Καὶ τὸ στοίχημα;

— Τὸν ἵππον σου ἀντὶ τοῦ ἰδικοῦ μου.

Ὁ κόμης ὥθησε παρευθὺς τὸν ἵππον του διευθυνθεὶς πρὸς τὸν ἱππέμπορον.

— Ἔ! Μαστρο Θωμᾶ! εἶπεν, ἀπ' ἐδῶ, ἔχω ἀνάγκην τοῦ παληάλόγου σου διὰ νὰ κερδίσω ἓν στοίχημα.

— Τὸ παληάλογόν μου! τὸ παληάλογόν μου! ἐμουρμούρισεν ὁ ἱππέμπορος· Ὄχι παλαιότερον τοῦ ἰδικοῦ σου.

Ὁ Μαστρο Θωμᾶς δὲν δυσηρεστεῖτο ἢ περὶ ἑνὸς μόνον ἀντικειμένου. Ἠδύνατό τις νὰ τὸν ὀνομάσῃ πονηρὸν, ἀνόητον, κλέπτην, τ' ἀνείχετο ὅλα. Ἀλλ' ὁπόταν προσέβαλλον τὸν ἵππον του ἐλόγιζεν ἑαυτὸν ὑβρισμένον μέχρι τῆς λωρίδος τοῦ σκιαδίου του.

— Εἶνε κρῖμα, κύριε Κόμη, ἠκολούθησεν οὗτος, νὰ ὀνομάζητε τὴν Καραγκέζην παληάλογον. Ἠξεύρετε καλῶς ὑμεῖς ὁ ἴδιος ὅτι δὲν εἶνε τόσον παληάλογον ὅσον φαίνεται.

— Ἀνόητε! ὁ κύριος οὗτος ὀνομάζει τὴν Καραγκέζην σου παληάλογον καὶ διὰ νὰ τὴν ἐπαναφέρω εἰς τὴν ἀξίαν της, θέλω νὰ τὸν δώσω δεῖγμα τῆς ἱκανότητός της.

— Τότε διαφέρει πολὺ, προσέθηκεν ὁ Μαστρο Θωμᾶς ἀφιππεύων ἡρέμα.

Ὁ κόμης ἐπήδησε ταχέως ἐπὶ τοῦ ὑψιλοῦ αὐτοῦ ζώου, καὶ παρευθὺς αὐτὸ ὡς ἂν ἠννόει ὅτι εὑρίσκετο νὰ τὸ πληρώσῃ νέας δόξης, ὕψωσεν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν καὶ ἐχρεμέτισεν ὡς καλὸν σφῶνόν.

Βλέπων κομψὸν νεανίαν ἱππεύοντα παληάλογον ἐξαρθρωμένον, οἷα ἐφαίνετο ἡ Καραγκέζη, τὸ πλῆθος τῶν περιδιαβαζόντων ἀμφέβαλλεν ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ στοιχήματος, καὶ ὅτι ἔμελλε νὰ ἰδῇ θέαμα.

Τὰ ἀγγλικὰ ἤθη ἐσυνείθισαν τὴν Βουλωνίαν εἰς τοιαύτας παραδοξολογίας, καὶ εἰς αὐτὰ τ' ἀλλόκοτα στοιχήματα, ὁ δὲ ἄλλος τὰ βλέπει μὲν ἄνευ ἐκπλήξεως ἀλλὰ μετὰ περιεργείας.

Μετά τινας στιγμὰς ἡ παραλία ἐπληρώθη ἅπασα ἀπὸ ἁμάξας καὶ ἱππεῖς παραταχθέντας ἐν εἴδει ἀμφιθεάτρου· οἱ δὲ πεζοὶ χάριν ἑνὸς μόνου βλέμματος ἀναβαίνοντες ἐπὶ τῶν ἀποχρύμνων μερῶν τῆς ἀκτῆς ἐ-

κάθηντο ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων. Ἡ δεσποσύνη δὲ Μωριὲν, μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐνδιαφερομένη εἰς τὸ τρέξιμον αὐτὸ, ἐπροχώρησε, τοῦ ἵππου της τροχάζοντος, μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ συνοδευόμεναι παρὰ τοῦ Κ. δὲ Βωκρουὰ ὅσον οἷόν τε μακρότερον ἐκ τοῦ σημείου τῆς ἀναχωρήσεως, ὅπερ προσδιωρίσθη ἐκ τοῦ κατωρλίου τοῦ καταστήματος τῶν λουτρῶν. Οἱ δρομεῖς ὤφειλον ν' ἀκολουθήσωσιν ὅλους τοὺς ἐλιγμοὺς τῆς παραλίας· καὶ ἐπειδὴ ὑπῆρχον ἐξοχαὶ καὶ ἐσοχαὶ, ἦτον ἀδύνατον νὰ ὡρίσωσι περὶ τοῦ διαστήματος καθ' ὃ προεῖχεν ἡ εἷς τοῦ ἄλλου.

Ὁ Κ. δὲ Φερριέρος ἐγέλα μετ' ἀνοικτοῦ λάρυγγος περὶ τοῦ συμβεβηκότος καὶ περιήγαγε τὸν ἵππον του ἔμπροσθεν τοῦ πλήθους ὡς ἂν ἦτο βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ στοιχήματός του. Ἐψιθυρίζετο μόλα ταῦτα, ὅτι μεταξὺ τῶν χειρῶν τοῦ Κ. δὲ Πλελλὰν, τὸ δυστυχὲς αὐτὸ ζῶον τοῦ δάσους, ἔκαμεν εἰσέτι καλὴν ἐπίδειξιν.

— Τί θὰ εἴπῃ τὸ νὰ ἦναί τις ἐπιδέξιος ἱππεύς, ἔλεγεν οὗτος πρὸς τὴν Βερανζέρην, μεταξὺ τῶν γονάτων τοῦ κόμητος, ὁ ἵππος οὗτος ἀξίζει ἀκόμη, φαίνεται κατά τι νεώτερος, τοὐλάχιστον κατὰ δέκα ἔτη εἶπον ὅτι θέλω τρέξει πεντακόσια βήματα· μὰ τὴν πίστιν μου ἤδη θὰ ὑπάγω χίλια.

— Θέλετε ὑπάγει — ἢ μᾶλλον θέλομεν ὑπάγει — μακρότερον, κύριε δὲ Φερριέρε, εἶπεν ὁ κόμης.

Οἱ δύο ἱππεῖς ἀφῆκαν τὰς κυρίας, αἵτινες ἐξηκολούθησαν τὴν ὁδὸν των· οὗτοι δὲ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ κατάστημα τῶν λουτρῶν.

Ὁ Μαστρο Θωμᾶς ὤφειλεν ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ κατωφλίου νὰ δώσῃ τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, κτυπῶν τρὶς τὰς χεῖρας του. Τὸ σημεῖον ἐδόθη καὶ ὁ Κ. δὲ Φερριέρος ἀνεχώρησε μόνος· ἔτρεξεν ἑκατὸν περίπου βήματα, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Ἐ καλά! εἶπεν, ἡ Καραγκέζη σου λοιπὸν δὲν θέλει νὰ βαδίσῃ;

Εἶνε ἰδιοτροπία παλαιοῦ δρομέως, ἀπεκρίθη ὁ κόμης μειδιῶν. Ἤρχισαν ἐκ νέου, ὁ δὲ Μαστρο Θωμᾶς ἔδωκε πάλιν τὸ σημεῖον, ἀλλὰ καὶ ταύτην ἀκόμη τὴν φορὰν ἡ Καραγκέζη ἔμενεν προσηλωμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἤθελέ τις τὴν ἐκλάβει ὡσεὶ ἀνδριάντα ἱππευομένην.

Ὁ Κ. δὲ Φερριέρος ἐπέστρεψεν ἐκ νέου πρὸς τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

— Ἄ! ἤδη ἐννοῶ, εἶπεν· ὅτι πραγματοποιεῖται ὁ μύθος τοῦ λαγωοῦ καὶ τῆς χελώνης. Σκοπεύετε νὰ μὲ κάμετε νὰ τρέχω μόνος μέχρι τῆς ἑσπέρας καὶ ὅτε ὁ ἵππος μου ἀποκάμει αὖριον τὴν πρωΐαν λόγου χάριν, θὰ ὑπάγετε νὰ περιδιαβάσητε πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ σας ὄπισθεν τῆς ἀποτόμου αὐτῆς ἀκτῆς, καὶ τότε ἀναγκαίως θὰ φθάσητε ὁ πρῶτος.

— Μὲ καθιστᾷς πονηρότερον ἢ ὅσον εἶμαι, ἀπήντησεν ὁ κόμης. Κατὰ καιροὺς ὁ ἵππος οὗτος ἔκαμεν ἐλλείψεις ὡς πρὸς τὴν ἀναχώρησιν, ἀλλ' οὐδέποτε ὡς πρὸς τὴν ἄφιξιν. Θέλετε ἰδεῖ.

— Σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι εἶνε ἡ τελευταία ἀπόπειρα.

Τὸ πλῆθος εἰ καὶ δὲν εἶχε πληρώσει διὰ τὰς θέσεις του, ἤρχισεν ἤδη ν' ἀνυπομονῇ. Τοῦτο δὲ ἐπεθύμει καὶ ὁ Γάστων, ὅστις ἐγνώριζε κατὰ βάθος τὸν νόμον τῆς ἐκ τῆς ἀντιπαραθέσεως διαφορᾶς.

Ὁ Μαστρο-Θωμᾶς μεθ' ἡμικλείστου ὀφθαλμοῦ ἔδωκεν ἐκ τρίτου τὸ σημεῖον· ἀλλ' ἡ Καραγκέζη ἀνεχώρησε μόνη. Ὁ Κ. δὲ Φερριέρος φοβούμενος μήτοι ἀναχωρήσῃ μάτην ἐκράτησε τὸν ἵππον του ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν ἔβαλεν ἐμπρὸς τὸν ἵππον του καὶ ἐφώνησε πρὸς τὸν ἀνταγωνιστήν του.

— Ἀλλ' ἔλθετε, Κύριε, θέλετε φθάσει πολὺ ἀργά. Ὁ Κ. δὲ Φερριέρος ἐκέντησεν ἀμφοτέρωθεν τὸν ἵππον του ὅστις ἀνεχώρησεν ὡς βέλος. Τὸ πλῆθος, ὅπερ ἐπαισθητῶς ἠύξησε, εὑρίσκετο ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ νὰ συρίξῃ, ἀλλ' εἰς τὸ θέαμα τοῦτο ἐχειροκρότησεν.

— Εὖγε τὸ φαιόν! εὖγε τὸ φαιόν! ἐφώναζον.

Ὁ ἵππος τοῦ Κ. δὲ Φερριέρου ἦτο πραγματικῶς ὁ ὡραιότερος βαθὺς καστανόγρους. Ὁ γενναῖος οὗτος ἵππος δὲν ἐβράδυνε νὰ διέλθῃ πρὸ τοῦ γηραιοῦ πυρρόῦ καὶ ὡς τὸν ἐκάλει τὸ κοινὸν Καραγκέζην.

— Μόλα ταῦτα αἱ συνεσταλμέναι κνῆμαι τοῦ γηραλαίου ζώου ἤρχισαν νὰ λύωνται, οἱ δὲ μυῶνες νὰ ἐκτείνωνται καὶ ἀνατινάσσωνται μεθ' ὁρμῆς ἐπὶ τοῦ κεκαυμένου μαλλίου τοῦ ἐνδύματός του· τοὺς μυκτῆρας ἔχων πρὸ τοῦ ἀνέμου, τὰ ὦτα τεταμμένα ἐπὶ τοῦ τραχήλου, ἐφαίνετο ὡς ἂν ἦτον ἐκ τῶν πτερωτῶν ἐκείνων ἵππων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἵππευεν ὁ διάβολος εἰς τὰ γερμανικὰ ἄσματα· ἐγένετο ἐπιμήκης ὡς ἄδρακτος, καὶ

κατεβρόχθιζε τὸ διάστημα ὡς ἡ χελιδών. Οἱ θεαταὶ ἤρχισαν νὰ φοβῶνται ὑπὲρ τοῦ εὐνοουμένου ἵππου των. Ὅσον διὰ τὴν Βερανζέρην ἐρίγα ἐκ φόβου καὶ ἐλπίδος. Ποῖος ἦτον ὁ φόβος; ποία ἦτον ἡ ἐλπίς; Κεκλιμμένη πρὸς τὴν χαίτην τοῦ ἵππου της, ἔβλεπε μετ' ἀδημονίας ἐρχομένους πρὸς αὐτοὺς τοὺς δύο ἀνταγωνιστάς, καθόσον, ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ καταλάβῃ, μετὰ τῆς μητρός της, τοῦ Κ. δὲ Βωκρουὰ καί τινων ἄλλων ὑποκειμένων, τὸ ὕψωμα μικροῦ τινος ἀκρωτηρίου ἔνθα ἡ παραλία διαγράφουσα καμπύλην, ἄφινεν ἐλευθέραν τὴν θέαν τῶν δύο γραμμῶν τῆς ἀκτῆς.

Μόλα ταῦτα ὁ Κ. δὲ Φερριέρος ὑπερεῖχε πάντοτε, ἀλλὰ δὲν ἐπέρνα τὴν Καραγκέζην ἢ κατὰ τρία ἢ τέσσαρα μήκη καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἐκέρδιζε διάστημα.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ κάμψῃ τὸ ἀκρωτήριον, ἐβίασε ἰσχυρῶς τὸ ἵππον του, οὗτος δὲ ἀνεχώρησε μετὰ νέας ζέσεως. Ἀλλ' ἐνταυτῷ ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν ἐχαλάρωσε τὰς ἡνίας τοῦ ἵππου του καὶ τὸ ζῶον τοῦ Καυκάσου, αἰσθόμενον τὴν αὖραν τοῦ ἀπρακτίου προσβάλουσαν τοὺς ῥώθωνάς του, ἐρρίφθη μὲ ὁρμὴν ὡς ἀστραπὴ καὶ διῆλθε πρὸ τῆς Βερανζέρης κερδίζων διάστημα κεφαλῆς ἐπὶ τοῦ ἀντιπάλου του.

— Γενικὸν οὐρὰ ἠκούσθη ἐκ τοῦ πλήθους. Ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς ὁ ὡραῖος βαθὺς καστανόχρους ἀπώλεσε τὴν κοινὴν ὑπόληψιν, ὁ δὲ γηραιὸς πυρρὸς εἵλκυσεν ὅλων τὴν συμπάθειαν. Ἡ ἰδία Βερανζέρη μ' ὅλην τὴν συστολὴν καὶ τὸν φόβον, ὅστις τὴν ἔθλιβεν εἰσέτι, ν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ φωνὴν ἐνθουσιασμοῦ ἢ καὶ χα-

ρᾶς ἴσως.—Ὁ Γάστων διαβαίνων ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπεκρίθη διὰ βλέμματος σημαίνοντος. «Ἰδὲ τί δι' ἐσὲ κάμνω» Ἦτο δηλ. ἡ λέξις τοῦ Ἀλεξάνδρου πρὸς τοὺς Ἀθηναίους μεταφρασθεῖσα εἰς ἓν βλέμμα Ἤθελον εἶσθαι ἀπίστευτοι αἱ δυνάμεις ἃς ὁ Κ. δὲ Φερριέρος κατέβαλλεν ὅπως κερδίσῃ τὸ διάστημα τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπωλέσει, ἐὰν δὲν ἐγίνωσκέ τις τί ἡ προσβληθεῖσα ματαιότης δύναται νὰ παρέξῃ, πρὸ πάντων ὅμως ὅταν γυνὴ, καὶ γυνὴ ὁποία ἡ Βερανζέρη, παρίσταται θεατὴς προσωπολήπτης τῆς Ἥττης.

Ἐκτύπα τὸν ἵππον του, τῷ ἐβύθιζε τοὺς πτερνιστῆρας εἰς τὰ πλευρά. Τὸ αἷμα ἔρρεε μετὰ τοῦ ἀφροῦ ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ δυστυχοῦς ζώου, καὶ ἐσημείου τὴν διάβασίν του ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Μόλα ταῦτα μίαν στιγμὴν ἠδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ τὴν ἔκβασιν τῆς ἀμφιβόλου πάλλης. Ἡ Καραγκέζη ἔπεσε κατὰ γῆς διερχομένη μικρὸν τινὰ λιμένα, ἔνθα τὸ κῦμα ἀποσυρόμενον εἶχεν ἀφήσει θάλασσάν τινα χόρτων. Ὁ Κ. δὲ Φερριέρος ἤθελε τὴν φθάσει, ὁπόταν ὁ γηραιὸς ἵππος σκωθεὶς πάραυτα ἐκ τῆς στιβαρᾶς καὶ ἐπιδεξίου χειρὸς τοῦ Γάστωνος, ἐπανέλαβε τὸ τρέξιμον του διὰ τῶν ἀνέμων καὶ ἐκρύβη ταχέως ἐν μέσῳ τῆς ἀποκρήμνου ἀκτῆς ἀφίνων ὄπισθεν αὐτοῦ τὸν ἀνταγωστήν του.

Ὁ Κ. δὲ Φερριέρος ἐνίκησε τὸ ἀνωφελὲς τῶν προσπαθειῶν του καὶ ἐκράτησε τὸν ἵππον του. Ἦτο καιρὸς, ἐπειδὴ τὸ δυστυχὲς ζῶον ἔτρεμεν ἐπὶ τῶν ποδῶν του καὶ ἐὰν ὁ Μαστρο-Θωμᾶς ὅστις εἶχε παρακολουθήσει τὸ τρέξιμον τοῦ ἵππου τοῦ κόμητος δὲν ἔφθανεν ἐγκαίρως διὰ νὰ τῷ κάμῃ ἀφαίμαξιν καὶ τοῦ ἀποσπάσει τὰ τέσσαρα πέταλα, ἤθελεν πέσει ἐξ ἄπαντος ἐπὶ τῆς ἄμμου ἀπὸ συστολὴν τῶν μελῶν.

Μετά τινας στιγμὰς εἶδον τὸν Κ. δὲ Πλελλὰν ἐρχόμενον μετὰ καλπασμοῦ.

— Ἔ λοιπόν! Κύριε δὲ Φερριέρε, εἶπε, ποίαν ἰδέαν ἔχετε ἤδη περὶ τῶν Καυκασίων ἵππων; Νομίζω, κύριε κόμη, ὅτι εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον οἱ γηραιοὶ ἀξίζουν πλεότερον τῶν ἰδικῶν μας νέων.

Ἡ Βερανζέρη καὶ ἡ μήτηρ της ἐπλησίασαν τὸ ζεῦγος.

— Ὁποῖος ἀξιοθαύμαστος δρομεύς! ἐφώνησεν ἡ Κόμησσα.

— Καὶ ὁποῖος ἀξιοθαύμαστος ἱππεὺς, ἐφώνησε δειλῶς ἡ νεᾶνις.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ὁ Γάστων κλίνας πρὸς αὐτὴν τῇ εἶπε.

— Ἠξεύρετε, δεσποσύνη, ποῖον μοὶ φαίνεται τὸ τέλος τοῦ μωροῦ αὐτοῦ τρεξίματος; Ἡ Ἶρις τῆς ἐλπίδος.

Ἡ Βερανζέρη ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

Ε.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΑΡΧΙΖΕΙ Ν' ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ.

Δὲν θέλομεν ἀποπειραθῆ ν' ἀναλύσωμεν τὸν στενῶς συνδεδεμένον διὰ τῆς φιλίας βίον τῶν προσώπων μας, καθόσον ἡ λεπτομέρεια ἀποβαίνει περιττή. Δεκαπέντε ἡμέραι παρῆλθον χωρὶς κανεν ἀξειωσημείωτον συμβὰν νὰ ῥυτιδώσῃ τὴν ἡνωμένην ἐπιφάνειαν τῆς ὑπάρξεώς των. Ἀλλ' ἡ γαλήνη τριῶν ἐξ αὐτῶν τῶν ἡμερῶν δὲν ἦτο ἡ κατὰ τὸ φαινόμενον. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐταράττοντο ὑπὸ τριῶν διαφόρων αἰσθημάτων.

Ὁ Κ. Κόμης δὲ Πλελλὰν μετὰ χρηστότητος καὶ ἁπλότητος τελείας ἦτο πεπεισμένος ὅτι ἠγάπα τὴν Βερανζέρην, ἄλλως τε δὲν ἐσκέπτετο ἢ περὶ αὐτῆς, δὲν ὠμίλει ἢ περὶ αὐτῆς, πάντα ἔπραττε μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ κινήσῃ τὸν θαυμασμὸν εἰς τοὺς ἐπαίνους της.

Ὀλίγη ματαιότης ἐνίοτε διέφθειρε τὰς καθαρὰς τῶν αἰσθημάτων του ἐκτάσεις, ἀλλ' ὑπῆρχον ἐν ἑαυτῷ τοσοῦτον ὑψηλὰ προτερήματα, ὥστε δὲν ἠδύνατό τις νὰ δυσαρεστηθῇ διὰ μικρὰν ἀδυναμίαν, ἥτις ἔδιδεν ὡς αἱ σκιαὶ εἰς φωτεινὴν εἰκόνα, πλείονα λαμπρότητα εἰς τὴν ἀξίαν του. Καὶ τέλος ἵνα εἴπωμεν τὰ πάντα, ἡ εἰκὼν τῆς Φαιδώρας ἐτέθη εἰς τὴν λήθην τοσοῦτον, ὥστε ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ ἠδυνήθη χωρὶς ὁ φίλος του νὰ παρατηρήσῃ, νὰ τῷ ὑποκλέψῃ τὸν μικρὸν νάρθηκα τοῦ ὁποίου εἶχε τὸν κλειδά.

Δὲν πρέπει, ἔλεγεν οὗτος, κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς μετὰ τῆς Βερανζέρης ἑνώσεώς του, νὰ ὑπάγῃ τυχαίως νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν θλιβερῶν αὐτῶν ἐρειπίων ἔρωτος ἐσβυσμένου καὶ ἀκουσίως αὐτοῦ· ἐὰν αἱ θλιβεραὶ ἀναμνήσεις ἐξεγερθῶσι καὶ διαταράξωσι τὴν νέαν γαλήνην ἣν ἀνεκτήσατο, δὲν πρέπει οὐδὲ σκιὰ τοιαύτης θλίψεως νὰ σκοτοδινιάσῃ τὸ μέτωπον τοῦ συζύγου τῆς Βερανζέρης.

Ἐν ἐλλείψει καρδίας παρθένου καὶ καθαρᾶς, πρέπει τοὐλάχιστον, ἡ δεσποσύνη δὲ Μωριὲν νὰ εὕρῃ ψυχὴν γαληνιαίαν.

Ἦτον ὡραία καὶ εὐγενὴς ἡ τοῦ Κ. δὲ Βωκρουὰ φύσις. Τὸ μέλλον ἐπιφυλάττεται ἵνα μᾶς ἀποδείξῃ κάλλιον. Ὅσον δὲ περὶ τῆς Βερανζέρης ἔλαβε χώραν ἐπ' αὐτῆς τελεία μεταμόρφωσις. Ἦτον ἤδη ἀγνώριστος. Δὲν ἦτο πλέον ἡ ὑπερήφανος καὶ ἀλαζών, ἐνίοτε καὶ ἀγέρωχος ἐκείνη νεᾶνις. Χωρὶς ν' ἀπωλέσῃ τι ἐκ τῆς πρώτης αὐτῆς ἀξίας, εἶχε τὴν καρδίαν μᾶλλον ἀνοικτὴν εἰς τὰ πάθη τῶν ὁμοίων της. Ἡ φυσικὴ καλοκαγαθία της ἐδηλοῦτο διὰ μείζονος ἀφελείας· τὸ πνεῦμα της ὡαδίτως ἀπεδύθη τὴν σαρκαστικὴν μορφήν του, ἵνα λάβῃ σχῆμα εὐαισθητότερον καὶ ἁβρότερον. Τέλος ἡ ἠθική ἐνεχάραξε τὴν σφραγῖδα αὐτῆς ἐπὶ τῆς φύσεώς της. Τὸ βλέμμα ἦτον ἡδύτερον καὶ τὸ στόμα της ἦτον ὡπλισμένον μὲ συνεχὲς μειδίαμα, ἡ κεφαλή της ἐκρατεῖτο μετὰ πλείονος χάριτος, καὶ τὸ βάδισμά της εἶχε

πλειοτέραν χλάρωσιν. Δὲν ἦτον ὡραιωτέρα ἢ ὅσον ἦν πρότερον, ἀλλ' εἶχεν εἶδός τι κάλλους διαφέροντος.

Ἡ δεσποσύνη δὲ Μωριὲν, καθὸ βεβαία ὅτι ἠγαπᾶτο καὶ ἰσχυρὰ ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῆς ἀθωότητος, δὲν ἐλάμβανε οὐδὲ τὸν κόπον ν' ἀποκρύπτῃ τὴν εὐτυχίαν της. Τὸ πάθος ἐν αὐτῇ εἶχεν ἀκολουθήσει τὰς συνήθεις φάσεις. Κατ' ἀρχὰς σκεπτικὴ, ῥεμβώδης καὶ σκυθρωπὴ, μετὰ ταῦτα ὁ σκοτεινὸς πέπλος ὀλίγον κατ' ὀλίγον διερρήχθη. Καθ' ἑκάστην μία συνάντησις ἐπὶ τῆς παραλίας, ἡ μουσικὴ συμφωνία ἐν τῷ καταστήματι τῶν λουτρῶν, ἡ συναναστροφή τις εἰς τὴν πόλιν, ἢ τὸν οἶκον τῆς μητρός της, τὴν ἐπλησίαζον ἔτι μᾶλλον πρὸς τὸν Κ. δὲ Πλελλὰν, οὗτος δὲ προσεῖχεν νὰ μὴν ἀφίνῃ νὰ τῷ διαφεύγωσιν αἱ εὐτυχεῖς αὗται περιστάσεις χωρὶς νὰ ψιθυρίσῃ εἰς τὸ οὖς τῆς νεάνιδος τινὰς ἐκ τῶν ἡδέων ἐκείνων λόγων τοὺς ὁποίους αἱ ἐρωτόληπτοι καρδίαι γνωρίζουσι τοσοῦτον καλῶς νὰ εὑρίσκουσι καὶ οἵτινες οὐδέποτε τελειώνουσιν.

— Ἡ κόμησσα δὲν ἦτον ἡ τελευταία ἥτις παρετήρησε τὴν μεταβολὴν, ἥτις ἐπενεργήθη εἰς τὴν θυγατέρα της καὶ ἡ ἀξιόλογος μήτηρ μακρὰν τοῦ νὰ τρομάξῃ, εὐχαριστεῖτο ἐνδομύχως διὰ τὸ αἴσθημα τοῦτο ὅπερ ἔβλεπεν ἀναγεννώμενον καὶ ἀναπτυσσόμενον ὁσημέραι. Μόλα ταῦτα ἅμα ἀνεφάνησαν τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἡδείας αὐτῆς ψυχικῆς ἀσθενείας, ἡ κόμησσα ἔσχεν ἐκτεταμένην μετὰ τοῦ Κ. δὲ Βωκρουὰ συνδιάλεξιν, μεθ' ἣν οὗτος μὲν, ἐξῆλθεν ὠχρὸν τὸ μέτωπον ἔχων, ἡ δὲ κόμησσα ἀπ' ἐναντίας τὸ εὐδαιμονέστερον μειδίαμα ἐπὶ

τῶν χειλέων καὶ ὀφθαλμῶν. Ἡ Βερανζέρη μὲ τὸ βέβαιον καὶ ταχὺ βλέμμα νεάνιδος ἀγαπώσης, ἠννόησεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτῆς εἰς τὴν συνδιάλεξιν ταύτην. Καὶ ὅτε ἡ μήτηρ της ἦλθε μετ' ὀλίγον νὰ τὴν λάβῃ ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τὴν ἀσπασθῇ ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν βραχιόνων της καὶ ἐπλήρωσεν αὐτὴν θωπειῶν. Τὸ δὲ τοῦτο κατὰ τοὺς ἰδεολόγους, ἐκφραστικὴ διάλεκτος τῆς εὐγνωμοσύνης. Αἱ δύο γυναῖκες ἠννόησαν, χωρὶς νὰ λάβωσιν ἀνάγκην οὐδεμιᾶς λέξεως, ὅπως ἐκφράσωσι τὴν συγκίνησιν εἰς ἣν κατεκλύζοντο αἱ ψυχαί των.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, ὁ ἔρως τῆς Βερανζέρης ἔλαβε σπουδαίαν ἀνάπτυξιν. Εἶχε τὴν συναίνεσιν τῆς μητρός της καὶ ἡ νεᾶνις ἠδύνατο ἄνευ λύπης καὶ τύψεων συνειδότος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν καρδίαν της εἰς τὸ εὐωδιάζον πνεῦμα τοῦ ἀνέμου τὸ ὁποῖον τὴν παρέσυρεν. Εὔπιστος καὶ εὔθυμος διήρχετο τὰς ἡμέρας της χωρὶς νὰ ἐπιθυμήσῃ καλλιτέρας, διότι μεγαλειτέρα εὐτυχία τῇ ἐφαίνετο ἀδύνατος.

Ὑπάρχουσιν ἐνταῦθα κάλλισται σκέψεις διὰ τὸν ἠθικολόγον ἐπὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιθυμιῶν. Ὁ ἀναγνώστης ὅμως ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ στρέφῃ τὸ φύλλον, ὁπόταν ὁ συγγραφεὺς κυνδινεύει ἐπὶ τῆς ἀφηρημένης ἰδιοκτησίας τῆς ψυχολογίας· ἀφίνομεν ὄθεν ταῖς ἐρώσαις ψυχαῖς καὶ τοῖς ῥεμβώδεσι πνεύμασι νὰ ἐρευνήσωσιν τὸ μυστήριον τοῦ ἀνεξαντλήτου τούτου πνεύματος.

Συνεχῶς παρουσιάζεται δυσχέρεια πρὸς ἔκφρασιν τῶν

διαφόρων μεταβολῶν, αἵτινες ἀναφαίνονται ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος προσώπου τινος τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἀνοίγεται ἐν πρώτοις εἰς τὰ θέλγητρα αἰσθήματος δικαίου καὶ εὐγενοῦς. Ὅθεν μετὰ δυσκολίας ἠθέλαμεν εἰπῆ ὅτι τὸ τοσοῦτον σοβαρὸν καὶ ἐμβριθὲς τῆς Βερανζέρης πνεῦμα εὑρίσκετο ὑπὸ τὴν ἐπίῤῥοιαν τῶν παιδαριωδῶν ἐκείνων κινημάτων νεάνιδος, ἅτινα ἀπὸ αὐστηροὺς ὀφθαλμοὺς φαίνονται ὡς ἀνοησίαι καὶ ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἀναπαλύπτομεν πάντοτε ποιητικήν τινα ἀλληγορίαν. Οὕτως ἡ Βερανζέρη συνεζεύγνυεν ἄνθη, ἵνα ἐκφράσῃ τοὺς λογισμούς της· προσετίθει εἰς τὸν λογισμόν της (ἁπλούστατον συνήθως) χρώματα ἐμβληματικά· ἠρώτα μετὰ περιεργείας ὡς παῖς δεκαπενταέτις τὸ ἄνθος τῆς μαργαρίτης. Ἀλλ' ὁ ἔρως δὲν εἶναι ὡς ἡ δρόσος τοῦ ἔαρος ἥτις ἀναζωογονεῖ καὶ ἀποδίδει εἰς τὰ μαραινθέντα ἄνθη τὴν προτέραν δροσερότητα καὶ εὐωδίαν των.

Ἀφ' ἧς ἠρχήσαμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν διήγησίν μας, ἡ Βερανζέρη εὑρίσκετο, πρὸ μιᾶς ὥσως ὥρας καὶ ἐπέκεινα, καθημένη ὑπό τινα πυκνὸν ὄρχατον ἐκ μικρῶν ζυγιῶν τοῦ κήπου, ἐνασχολουμένη μετὰ σπουδῆς νὰ ἀποβάλλῃ τὰ φύλλα ὅλων τῶν μαργαριτῶν τοῦ χλοάζοντος γηπέδου. Δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν πόσα ἀθῶα ἐγένοντο ἤδη θύματα, ἐκ τῶν ἀδιακρίτων τῆς νεάνιδος δακτύλων, οὐδὲ ποσάκις τὸ λευκὰ τῶν ἀνθέων πέταλα ἔδωκαν τοὺς χρησμούς των, ἀλλὰ τὸ ἔδαφος ἦν ἐστρωμένον ἐκ τῶν ἐρειπίων, ἅτινα ἐμαρτύρουν τοὐλάχιστον μακρὰν συνδιάλεξιν μετὰ τῶν μάντεων.

Πιθανὸν ἐκεῖνο ὅπερ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοῦ

ὁποίου ἡ στεφάνη ἦτον εἰσέτι ὁλόκληρος, ἔμελλε νὰ εἴπῃ τὴν ἐσχάτην λέξιν τοῦ αἰνίγματος τούτου τῆς καρδίας ἅπερ ἀποκαλοῦσιν ἔρωτα. Ἡ νεᾶνις ἐκράτει εἰς τὸ ἄκρον τῶν δύο μακρῶν δακτύλων της τὸν λευκὸν ἀστέρα τῶν λεμόνων, θαυμάζουσα τὴν θείαν τέχνην ἥτις ὕφανε τὸ ἐπικεχρυσωμένον ἐπίκορκον τοῦ στήμονός του, καὶ ἐτόρευσε διὰ τῆς γλυφίδος τὸν στέφανον τοῦ στέμματός του. Ἡ ἀμφίβολος χεὶρ αὐτῆς ἐζήτει τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Σιβύλλην. Τέλος ὄγμος ῥοδόχρους ἐγένετο ἐπιμήκης ἐπὶ τοῦ λευκοῦ σπαργάνου τοῦ ἄνθους, τὸ πρῶτον πέταλλον ἔπεσε καὶ ἡδεῖά τις φωνὴ μεθηρμένευσε σιγαλῶς.

— Μ' ἀγαπᾷ.

Συγχρόνως δὲ χεὶρ τις ἐστηρίχθη ἡσύχως ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς νεάνιδος. Ἡ Βερανζέρη ἔστρεψε ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν μικρὸν ἀφεῖσα ἐκφώνημα· εἶδε τὸν Κ. δὲ Βωκρουὰ ὄρθιον ἀπισθέν της.

— Μὴ ἐρωτᾶτε ἐπὶ πλέον τὸ ἄνθος τοῦτο, εἶπεν ὁ Ἰούλιος, σᾶς εἶπε τὴν ἀλήθειαν· μὴ ἀπαιτεῖτε νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν θελκτικὴν λέξιν ἣν ἐπρόφερε διὰ τοῦ στόματός σας λέξιν ἄλλην, ἥτις ἠδύνατο νὰ κάμῃ ὕποπτον τὴν εἰλικρίνειαν τῆς πρώτης. Εἰς τὰ τῆς καρδίας πράγματα, δεσποσύνη, ἡ ὑπερβολὴ τοῦ αἰσθήματος πληκτίζει τὴν ἄρνησιν.

Ἡ Βερανζέρη ἐταπείνωσεν ἠρέμα τὸ ἐρυθρὸν αὐτῆς μέτωπον ἵνα τὸν ἀπατήσῃ ὡς πρὸς τὴν φύσιν τῆς συγκινήσεως, ἡ ὁποία τὴν ἐτάραττε.

— Ἄ! Κύριε, εἶπεν, εἶνε κάκιστον νὰ συλλαμβάνε-

ται τοιουτοτρόπως τὰ ἀπόκρυφα τῶν λογισμῶν μου.

— Εἶνε ἔτι μυστήριον τοῦτο δεσποσύνη, καὶ τὸ ὑποτιθέμενον αὐτὸ μυστήριον ἦτο ποτε τοιοῦτον δι' ἐμέ; Ἄκουσόν με Βερανζέρη· ἀφότου ἔσχον τὴν εὐδαιμονίαν νὰ σὲ ἐπανίδω, εἶνε ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν σοὶ ὁμιλῶ λέξεις τινας, αἵτινες θέλουν ἀρκέσει ὅπως ἐννοήσητε τὴν σιωπὴν, καὶ διαγωγήν μου. Σὲ ἠγάπων— καὶ ἤθελον ψευσθῇ ἐὰν ἠρνούμην ὅτι σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη. —Ἀλλὰ θέλεις μαρτυρήσει ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅτι οὐδέποτε ὅέρως μου ἀνήγειρεν ἐπὶ τῆς καρδίας σου ἀξιώσεις πολὺ φιλοδόξους. Ἤτησα τὴν χεῖρα σου! ἐνόμιζον ἑαυτὸν, ἂν ὄχι ἄξιον, τοὐλάχιστον ἱκανὸν νὰ σὲ ὑπερασπισθῶ κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ βίου τούτου, καὶ νὰ σὲ ὁδηγήσω ἡσύχως ἄνευ τιναγμοῦ καὶ θορύβου εἰς τὸ τέρμα τῆς τύχης σου. Ἡ Κυρία κόμησσα, ἡ μήτηρ σου, μοὶ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ μὲ παραδεχθῇ ὡς μνηστῆρα, ἀλλὰ σὺ δὲν ἐπικύρωσες τὴν ἐκλογήν της· καλῶς ἐποίησας, ἐπειδὴ ἡ καρδία σου δὲν ὀνειροπόλει τὰ ἴδια μετὰ τῆς ἰδικῆς μου. Τότε ἐγκατέλειψα τὸ Μωριὲν φέρων μετ' ἐμοῦ ἀνεξάλειπτον τὴν γνώμην τοῦ προσώπου σου, ἄπειρον εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν εὐμενῆ δεξίωσιν τὴν ὁποίαν μοὶ ἐκάματε, καὶ τὴν μεγίστην ἀδρότητα ἣν μοὶ ἐδείξατε εἰς τὸ νὰ μετριάσητε τὴν αὐστηρότητα τῆς ἀποφάσεώς σας.

Τὴν σήμερον Βερανζέρη, συνήντησες ἐκεῖνον ὅστις ἔμελλε νὰ σοὶ ἀποκαλύψῃ τὴν ὕπαρξιν τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ αἰσθήματος, τὸ ὁποῖον τοσάκις ἐνέπνευσας. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος τυγχάνει ὁ στενότερός μου φίλος

τοῦ ὁποίου ἐπίσταμαι κάλλιον παντὸς τοὺς ἀποκρύφους λογισμούς. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἐννόησα ὅτι ἠθέλατε τὸν ἀγαπήσει· τὸ πρόσωπον ὅπερ ἔμελλον νὰ λάβω μοὶ ἐφάνη καθαρῶς κεχαραγμένον. Ἔθεσα τὸν Γάστωνα εἰς φύλαξιν κατὰ τῶν ἐντυπώσεών του, κατέγινα ἐπιμελῶς εἰς τὸ νὰ ἐμβατεύσω εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του καὶ ὅτε ἐβεβαιώθην ὅτι ἡ χρηστότης αὐτοῦ δὲν προκατελήφθη ἀπὸ ἐφήμερόν τι αἴσθημα, ἢ ἀπὸ ἰδιοτροπίαν στιγμῆς τινος, εἰργαζόμην ἀπαύστως ἐπὶ τῆς εὐδαιμονίας ταύτης ἐπὶ τῆς ὁποίας οὐ πρὸ πολλοῦ ἔσχον τὴν μωρὰν τόλμην νὰ ἐλπίζω πραγματοποιηθησομένην ὑπὲρ ἐμοῦ.

Εἰς ὅλας τὰς προηγηθείσας συμφωνίας, ἐχρησίμευσα ὡς ὁ μεταξὺ τῆς κυρίας κομήσσης τῆς μητρός σου, καὶ τοῦ Κ. κόμητος δὲ Πλελλὰν μεσολαβῶν. Ἡ πρὸς ὑμᾶς στοργή μου εἶνε βεβαία ἐγγύησις τῆς μερίμνης ἣν κατέβαλλον. Δὲν θέλω σοὶ εἴπῃ τοὺς ἀγῶνας ὑπὸ τῶν ὁποίων ἡ ψυχή μου ἐβασανίσθη κατὰ τὰς δεκαπέντε αὐτὰς θανατηφόρους ἡμέρας· ἀλλ' ἤδη δρέπω τὴν πολυτιμοτέραν ἀμοιβὴν τῆς θυσίας μου, καθότι βλέπω δάκρυ εὐδαιμονίας ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν σου.

Εἴπατε εὐγνωμοσύνης, ἐφώνησε μετὰ ζωηρότητος ἡ Βερανζέρη, σφίγγουσα μετ' εἰλικρινείας τὴν χεῖρα τοῦ Κ. δὲ Βωκρουά.

Οὗτος ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν διὰ ν' ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησίν του, καὶ ἐξηκολούθησε μετὰ φωνῆς σταθερᾶς καὶ βραδείας.

— Δεσποσύνη δὲ Μωριὲν, σύγγνωτέ μοι τὴν ἐσχά-

τὴν αὐτὴν ἀξίωσιν ἐπὶ τῆς καρδίας σου.—Ὁ Γάστων δὲν θὰ ζηλοτυπήσῃ ποσῶς.—Ἐπιθυμῶ νὰ καθέξω θέσιν τινὰ εἰς τὴν ἀγάπην σας, ὡς ὁ πρῶτος ἐλθὼν ὅπως εἰδοποιήσω ὑμᾶς τὴν εὐτυχῆ ἔκβασιν τῆς μετὰ τῆς Κ. κομήσσης διαπραγματεύσεώς μου, τὴν ὁποίαν πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἀφῆκα καὶ ἦλθα νὰ σᾶς ἀναγγείλω ὅτι μετὰ ἕνα μῆνα θέλει τελεσθῆ ὁ μετὰ τοῦ Κ. Κόμητος δὲ Πλελλὰν γάμος σας.

— Ἡ κυρία κόμησσα εἶνε ἐκεῖ μέλλουσα νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν καλὴν ταύτην εἴδησιν.

— Ἡ μήτηρ μου! ἐφώνησεν ὁ νεανίας, ῥιπτομένη εἰς τοὺς βραχίονας τῆς κομήσσης.—Ὁ κάλλιστος τῶν φίλων μου! προσέθηκεν αὖθις τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Κ. δὲ Βωκρουά.

Οὗτος ἔκυψε βραδέως καὶ ἡσπάσθη τὴν χεῖρα ταύτην ἥτις τῷ προσεφέρθη· ὅτε δὲ ἡ Βερανζέρη τὴν ἀπέσυρεν, ἦτο βεβρεγμένη ἐκ δακρύων . . .

Ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ ὑπῆγε πρὸς ἀντάμωσιν τοῦ Κ. δὲ Πλελλὰν εἰς τὴν προκυμαίαν ἔνθα εἶχον συμφωνήσει νὰ ἐνταμωθῶσιν.

— Ἤθελέ τις νομίσει ὅτι ἔκλαιες, εἶπεν ὁ Γάστων, ὅτε ἐπανεῖδε τὸν φίλον του.

— Τί τὰ θέλεις φίλτατέ μου Γάστων, αἱ σκηναὶ αὐταὶ ἔχουσί τι τὸ ὁποῖον μὲ συγκινεῖ μέχρι τῆς καρδίας.

— Ναί, τοῦτο σὲ ἐνθυμίζει βεβαίως τὴν ὡραίαν ἐκείνην νεάνιδα, ἣν ἔμελλες νὰ νυμφευθῇς τὸ παρελθὸν

ἔτος ὅτε ἤμην εἰς Παλέρμον. Δὲν μὲ εἶπας ποτὲ οὔτε κἂν τὸ ὄνομά της.

— Δὲν πρόκειται ἤδη περὶ αὐτοῦ! καὶ λησμονεῖς νὰ μὲ ἐρωτήσῃς τὰ τῆς ἀποστολῆς μου νέα;

— Ἄ! θὰ ἦνε καλά.

— Ὄχι τοσοῦτον καλὰ ἢ ὅσον νομίζεις. Ἤθελες ἐπιτύχει τὴν ἄδειαν αὐτὴν, καὶ μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος σου. Ἔ! λοιπόν! ἡ κόμησσα θέλει μετὰ ἕνα μῆνα.

— Ἔστω, μετὰ ἕνα μῆνα, δὲν ἐπιμένω.

— Εἶσαι ἐρωτόληπτος συμβιβαστικός.

— Ἀλλ' οὐχὶ, ἡ εὐδαιμονία ἣν αἰσθάνομαι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εὐχαριστεῖ ὅλας τὰς ἐπιθυμίας τῆς καρδίας μου. Δὲν ἔχω τὴν διακαῆ ἐκείνην ζέσιν, ἥτις μὲ κατεβασάνιζεν ὅτε ἠγάπων τὴν σενόραν Βερκέλλη· τὸ σημερινὸν πάθος εἶνε γαληνιαῖον, ἥσυχον, ἐσκιμμένον· εἶνε δροσερὰ ὄασις εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὁποίας ἀγαπῶν' ἀποκοιμῶμαι, καὶ κατὰ τὰς μεγάλας ἐκείνας ἡμέρας τῆς θυέλλης καὶ τριχυμίας μοὶ φαίνεται ὅτι εὗρον τέλος λιμένα ἐντὸς τοῦ ὁποίου νὰ προφυλάξω τὸ πλοῖον μου. Θέλεις νὰ σὲ εἴπω Ἰούλιε· ἐὰν θέλῃς μετὰ τὸν γάμον μου νὰ ἐνασχοληθῶμεν εἰς τὸν ἰδικόν σου· θὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ νὰ πολιορκήσωμεν τὴν ὑπερήφανον αὐτὴν καλλονὴν, περὶ ἧς μοὶ ὡμίλεις ἐνίοτε.

— Παρακαλῶ, διέκοψεν ὁ Κ. δὲ Βωκρουά· ἂς σκεπτώμεθα περὶ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ οὐχὶ περὶ τοῦ μέλλοντος.

— Διατί ὄχι; Ἡ εὐδαιμονία μου ἄνευ τῆς ἰδικῆς

σου θὰ ἦνε ἀτελής. Θέλω νὰ σοὶ προσφέρω τὴν ἰδίαν ὑπηρεσίαν ἣν μοὶ προσέφερες. Γνωρίζω ὅτι ἀγαπᾷς ἀκόμη τὴν ὑπερήφανον ἐκείνην θυγατέρα τοῦ Βυρρᾶ, καθόσον σὲ ἤκουσα λέγοντα ὅτι κατῴκει εἰς ταῦτα τὰ μέρη.—Ἐ! λοιπόν! θὰ περιστοιχίσωμεν τὸ φρούριον καὶ θὰ τὴν ἀναγκάσωμεν εἰς τὴν χάριν.

— Πρὸς Θεοῦ Γάστων, μὴ κάμνεις παρόμοια σχέδια.

— Ἀπ' ἐναντίας εἶνε καλὸν νὰ κάμνῃ τις προηγουμένως αὐτὰ τὰ σχέδια, ὁπόταν θέλει νὰ ἐκστρατεύσῃ. Ἔλα, εἰπέ μου μόνον τὸ ὄνομα τῆς ὡραίας ἀγνώστου.

— Φίλτατέ μοι δὲν ὑπάρχει πλέον ὡραία ἄγνωστος. Παρουσιάσθην εἰς τινα οἰκίαν, ὑπῆρξαν ἀόριστοι σκοποὶ ἐνώσεως, οἵτινες ἐξηλείφθησαν ἅμα ἐσχηματίσθησαν, ἰδοὺ τὰ πάντα καὶ ἤδη δὲν σκέπτομαι πλέον περὶ αὐτοῦ.

— Σκέπτεσαι πάντοτε, καὶ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι τὴν παρελθοῦσαν ἀκόμη ἡμέραν σὲ παρετήρησα ἐσκυμμένον ἐφ' ἑνὸς μικρογραφήματος (miniature) ὅπερ ἐτάχυνες ν' ἀποκρύψῃς ὅτε μὲ εἶδες. Τοιοῦτον μυστικὸν δι' ἐμὲ, δι' ἐμὲ τὸν καλλίτερόν σου φίλον!

Ἐ! καλά! ναὶ σκέπτομαι πάντοτε περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ἤδη πρέπει νὰ τὸ λησμονήσωμεν ἡ νεᾶνις αὐτὴ δὲν δύναται πλέον ν' ἀνήκει εἰς ἐμέ.

— Ὑπανδρεύθη;

— Θὰ ὑπανδρευθῇ μετ' ὀλίγον. Βλέπεις ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ εἴπω τὸ ὄνομά της· ὅσον δὲ περὶ τῆς εἰκόνος της, ἰδοὺ οὐδεὶς πλέον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν

ἴσῃ, καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν φυλάττω ἐπὶ πλείονα καιρόν.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Ἰούλιος ἐσφενδόνισε τὸ πολύτιμον κειμήλιον ὑπεράνω τῶν δρυφράκτων τοῦ προχώματος. Ὁ ἐλαφρὸς νάρθηξ ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τριῶν κυμάτων, καὶ μετέπειτα ἐγένετο ἄφαντος ὑπὸ τὴν θάλασσαν.

— Ἰδοὺ ποία ἀποκαλεῖται τελεία ῥῆξις, παρετήρησεν ὁ Γάστων μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀταραξίαν. Ποίαν θαυμαστὴν ἁλιείαν θὰ κάμῃ ὁ πρῶτος ἁλιεὺς ὅστις θὰ ῥίψῃ ἐκεῖ τὰ δίκτυά του.

— Οἱ δύο φίλοι ἤναψαν τὰς συρίγγας των, καὶ ἐβάδισαν βραδέως πρὸς τὴν πόλιν.

Εἰσερχόμενοι εἰς τὴν οἰκίαν των, εὗρεν ἕκαστος πρόσκλησιν γεύματος ἐκ μέρους τῆς κομήσσης. Μετὰ παὺς συνήθεις τύπους, ἡ Κ. δὲ Μωριὲν εἶχε προσθέσει λέξεις τινας δι' ὧν τοῖς ἐξέφραζε ὅτι ἤθελε στηρίζεσθαι ἐπὶ τῶν βραχιόνων των ἵνα ὁδηγηθῇ αὐτὴ καὶ ἡ θυγάτηρ της εἰς τὸ κατάστημα τῶν λουτρῶν. Ἔμελλον δ' ἐκεῖ νὰ κάμωσι μουσικὴν ἁρμονίαν. Οἱ δύο λοιπὸν νεανίαι ἔσπευσαν νὰ ἐνδυθῶσι καὶ διέταξαν νὰ φέρωσι τοὺς ἵππους των. Ὁ Κ. δὲ Φερριέρος, ὅστις εἶχε εἰδοποιηθῇ παρὰ τῆς κομήσσης, ἦλθε νὰ τοὺς παραλάβῃ καὶ οἱ τρεῖς ἀνεχώρησαν ὁμοῦ.

Ὁ καύσων ἦτον ἀφόρητος· ἡ ἀτμόσφαιρα ἐπιφορτισμένη ἠλεκτρικοῦ, ἐβάρυνεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν τριῶν ἱππέων ὡς νέφος μολύβδινον.

— Θὰ ἔχομεν τρικυμίαν τὴν ἑσπέραν ταύτην, εἶπεν ὁ Γάστων.

— Δὲν ὑπάρχει οὐδεμία νηλὶς ἐπὶ τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ παρετήρησεν ὁ Κ. δὲ Φερριέρος.

— Καὶ περὶ ἐκείνης τῆς μελαίνης στιγμῆς τὴν ὁποίαν βλέπετε ἐκεῖ κάτω τί λέγετε;

Ἡ χεὶρ τοῦ Γάστωνος διευθύνθη δυτικῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης.

— Ἄ! κεφαλὴ καρφίδος· στοιχηματίζω ὅτι εἶνε ἐστίον ἁλιέως.

— Μὴ στοιχηματίζεται εἶπεν ὁ Κ. δὲ Βωκρουά, ἠξεύρετε, κύριε δὲ Φερριέρε, ὅτι εἶσθαι ἀτυχὴς εἰς τὰ στοιχήματά σας.

Οὗτος ἔδειξε τὰ χείλη του.

— Ὦ δὲν κινδυνεύω ταύτην τὴν φοράν.

— Μὴν ἀποπειραθῆτε, γνωρίζω τὴν θάλασσαν καὶ σᾶς λέγω ὅτι μετὰ δύο ὥρας τὸ ὑποτιθέμενον αὐτὸ ἱστίον τοῦ ἁλιέως θέλει εἶσθαι καλὸν καὶ μέγα σύννεφον, τὸ ὁποῖον ἴσως φέρει εἰς τοὺς κόλπους του τὸν θάνατον διὰ τοὺς βραδύνοντας ὁδηγοὺς τῶν πλοίων, καὶ τὸ ναυάγιον τοῦ ταχυδρομικοῦ πλοίου τοῦ Λονδίνου, τὸ ὁποῖον φθάνει τὴν ἑσπέραν ταύτην.

— Ὁποία λυπηρὰ προφητεία! εἶπεν ὁ Κ. δὲ Βωκρουά.

— Δὲν εἶνε προφητεία, φίλε μου, ἀλλὰ προαίσθησις. Πρὸ ὀλίγου ἤμην τοσοῦτον εὔθυμος καὶ ἤδη τὸ νέφος αὐτὸ μὲ τρομάζει.

— Ἔλα, ἔλα, ἂς ἀποδιώξωμεν τὰς θλιβερὰς αὐτὰς σκέψεις, καὶ ἂς δείξωμεν πρόσωπον μειδιοῦν πρὸς τὰς ἀγαπητὰς κατοίκους τοῦ οἰκήματος τούτου.

Οἱ τρεῖς νεανίαι ἀφίχθησαν, ἐπέζευσαν καὶ ὑπεδέξατο αὐτοὺς ἡ κόμησσα διὰ τῆς συνήθους αὐτῇ χάριτος.

Ὅτε ἐκάθησαν περὶ τὴν τράπεζαν.

— Δὲν ἠξεύρεις ἐξάδελφέ μου; εἶπεν αὐτὴ πρὸς τὸν Κ. δε Φερριέρον, ὑπανδρεύω τὴν θυγατέρα μου.

— Τὴν ἐξαδέλφην... Βερανζέρην!... ἐφώνησεν ὁ νεανίας κατεθορυβημένος καὶ... δύναμαι νὰ μάθω;...

— Τὸ ὄνομα τοῦ εὐτυχοῦς συζύγου της; ἐτελείωσεν ὁ Ἰούλιος.

— Ὁ Κόμης Γάστων δὲ Πλελλὰν, ὅστις εἶνε ἐκ δεξιῶν μου ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα.

— Ἄ! κύριε κόμη εὐαρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε τὰς προσρήσεις μου... Ἴδε, κ' ἔπρεπε ν' ἀμφιβάλλω.

— Καὶ διατὶ κύριε; ἠρώτησεν ὁ Γάστων.

— Διότι ἀπὸ τῆς δευτέρας ἡμέρας τῆς εἰς τὰ ἐνταῦθα ἀφίξεώς σας μὲ παρηγκωνίσατε.

Ἡ Βερανζέρη ἐμειδίασεν εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς τεχνικῆς λέξεως τοῦ Κ. δὲ Φερριέρου παραπέμποντες ἀλλαχόσε, καὶ προσέθηκε δι' ἑνὸς ἐξ ἐκείνων τῶν ἄλλοτε πονηρῶν βλεμμάτων.

— Ἠγνόουν ἐξάδελφέ μου, ὅτι ἐγὼ ἤμην τὸ βραβεῖον τοῦ τρεξίματος.

Ὁ λόγος οὗτος εἶχε διττὴν σημασίαν ἀπεδίδετο συγχρόνως καὶ εἰς τὴν τυχαίαν τοῦ Κ. δὲ Πλελλὰν λέξιν, τὴν ὁποίαν εἶχε ψιθυρίσει εἰς τὸ οὖς τῆς Βερανζέρης κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ περιφήμου ἱπποδρομίου (Ste-

epic-clinse) καθὼς καὶ εἰς τὴν ἄτοπον φράσιν ἣτις διέφυγε τοῦ Κ. δὲ Φερριέρου. Κατόπιν οὗτος ἔπιεν πατήριον οἶνον τῆς Μαδέρας, μετὰ τὸ ὁποῖον δὲν εὗρε πλέον οὐδὲ λέξιν νὰ εἴπῃ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ γεύματος.

Κατὰ τὰς ἐννέα τῆς ἑσπέρας, διευθύνθησαν πρὸς τὸ κατάστημα τῶν λουτρῶν.

ΣΤ'.

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΙΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΝΑΥΑΓΙΟΥ.

Ὅτε ἡ κόμησσα δὲ Μωριὲν καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ καταστήματος τῶν λουτρῶν, ἐγένετο πλειοτέρα τοῦ συνήθους κίνησις. Ἐθαύμαζον μεγαλοφώνως τὴν Βερανζέρην. Αἱ γυναῖκες ἐφθόνουν τὴν καλλονήν της, οἱ νεανίαι ἐζήτουν νὰ ἐπισύρωσι βλέμμα τι εἰς τὸ μειδίαμά της.

Φωνὴ διηγέρθη ὅτι ὁ Κ. Γάστων δὲ Πλελλὰν ἦτον ὁ εὐτυχὴς, ὃν ἡ καρδία της ἐξελέξατο.

— Ἰδέτε ἔλεγον, πῶς ἡ χαρὰ ἣδη κατακλύζει τὴν ψυχήν της καὶ διαχύνεται ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

Τὸ ψυχρὸν ἄγαλμα ἐνεψυχώθη, τὸ ὡραῖον μάρμαρον ἔλαβε ζωήν.

Καὶ αἱ νεάνιδες αἵτινες ἤκουον τοὺς λόγους τούτους, ὀνειροπόλουν ἐνδομύχως ἀριστοτέχνην τινα ἄγνωστον, ὥστε νὰ μεταμορφώσῃ καὶ αὐτὰς καὶ τὰς ἀποκαταστήσῃ ὡραίας.

Ἤδον τότε εἰς τὴν αἴθουσαν· τὰ ἔξοχα προτερήματα ἐπάλαιον τὴν εὐκαμψίαν καὶ τὸν οἶστρον ἵν' ἀνυψώσωσι τὰ εὐγε τοῦ ἀέργου τούτου πλήθους ὅπερ τοὺς ἠκροάζετο, ἀλλ' ἡ Βερανζέρη καθ' ὁλοκληρίαν προσηλωμένη εἰς τοὺς λογισμούς της, δὲν ἤκουεν ἢ μόναν τὴν φωνὴν τοῦ Γάστωνος, δὲν ἔβλεπε ἢ τὴν ὡραίαν κεφαλήν του κλίνουσαν μελαγχολικῶς πρὸς αὐτήν.

Ὁ καύσων ἦτο τοσοῦτον ὑπερβολικὸς εἰς τὴν αἴθουσαν, ὥστε ἠναγκάσθησαν ν' ἀνοίξωσι τὰ παράθυρα.

Ὡς ὁ κόμης εἶχε προϊδῆ, τὸ μικρὸν νέφος ἔλαβε σχῆμα τρομερὸν καὶ ἡ ἀστραπὴ ἤρχιζε νὰ λάμπῃ ἐπὶ τῆς σκοτεινῆς γραμμῆς τοῦ ὁρίζοντος.

— Ἐ λοιπόν! κύριε δὲ Φερριέρε, εἶπεν ὁ Γάστων, εἶχον δίκαιον νὰ σᾶς προαναγγείλω τὴν θύελλαν;

— Εἶνε ἀστραπὴ τοῦ καύσωνος, ἀπεκρίθη προκληθεὶς ὁ νεανίας.

— Καὶ ὁ ἀπειλητικὸς οὗτος θόρυβος θὰ εἶνε ἐπίσης βροντὴ τοῦ καύσωνος;

Τέλος ὁ κεραυνὸς ἤρχισε νὰ συγκρούεται.

Ἄ! μικρὰ θύελλα, ἥτις θὰ μᾶς φέρῃ ὀλίγον ὕδωρ καὶ δροσίσῃ τὴν ἀτμοσφαῖραν.

Ἡ μουσικὴ ἁρμονία ἐδάθη χάριν τῶν πενήτων καὶ

ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν εὐδαίμων εἰς τὸ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν ταύτην, ὑπεσχέθη νὰ τραγῳδήσῃ, ὅ-ε εἷς τῶν ἐπιτρόπων τῆς ἑορτῆς τὸν εἰδοποίησεν ὅτι ἦλθεν ἡ σειρά του.

Ἐμπνευσθεὶς ἐκ τῆς περιστάσεως, ἴσως δὲ παρακινηθεὶς παρὰ τῆς μυστηριώδους ἐκείνης φωνῆς, ἥτις ἐγείρεται εἰς τὰς μεγάλας τοῦ βίου περιπετείας ἐκ τοῦ βάθους πάσης ψυχῆς τεχνίτου, ὁ Γάστων ἐξέλεξεν ᾄσμά τι θαλάσσιον, διήγησίν τινα ναυαγίου, οὗτινος, ἡ μιμητικὴ μουσικὴ εἰκόνιζεν ὁτὲ μὲν, τὴν θάλασσαν· ὁτὲ δὲ, τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὸν θάνατον. Ἀπὸ τῆς πρώτης στροφῆς τὸ σιωπηλὸν πλῆθος τρέμων ἔφριξεν ἤδη, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος ἔχων προσηλωμένους, ἠρώτα μήτοι τὸ ᾄσμα τοῦ ποιητοῦ δὲν ἦτο πραγματικότης. Ὁ ἄνεμος ἤρχισε νὰ μυκᾶται· ὥρειλον νὰ κλείσωσι τὰ παράθυρα.

Ὅτε ὁ ἀοιδὸς ἠσθάνθη, ὡς ἐκ τῆς ἐντυπώσεως ἣν ἐπροξένησεν, ὅτι ἐκράτει τὸ ὑπομόχλιον τοῦ ἀκροατηρίου, αἱ δυνάμεις του ηὐξήνθησαν καὶ ἀνέπτυξαν ὅλων αὐτῶν τὴν ἐνέργειαν τῆς ἐκφράσεως. Ἡ ἰσχυρὰ καὶ ἠχόεσσα φωνή της ἐδόνει πάσας τὰς καρδίας· τὸ κύμβαλον ἀντήχει ἀπὸ τοὺς δακτύλους του, καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εὐφραδείας καὶ ἀληθείας τῆς σκηνῆς, ὁ οὐρανὸς ἐβρόντα ἔξωθεν ἀπειλητικὸς, κ' ἡ ἀστραπὴ διέσχιζε τὰ νέφη. Ὅλων τὰ βλέμματα προσηλώθησαν αὐτομάτως ἐπὶ δύο τινῶν εἰκονογραφειῶν ἐξηρτημένων ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς αἰθούσης, αἵτινες παρίστανον δύο τρομερὰ ἐπεισόδια τοῦ διαβοήτου ναυαγίου τῆς Ἀμφιτρίτης, θραυσθείσης κατὰ τὸ 1837 ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βουλωνίας. Ἐφαίνετο ὅτι ἡ τέχνη καὶ ἡ φύσις ἔδωκαν τὴν χάριν ἵνα μεταδοθῇ εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἀοιδοῦ μείζων δύναμις καὶ πραγματικότης. Ὁ Γάστων, οὕτως, ἦρχεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ταύτης μὲ κεφαλὴν ἀκίνητον, ὡς ὁ Ποσειδὼν τοῦ Βιργιλίου. Τέλος ἡ θύελλα ἐξερράγη, τὸ νέφος ἤνοιξε τοὺς κόλπους του καὶ ἐξέμεσε χειμάρρους ὕδατος καὶ πυρὸς, ὁ ὑετὸς ἐκτύπα ἐπὶ τῶν παραθύρων, ὁ ἄνεμος ἐσύριζε ἀνὰ μέσον τῶν σανίδων τοῦ προχώματος καὶ ἐμυκᾶτο ἀδυνατῶν νὰ τὰς ἀνατρέψῃ, τὰ κύματα ἀνυψούμενα, ὡς ὄρη ὑπεράνω τῆς παραλίας, συνετρίβοντο μετὰ τρομεροῦ πατάγου ἐπὶ τῶν βάσεων τοῦ κτηρίου, τέλος ἡ μεγάλη τῆς βροντῆς φωνὴ ἀντήχει ἀπειλητικωτέρα, ὁ δὲ Κ. Πλελλὰν ἀπαθὴς πάντοτε ἐξηκολούθει ᾄδων.

Τὸ ἀκροατήριον, ἐξαρτώμενον ἐκ τῶν χειλέων του οὕτως εἰπεῖν, δὲν ἐτόλμα νὰ κινηθῇ.

Ἡ Βερανζέρη μὲ τράχηλον τεταμμένον, τὸ στόμα ἡμινεωγμένον, τὸ στῆθος ἀσθμαῖνον, ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν ἐνώπιόν της τὸ δαιμόνιον τῆς θυέλλης.

Ἀλλὰ πάραυτα πνεῦμα φοβερὸν ἀνέμου ἔθραυσεν ὑελοπίνακα τῆς αἰθούσης· τὰ παράθυρα ἐσφενδονίσθησαν ἐν μυρίαις λάμψεσι καὶ τὰ κηρία ἔσβυσαν.

Ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν ἔμενε γαληνιαῖος καὶ ἀκίνητος· ἡ φωνή του, ἐκάλυπτεν εἰσέτι τὴν τῶν κυμάτων καὶ τοῦ κεραυνοῦ ταραχήν· ἐξηκολούθει ᾄδων, ὅτε φωνή τις διαπεραστικὴ τὸν διέκοψεν αἴφνης.

Ἱστίον! Ἱστίον πλοίου καταποντιζομένου!

Ἀμέτρως κίνημα φρίκης ἀπεριγράπτου ἐγένετο ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου, ἀδυνάτου ὅπως παρασταθῇ.

Κατὰ τὴν ὁρμητικὴν τῆς ἀστραπῆς λάμψιν, παρετήρησαν πλοῖον παλαιὸν κατὰ τῶν κυμάτων, ὅπως εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ λιμένος.

Εἶνε τὸ ταχυδρομικὸν τοῦ Λονδίνου πλοῖον! ἔκραξε φωνή τις.

Τέλος ἠδυνήθησαν κατὰ τὰς ἐσχατιὰς τῆς προκυμαίας νὰ ἴδωσι τὴν ἐπιμηκυνομένην τοῦ ἀτμοπλοίου γραμμὴν, τοῦ ὁποίου οἱ βυθιζόμενοι τροχοὶ ὁτὲ μὲν δεξιόθεν, ὁτὲ δὲ ἀριστερόθεν, παρίστανον θέαμα λυπηρόν. Τὸ πλοῖον δὲν διωκεῖτο πλέον, ἀλλ' ἐκυλίετο ἐκ τύχης ἐπὶ τῶν κυμάτων, ὠθούμενον ὑπὸ τῆς ἰδιοτρόπου θελήσεως τοῦ ἀνέμου. Εἰκοσάκις ἐπειρᾶθη νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ σύρτου τοῦ Λιμένος ἢ τοὐλάχιστον νὰ φθάσῃ τὸν σημαντῆρα τῆς Ἀγκύρας καὶ εἰκοσάκις τὰ παρωργισμένα κύματα τὸ ἀπώθησαν χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν ἐκ τῆς ὁποίας ἡ θύελλα τὸ εἶχε ἀπομακρύνει.

Τέλος τὸ εἶδον δι' ἐσχάτην φορὰν διαβαῖνον πρὸ τῆς προκυμαίας. Παρασυρθὲν πρὸς τὴν παραλίαν ἀπό τι παμμέγεθες κῦμα, τὸ πλοῖον καθηλώθη ἐπί τινος σκοπέλου, καὶ τότε κρότος τρομερὸς ἠκούσθη. Αἱ φωναὶ, παρὰ τοῦ ἀνέμου φερόμεναι, ἐμιγνύοντο μετὰ τῶν θορύβων τῶν κυμάτων καὶ τῆς βροντῆς. Τὸ θέαμα ἦτο φρικῶδες, καὶ ἕκαστος ἀνέμενε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν συμβαινόντων ἐν σιωπῇ καὶ ἐκπλήξει.

— Ζητῶ ναύτην καλῆς θελήσεως! ἐφώνησεν αἴφνης

ναύτης τις ὁρμῶν πρὸς τὸ κατώφλιον τῆς αἰθούσης, καὶ πάντες ἀνεγνώρισαν τὸν Ἀμελὼν, τὸν ἀτρόμητον ἐκεῖνον σωτῆρα τῶν ναυαγούντων, τὸν ὁποῖον τὸ ἀγγλικὸν ναυαρχεῖον εἶχε καλύψει νομισματοσήμων.

Ἐξ ἑκατὸν ναυτῶν πρὸς τὸ κατάστημα δραμόντων οὐδεὶς ἐκινήθη, σκεπτόμενος ἕκαστος ὅτι ἔσπευδε πρὸς βέβαιον καὶ ἀνωφελῆ θάνατον.

Πῶς! ἐφώνησεν ἐκ νέου ὁ Ἀμελὼν, οὐδεὶς ὁ ἔχων θέλησιν νὰ σώσῃ μετ' ἐμοῦ τὸ ἀπολλύμενον αὐτὸ πλήρωμα;

— Ἐγὼ, ἀποκρίνεται ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν, ὁρμῶν πρὸς τὴν θύραν.

Κραυγὴ ἐκπλήξεως ἠκούσθη ἐξ ὅλων τῶν θεατῶν.

— Ἡμεῖς; ἀπεκρίθη ὁ Ἀμελὼν ῥίπτων βλέμμα ἐκπληκτικὸν καὶ ἐταστικὸν ἐπὶ τῆς κομψῆς ἐνδυμασίας τοῦ νεανίου.

Μετὰ ταῦτα, ὡσεὶ εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς ταχείας ἐξετάσεώς του.

— Ἄγωμεν, εἶπεν, ἄγωμεν· μετὰ μίαν στιγμὴν δὲν θέλει εἶσθαι πλέον καιρός.

Ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν διέβαινε τὸ κατώφλιον, ὁπόταν φωνὴ διαῤῥηγνυομένη, ἥτις τὸν ἔκραξεν, ἐσταμάτησεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας.

— Γάστων, ἔκραξεν ἡ φωνὴ ἐκείνη, Γάστων.

Ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν στρέψας εἶδε τὴν Βερανζέρην ὠχρὰν, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀγρίους, τὴν κόμην ἀνορθωμένην, διασχίζουσα τὸ πλῆθος ὅπως ἀφιχθῇ μέχρις αὐτοῦ. Ἡ Δεσποσύνη δὲ Μωριὲν ἐλησμόνησε πάντα τὸν κόσμον

καὶ τὴν εὐπρέπειαν, ἀναλογιζομένη μόνον τὸν κίνδυνον ὃν ὁ Γάστων ἔμελλε νὰ διατρέξῃ. Τέλος ἠδυνήθη νὰ τὸν φθάσῃ.

— Γάστων, εἶπε, χάριν μου θὰ μείνῃς ἐδῶ!

— Καὶ οὗτοι οἱ ἄνθρωποι οἵτινες θ' ἀπολεσθῶσι;

— Κ' ἐγὼ ἤτις θὰ σὲ ἀκολουθήσω ἐὰν ἀναχωρήσῃς;

— Ἡ Φιλανθρωπία τὸ ἐπιβάλλει.

— Κ' ἐγὼ σοὶ τὸ ἀπαγορεύω.

Προφέρουσα ἡ Βερανζέρη τοὺς λόγους τούτους εἶχεν ἀναλάβει τὸ ἄλλοτε στερρὸν καὶ δεσποτικὸν αὐτῆς βλέμμα· ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν ἐδίσταζεν, ὅτε χείρ τις ἔσφιγξε τὴν ἰδικήν του.

— Μεῖνε Γάστων, τῷ εἶπε φιλική τις φωνή. Ἐμὲ οὐδεὶς μὲ κρατεῖ εἰς τὴν παραλίαν.

Ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν ἀντετείνετο εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ Κ. δὲ Βωκρουὰ, ἀλλ' οὗτος εἶχεν ἤδη εἰσπηδήσει εἰς τὴν σώζουσαν τοὺς ναυαγοῦντας λέμβον μετὰ τοῦ Ἀμελὼν καὶ ταχέως εἶδον τὸ λευκὸν ἀκάτιον κυλιόμενον ὥσει λευκὸς λάρος ἐπὶ τῆς λευκῆς κορυφῆς τῶν μαινομένων κυμάτων. Κατὰ τὴν ὠχρὰν τῶν ἀστραπῶν λάμψιν, διέκρινον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ λευκὸν περιλαίμιον τοῦ νεανίου, μετὰ δὲ ταῦτα δὲν ἔβλεπον ἢ σημεῖον φαιόν. Τέλος ἡ λέμβος ἐκρύβη ὄπισθεν τῶν ὀρέων τῶν κυμάτων, ἅτινα συνετρίβοντο ἐπὶ τῆς παραλίας.

Πάραυτα νέος τρυγμὸς ἠκούσθη καὶ τὸ πλοῖον ἐφάνη καταποντιζόμενον ὑπὸ τῆς καταβαλλούσης αὐτὸ καταιγίδος.

— Ἀπολλύμεθα! ἐφώνησαν στεντορίως ἑκατὸν φωναὶ συγκεχυμέναι.

— Ἐσώθητε! ἀπεκρίθη μὲ φωνὴν ἀδύνατον καὶ ἀδιάκοπον, ἀνθρωπίσκος τις ἀναρριχθεὶς ἐπὶ τῆς κορυφῆς μιᾶς τῶν κιόνων τοῦ περιστυλίου. Οὗτος δὲ ἦν ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμελών.

Τέλος εἶδον ἐκ νέου τὴν λέμβον ἀναφανεῖσαν ἐπὶ τῆς λευκῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων καὶ εἰσερχομένην μετὰ ταχύτητος εἰς τὴν παραλίαν. Ἡ παλίρροια ἀπεσύρετο, ἀλλ' αἱ κῶπαι καὶ ὁ ἀὴρ ὤθουν τὴν λέμβον πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς. Αἱ κραυγαὶ τῶν θεατῶν ἐκάλυπτον τοὺς ὠρυγμοὺς τῆς θυέλλης ὡς καὶ τὴν τοῦ κεραυνοῦ. Ἔσυρον τὸν σημαντῆρα καὶ μετά τινας στιγμὰς ἡ λέμβος ἐξώκειλεν ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Ἀνεχώρησαν δύο, ἐπέστρεφον ἑνδεκα. Ἡ λέμβος τοῦ πλοίου ἠκολούθει φέρουσα εἰκοσιπέντε· ἀλλ' ὑπῆρχον ἑξήκοντα ἄτομα ἐπὶ τοῦ πλοίου... τινὲς ἠδυνήθησαν πλέοντες νὰ φθάσωσι τὴν ξηράν, καὶ ἄλλοι ἐφέρθησαν ψυχορραγοῦντες ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ὅτε τοὺς ἠρίθμησαν, εὗρον ὅτι ἔλειπον ἀκόμη ὀκτὼ ἐπιβάται, καὶ τρεῖς ναῦται. Ἡ θάλασσα δὲν τοὺς ἀπέδωκεν ἡ κατὰ τὴν ἀκόλουθον παλίρροιαν.

Τὰ ἐννέα ἄτομα ἅτινα ἔφερεν ὁ Ἀμελὼν, καὶ ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ ἦσαν γυναῖκες. Τὰς ἔμβασαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ καταστήματος, ἔνθα ἕκαστος ἔσπευσε νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ τὰς περιποιήσεις ἐκείνας τὰς ὁποίας ἀπήτει ἡ κατάστασίς των. Ἡ Κυρία δὲ Μωριὲν μετὰ τῆς θυγατρός της οὐχ ἧττον ἔσπευσαν, πέμψασαι συγχρό-

νως πάραυτα τὸν Γάστωνα καὶ τὸν Κ. δὲ Φερριέρον εἰς τὴν πόλιν ἵνα φέρωσι ἐνδύματα πρὸς ἀνταλαγὴν ὧν ἐφόρουν. Ὅσον περὶ τοῦ Ἰουλίου, οὗτος ἀπέσταζεν ἱδρῶτος καὶ ὕδατος, τὰ ἐνδύματά του εἶχον διαῤῥηχθῆ καὶ αἱ χεῖρες του καταξεσχισθῆ. Ὑπεξέφυγε δὲ τὰς συγχαρητηρίους προσρήσεις καὶ ἔτρεξεν κατεπειγόντως εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὅθεν αἱ δύο κυρίαι ἔμενον μόνον πλησίον τῶν ναυαγησάντων, ἀλλὰ δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ παρατηρήσωσι τὴν ἀπουσίαν τῶν συνωδῶν των, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ἐνασχολήσεώς των ὑπὲρ μιᾶς νεαρᾶς κυρίας τὴν ὁποίαν παρέλαβον κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς λέμβου ἐξόδου της.

Ἦτον δ' αὕτη παραδόξου καλλονῆς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μετώπου της ὑπῆρχεν ἐντυπωμένη ἡ σφραγὶς τῆς θλίψεως· εἶχεν ὀφθαλμοὺς μέλανας, χείλη ῥοδοκόκκινα, καὶ τὴν ἐπιδερμίδα ἐλαφρῶς κεχρωματισμένην· τὸ κομψὸν ἀνάστημά της, οἱ διακεκριμένοι τρόποι της καὶ αὐτὴ ἡ ἐνδυμασία της ὅσον ἀδιάκριτοι καὶ ἂν ἦ ἀνήγγειλον γυναῖκα καλῶς ἀνατραφεῖσαν. Ὠμίλει ἐσφαλμένως, ἀλλὰ προφορὰ ξένη ἱκανῶς ἐπαισθητὴ ἀπεκάλυπτε τὴν αἰτίαν παρέχουσαν ἕνεκα τούτου αὐτῇ συγγνώμην.

Ἡ Βερανζέρη τῇ ἔῤῥιψε τὸ κασμήριόν της ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ ἡ κόμησσα εἶχε περιτυλίξει τὰ αἱμωδιασμένα μέλη της διὰ τοῦ ἐπενδύτου αὐτῆς.

— Πῶς εἶσθαι Κυρία; τῇ εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Καλήτερα, πολὺ καλήτερα· σᾶς εὐχαριστῶ. Πόσον εἶσθαι ἀγαθὴ, καὶ ὁποίαν εὐγνωμοσύνην ὀφείλω ὑμῖν!

— Δὲν ἠθέλατε κάμει τὸ αὐτὸ καὶ δι' ἡμᾶς, ἐὰν ἡμεῖς εὑρισκόμεθα εἰς τὴν θέσιν σας καὶ ὑμεῖς εἰς τὴν ἰδικήν μας; εἶπεν ἡ Βερανζέρη.

— Ἀναμφιβόλως δεσποσύνη· ἀλλὰ δὲν θὰ εἶχον πιθανὸν τὴν ἰδίαν ὡς ὑμεῖς χάριν. Γνωρίζετε ἂν ἅπαντες ἐσώθησαν;

— Ἐλπίζω. Εἴχετε κανένα συγγενῆ σας ἢ φίλον ἐπὶ τοῦ πλοίου;

— Ναὶ, Δεσποσύνη· εἶχον τὸν σύζυγόν μου.

Ὁ παγετώδης τόνος δι' οὗ ἡ λέξις αὕτη προεφέρθη ἔκαμε τὴν Βερανζέρην νὰ ῥιγήσῃ καθ' ὅλον τὸ σῶμα της.

— Εἶμαι ἀνήσυχος μὴ βλέπουσα αὐτὸν εἶπεν ἡ Βερανζέρη.

— Ἴσως εἶνε εἰς τὴν ἑτέραν αἴθουσαν ἐπειράθη νὰ εἴπῃ ἡ κόμησσα ἐν εἴδη παρηγορίας.

— Οὐχὶ κυρίαι· ἐὰν ὁ σύζυγός μου ἦν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἤθελε εἶσθαι παρ' ἐμοί· Δὲν θέλω ν' ἀπατήσω ἐμαυτὴν, ἀπώλλυτο ἀφεύκτως ἐν τοῖς κύμασι. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβανον θέσιν ἐν τῇ λέμβῳ, ὥρμησεν ἵνα μὲ ἀκολουθήσῃ, ἀλλὰ νεανίας τις δὲν τῷ τὸ ἐπέτρεψε. «Αἱ γυναῖκες πρότερον! ἐφώνησε· καὶ μετὰ τοῦτο ἀπώθησε τὸν σύζυγόν μου μὲ στιβαρὰν χεῖρα· οὗτος δὲ ἐγλίστρυσε ἐπὶ τῶν λειψάνων τοῦ πλοίου καὶ δὲν τὸν εἶδον πλέον.

— Μέγας ὁ θεός! ὁποῖον δυστύχημα! ἐφώνησεν ἡ Βερανζέρη, ἥτις συνησθάνετο τὴν ἀπελπισίαν τῆς ἀγνώστου καθόσον καὶ ἡ ἰδία ἤθελε ὑποστῆ αὐτὴν ἂν ἔχανε τὸν Γάστωνα.

ὑμεῖς ἤδη δεσποσύνη. Εἶνε εὐγενὴς καὶ ἀξιότιμος νεανία. Ἴσως εἶνε συγγενής σας;

— Οὐχὶ, ἀλλὰ ὁ κάλλιστος τῶν φίλων μας, εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Καὶ δὲν γνωρίζετε ἐπίσης καὶ τὸν στενώτερόν του φίλον; ἠρώτησεν ἡ ἄγνωστος μετ' ἀνυσήχου δισταγμοῦ.

— Τὸν Κ. κόμητα δὲ Πλελλάν;

— Ναὶ, ἠκολούθησεν ἡ ἄγνωστος θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους της, ὡσεὶ θέλουσα νὰ μετριάσῃ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας της, τὸν Κ. Γάστωνα δὲ Πλελλάν.

— Εἶνε ἐνταῦθα, θέλετε τὸν ἰδεῖ, εἶπε τεταραγμένως ἡ Βερανζέρη.

Ἡ ἄγνωστος ἠγέρθη ὡσεὶ ὠθησθεῖσα ἀπό τι ἐλατήριον.

— Εἶνε ἐνταῦθα, λέγετε, δεσποσύνη;

Καὶ ἐπανέπεσε σχεδὸν ἄπνους ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντῆρος.

Ἡ κόμησσα ἐφρόντισεν ἵνα ἡ ἄγνωστος ὀσφρανθῇ ἅλατος, ἐνῷ ἡ θυγάτηρ της, ἄφωνος καὶ ἀκίνητος ἐνώπιόν της, ἐζήτει νὰ μαντεύσῃ τὴν αἰτίαν τῆς λιποθυμίας αὐτῆς. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη, τῆς ὁποίας τὴν χεῖρα ἔλαβε πρὸ ὀλίγου, ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς ὀλέθριόν τι μυστήριον, καὶ ὅτι ἔμελλε νὰ τῇ ἀποκαλύψῃ τὴν ὕπαρξιν νέου αἰσθήματος. Ἤρχιζε νὰ τὴν μισῇ, ἄνευ αἰτίας, ἄνευ λόγου, καὶ ἀκουσίως ἐδοκίμαζε λύπην.— λύπην ἀποτρόπαιον περὶ ἧς ἤθελε φρυάζει ἡ ἰδία ἐὰν εἶχε συνείδησιν.

Ἡ ἄγνωστος ἐλάβετο τῆς χειρός της πικρῶς μειδιῶσα. Ἐνυπῆρχεν ἐν τῷ μειδιάματι τούτῳ ὁλόκληρος ἀποκάλυψις, ταύτην ὅμως δὲν ἠννόησεν ἢ μόνον ἡ κόμησσα. Ἡ Βερανζέρη εἶχε πολλὴν ἐν τῇ ψυχῇ ἀθωότητα ὥστε νὰ ἐννοήσῃ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου.

— Τὸ ἔλεος τοῦ θεοῦ ἐστὶ μέγα, εἶπεν ἡ κόμησσα. Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ πλέον, δύνασαι νὰ ἐλπίζῃς ὅτι αἱ ἁμαρτίαι του θέλουσιν ἀφεθῇ

Ἡ ξένη ὕψωσε πρὸς τὸν οὐρανὸν ὄμματα πλήρη δακρύων καὶ εἰκονιζόντων παράδοξον θλίψεως ἔκφρασιν.

Ἡ Βερανζέρη ἀείποτε ἐπιδεκτικὴ συγκινήσεως, ἤρχισε νὰ πιστεύῃ, ὅτι θλιβερόν τι μυστήριον ἐκρύπτετο ὄπισθεν τοῦ ἐμφρόντιδος τούτου μετώπου, καὶ ἔσφιγξε μετὰ συγκινήσεως τὰς χεῖρας τῆς ἀγνώστου.

— Δὲν πρέπει ἀκόμη ν' ἀπελπίζησθε ὅτι δὲν θέλετε τὸν ἐπανίδει, εἶπεν ἡ νεᾶνις. Μία λέμβος πλήρης ἐπιβατῶν ἠκολούθει τὴν τοῦ Κ. δὲ Βωκρουά.

— Τοῦ Κ. δὲ Βωκρουὰ, λέγετε; διέκοψεν ἡ ξένη.

— Ναὶ, τοῦ Κ. Ἰουλίου δὲ Βωκρουὰ, εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ νεανίου ὅστις διεύθυνε τὸ ἀκάτιον ὅπερ σᾶς ἔφερε, καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον ἀναμφιβόλως χρεωστεῖτε τὴν ζωήν.

— Τέλος... μοὶ φαίνεται ὅτι συγκεχωμένως πως ἐνθυμοῦμαι τοὺς χαρακτῆρας του.

— Λοιπὸν τὸν γνωρίζετε; εἶπεν ἡ Βερανζέρη μετὰ χαρᾶς. Ὢ ὁποία παράδοξος σύμπτωσις!

— Ἐνίοτε τὸν συνήντων πρὸ πολλοῦ ὅμως· εἶνε ἤδη δύο ἔτη κατὰ τὴν ἐσχάτην φορὰν καθ' ἣν τὸν εἶδον, ἤμην πολὺ εὐδαίμων, ὅσον φαίνεται ὅτι εἶσθαι καὶ

— Ἐλυπεῖτο τέλος, διότι ἡ γυνὴ αὐτὴ δὲν ἀπωλέσθη ἐν τοῖς κύμασι κατὰ τὸ ναυάγιον.

Ἡ ἄγνωστος ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνῆλθεν· ἀλλὰ τὸ βλέμμα της ἦν καταβεβλημένον, ἡ δὲ φωνή της, ἀσθενὴς καὶ τεθλιμμένη, ἐφαίνετο, ὅτι κοπιῶδες ὄνειρον ἐνάρκωσε τὰς δυνάμεις της.

— Ἐπειδὴ καὶ εἶνε ἐνταῦθα, εἶπεν αὕτη, πρέπει ν' ἀναχωρήσω. Μὴ τῷ εἴπητε ὅτι μὲ εἴδετε, μὴ προφέρετε ἐνώπιόν του οὐδέποτε τὸ ὄνομά μου, τῆς κομήσσης Βερκέλλη, καὶ πρὸ πάντων κάμετε ὥστε νὰ μὴν μὲ παρατηρήσῃ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Πρέπει νὰ ὑπάρχωσι δωμάτια ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ· ἡ μόνη χάρις ἣν αἰτῶ παρὰ τῆς καλοκαγαθίας ὑμῶν, εἶνε τοῦ νὰ μοὶ πέμψητε θαλαμηπόλον τινα. Δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψωμεν οὕτως, εἶπεν ἡ κόμησσα τὴν ὁποίαν οἱ τελευταῖοι λόγοι τῆς Κυρίας Βερκέλλη ζωηρῶς ἔπληξαν καὶ ἥτις προέβλεπε ἀνεγειρόμενον μεταξὺ τοῦ Κ. Πλελλὰν καὶ τῆς θυγατρός της φραγμὸν ἀδιάβατον! Ἐλθετε, θέλομεν φροντίσει νὰ σᾶς προμηθεύσωμεν παρευθὺς δωμάτιόν τι.

Ἐζήτησαν τὸν κύριον τῆς οἰκίας· ὅλα τὰ δωμάτια κατείχοντο μέχρι τοῦ τελευταίου. Ὅθεν ὤφειλον νὰ ἐνοικιάσωσι δωμάτιόν τι εἴς τι γειτνιάζον ξενοδοχεῖον: τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Σουσέ. Ὅλη αὕτη ἡ κίνησις ἀπῄτει καιρὸν, μ' ὅλην τῆς Βερανζέρης τὴν ὀραστηριότητα, ἥτις ἔσπευδε ν' ἀπαλλαχθῇ κατὰ τοῦτον ἢ κατ' ἄλλον τρόπον τῆς ξένης ταύτης, τῆς ὁποίας ἡ παρουσία ἐγένετο δι' αὐτὴν μαρτύριον. Τέλος ἀφίχθησαν εἰς τὸ

ξενοδοχεῖον ἐπί τινος φορείου· αἱ δύο κυρίαι ὡδήγησαν τὴν νεαρὰν γυναῖκα μέχρι τῆς θύρας τῆς αἰθούσης· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλον νὰ διαβῶσι τὸ κατώφλιον ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν κατέβαινε ἐκ τοῦ ὀχήματος.

Δι' ἑνὸς μόνον ἅλματος ἐν μέσῳ τῶν τριῶν κυριῶν εὑρέθη ἀπέναντι τῆς κομήσσης Βερκέλλη.

— Φαιδώρα! ἀνέκραξε.

Καὶ λησμονῶν τὴν θέσιν εἰς ἣν εὑρίσκετο ἐκτὸς ἑαυτοῦ γενόμενος, μὴ προσέχων ἐὰν τὸ πλῆθος τὸν ἔβλεπε, ἐὰν ἡ Βερανζέρη ἦτον ἐκεῖ ἀσθμαίνουσα καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καταβροχθίζουσα αὐτὸν, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Φαιδώρας, καὶ τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τῶν χειλέων του ὡς ἄνθρωπος μεθυσμένος καὶ παράφρων.

Ἡ Βερανζέρη ᾐσθάνθη νέφος διαβαῖνον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσε ἀναίσθητος ἐπὶ τῶν βραχιόνων τῆς μητρός της καὶ τοῦ Κ. δὲ Βωκρουά.

Οὗτος ἐμβαίνων εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ καταδιωκόμενος ἐκ τῆς ἐκπληξάσης αὐτὸν ὁμοιότητος τῆς ναυαγησάσης πρὸς τὴν Φαιδώραν, πρὸς δὲ ὠθούμενος ἀπό τινος εἴδους φόβου, ἤλλαξεν ἐσπευσμένως τὰ ἐνδύματά του ὅπως ἐπιστρέψῃ ταχέως εἰς τὸ κατάστημα. Ἐστάθη ὄπισθεν τοῦ Γάστωνος καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἠννόησεν πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ἡ πρώτη φροντὶς αὐτοῦ ἦν τοῦ νὰ ἀπωθέσῃ τὴν Βερανζέρην ἐντὸς τῆς ἁμάξης τῆς μητρός της καταλαβών μετὰ ταῦτα καὶ ὁ ἴδιος θέσιν μετὰ τῆς Κ. δὲ Μωριέν.

Οἱ ἵπποι ἀνεχώρησαν μέγα καλπάζοντες.

Ἡ καταιγὶς εἶχε καθόλου παύσει. Οἱ ἀστέρες ἔλαμ-

πον ἐκ νέου ἐν τῷ θόλῳ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἡ τερπνὴ αὔρα ἡ διαδεχθεῖσα τὴν καταιγίδα μετέφερε τὰς εὐωδίας τῶν κήπων ἐφ' ὅλης τῆς πεδιάδος. Ἡ δρόσος τῆς νυκτὸς ἐπανέφερε τὴν Βερανζέρην εἰς τὴν ζωήν· ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὴ βλέπουσα ἐνώπιόν της ἄλλον ἢ τὴν μητέρα της καὶ τὸν Ἰούλιον, ἔλαβε τὰς χεῖρας των καὶ προσέβλεψε αὐτοὺς μετὰ βαθείας ἐκφράσεως λύπης.

— Γενναιότης, κόρη μου! τῇ εἶπεν ἡ κόμησσα.

Ὁ Ἰούλιος οὐδὲν εἶπεν, ἔσφιγξεν ὅμως τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος, ὡσεὶ βουλόμενος εἰπεῖν «Σοὶ μένει τοὐλάχιστον εἷς φίλος».

Ἡ Βερανζέρη ἀπεκρίθη διὰ λυγμῶν, οἵτινες ἀνεκούφισαν ὀπωσοῦν τὴν καρδίαν της.

Ἀφίχθησαν εἰς τὴν ἀγροτικὴν οἰκίαν. Ἡ Βερανζέρη μ' ὅλας τῆς μητρός της τὰς ἀντιστάσεις, ἐπέμενε νὰ μὴν ἀγρυπνήσωσιν παρὰ τῇ κλίνῃ αὐτῆς. Ἔλεγεν ὅτι ᾐσθάνετο καλλιτέρευσιν, καὶ ἐπεθύμει ν' ἀναπαυθῇ. Μόλις εἰσελθοῦσα ἡ νεᾶνις εἰς τὸν θάλαμόν της, ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ εὐκτηρίου αὐτῆς ἐνώπιον ζωηρᾶς εἰκόνος τῆς Παρθένου, τὴν ὁποίαν τῇ εἶχε δώσει ἡ μήτηρ της, καὶ διῆλθε τοιουτοτρόπως τὴν νύκτα ἐν προσευχῇ καὶ δακρύοις.

Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο ἡ κόμησσα καὶ ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ συνδιελέγοντο ἐπὶ πολύ. Ὅτε ὁ Ἰούλιος ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ἀγροτικῆς οἰκίας, ἦτον ἤδη ἡ ἡμέρα προκεχωρημένη.

Εἶχεν ἀφίσει τὸν ἵππον του εἰς τὴν οἰκίαν του, ἤρ-

χετο δὲ πεζὸς μὲ κεκυφεῖαν κεφαλήν, καὶ μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα κρατῶν τὸ ἐσωκάρδιόν του ἐπὶ τῆς καρδίας. Ἀνεπόλει ἐν τῇ μνήμῃ του τὰ συμβάντα τῆς προτεραίας, ζητῶν ν' ἀναχαιτίζῃ τὰς συγκινήσεις του· ἐσκέπτετο ἐπίσης τὴν μετὰ τῆς κομήσσης συνδιάλεξίν του, καὶ συνεχῶς ἐφαίνετο ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν.

Οὐδὲν ὡραιότερον ὡραίας πρωΐας μετὰ νύκτα θυελλώδη· οὐδὲν ἀνεγείρει κάλλιον τὸν νοῦν πρὸς τὴν σκέψιν καὶ τὴν ψυχὴν εἰς ἡδέα αἰσθήματα, εἰμὴ ἡ ὥρα αὕτη· καὶ ἐὰν ἡ ἕξις τοῦ νὰ βλέπωσι τὴν ἀνατολὴν τῆς ἠοῦς εἶνε ἡ κληρονομία τῶν ἐναρέτων, πρὸς τοῦτο ἔρχονται ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς θαλάσσης.

Ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ, ὑπῆγε νὰ περιδιαβάσῃ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐπειδὴ ἐζήτει τὴν ἀπομόνωσιν.

Ἔβλεπέ τις μακρόθεν τὰ λείψανα τοῦ κατὰ τὴν προτεραίαν ἀπωλεσθέντος πλοίου, καὶ τοὺς ναύτας τοῦ λιμένος οἵτινες ἦραν ἐκ τῆς παραλίας τὰ πτώματα τῶν ἀτυχῶν ναυαγησάντων.

Ὁ Ἰούλιος ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ἐκ τοῦ θλιβεροῦ ἐκείνου θεάματος, καὶ διευθύνθη πρὸς ἄρκτον, ἔνθα ἡ παραλία τῷ ἐφαίνετο ἔρημος. Ἠπατήθη ὅμως, καθότι μόλις ἐβάδισε βήματά τινα καὶ παρετήρησεν ἐνώπιόν του ἄνθρωπον καθήμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς βράχου τινος τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τῆς μιᾶς χειρὸς ἔχων, καὶ βλέπων μετὰ προσοχῆς ἀντικείμενόν τι ὅπερ ἐκράτει ἐπὶ τῆς ἄλλης.

Εἶδος περιεργείας ὤθησε τὸν Ἰούλιον νὰ πλησάσῃ,

καὶ πάραυτα ἀνεγνώρισεν εἰς τὸ μέγα τοῦτο σκιαγράφημα, ὅπερ διεχωρίζετο ἐν μέσῳ τῆς ὁμίχλης, τὸν φίλον του Κ. κόμητα Γάστωνα δὲ Πλελλάν.

Ζ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ΕΝΤΕΛΩΣ.

Ὠφείλομεν νὰ γνωστοποιήσωμεν πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μας τὰ διατρέξαντα, ὁπόταν ὁ κόμης δὲ Πλελλὰν εὑρέθη μόνος εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ καταστήματος τῶν λουτρῶν μετὰ τῆς κομήσσης Βερκέλλη, ἀφοῦ ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ ἐπανέφερεν εἰς τὴν οἰκίαν των τὰς κυρίας δὲ Μωριέν. Δεδεμένος διὰ γάμου ὑπαγορευθέντος ὑπὸ τοῦ κράτους τῆς ἀπειλῆς καὶ τῆς σωτηρίας, ὡς ἐνθυμούμεθα, ἰδοὺ ὁ βίος τοῦ Κ. δὲ Πλελλάν. Ἡ Φαιδώρα δυστυχὲς θῦμα, εἶχεν ἀκολουθήσει μετὰ λύπης τὸν σύζυγόν της παντοῦ ὅπου εὑρεστήθη νὰ τὴν ὑπάγῃ, χωρὶς νὰ ἐξαλειφθῇ ἐκ τῆς καρδίας της ἡ εἰκὼν τοῦ Γάστωνος ἥτις ἦτο. Οὕτως εἰπεῖν κεκαλυμμένη εἰς μακρυνὴν ἄποψιν, ὡς ἐνθύμιον ἄλλης ζωῆς, καθὼς ἐν καιρῷ θέρους ὁ ἥλιος κρύπτεται ἐνίοτε ὑπὸ τὴν θαλασσίαν ὁμίχλην τῆς πρωΐας καὶ διαχέει ἀκόμη τὴν εὐάρεστον

θερμότητά του ἀναμέσον τῆς ὁμίχλης ταύτης τῆς κατακλυζούσης τὰς ἀκτίνας του.

Ὑποτελὴς εἰς τὸν τύραννόν της ἐφαίνετο ὅτι ἡ ἐνεργητικὴ καὶ ζωηρὰ αὕτη φύσις ἀπώλεσε ὑπὸ τὰ δεσμὰ τὴν φυσικήν της τόλμην καὶ πᾶσαν τὴν ἰσχὺν τῆς θελήσεώς της. Δὲν ἦτον ἡ ὠχρὰ σκιὰ τοῦ ἑαυτοῦ της, κρύπτουσα μετ' ἐπιμελείας ἀπὸ τοὺς ἀνθρωπίνους ὀφθαλμοὺς τὰ λείψανα τῆς σκέψεως καὶ τῶν παθῶν αὐτῆς καὶ μὴ ἐμπιστευομένη πλέον αὐτὰ ἢ μόνον εἰς τὸν Θεόν.

Ἡ ἕξις αὕτη τοῦ καταναγκασμοῦ ἐπιβληθέντος μακρὰν ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἠγάπα ἀκόμη, καὶ τὸν ὁποῖον ἔμελλε ν' ἀγαπᾷ πάντοτε, καθίστατο ἀνίσχυρος ἀπέναντι τῆς παρουσίας τοῦ Γάστωνος.

Ἡ Φαιδώρα πληροφορηθεῖσα ὅτι ἔμελλε νὰ τὴν ἴδῃ, ἠθέλησε νὰ φύγῃ, καὶ οὕτως ὑπολόγισε τὴν ἀδυναμίαν της. Ὅτε ὅμως εὑρέθη πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μετ' αὐτοῦ ἐλησμόνησεν ὡς κοπῶδες ὄνειρον τὸ διατρέξαν ἔτος, τὸν ἀποτρόπαιον ἄνθρωπον τὸν ἀναγκάσαντα αὐτὴν νὰ τὸν συζευχθῇ, καὶ ὅσις ἤδη ὕψωνεν χεῖρα ἐκδικητικὴν πατάξουσαν καὶ τὰ δύω θύματα.

Ἡ Φαιδώρα ἀφῆκε τὴν χεῖρα της εἰς τὸν Κ. δὲ Πλελλὰν καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν τῆς αἰφνιδίου ταύτης ὄψεως ἠσθάνθη ἀναγεννώμενον ἐν ἑαυτῇ ὅλον τὸν παρελθόντα ἔρωτά της. Οὐδέποτε σπινθὴρ ὑπὸ σποδὸν κρυπτόμενος, ἤναψεν ὁρμητικωτέραν πυρκαϊάν.

— Σὺ Γάστων· ἐφώνησεν αὕτη, σὺ τὸν ὁποῖον ἐπαναβλέπω, σὺ τοῦ ὁποίου κρατῶ τὴν χεῖρα ἀναμέσον

τῆν ἰδικῶν μου! Ἄ! εἶνε ἔπακρος ἡ εὐδαιμονία αὔτη καὶ προκειμένου νὰ παύσῃ, θεέ μου! ἀπόστειλόν μοι κάλλιον τὸν θάνατον.

Ὁ Γάστων δὲν ἀπεκρίνατο ἢ διὰ παραφόρων κινημάτων, λέξεων διακεκομμένων, καὶ βλεμμάτων εἰκονιζόντων ὁλόκληρον τὴν ψυχήν του. Ἐν τῇ ταραχῇ αὐτοῦ δὲν παρετήρησε οὐδὲ τὴν λυποθυμίαν τῆς Βερανζέρης.

Ἐπίσης καὶ ἡ Φαιδώρα καθ' ἣν στιγμὴν εἶδα τὸν Κ. Κ. δὲ-Πλελλὰν δὲν ἐσκέφθη πλέον περὶ τῶν συνδραμόντων αὐτὴν κυριῶν. Ἀλλ' ὁπόταν ἔρριψε τὸ βλέμμα της ἐπὶ τῆς νεάνιδος ἣν μετέφερον, αἰφνιδίως ὡς ἀστραπὴ ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς ψυχῆς της καὶ ἔλαμψεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Ἡ νεᾶνις αὕτη, ἐφώνησεν ἡ Φαιδώρα λαμβάνουσα ζωηρῶς τὸν βραχίονα τοῦ Γάστωνος, ἡ νεᾶνις αὕτη σε μὲ ἀγαπᾷ;

Ὁ κόμης ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἄφωνος.

— Καὶ ἴσως τὴν ἀγαπᾷς ἐπίσης· ἠκολούθησεν ἡ Σενόρα μετὰ πλειοτέρας μελαγχολίας ἢ ὀργῆς.

— Φαιδώρα! εἶπεν ὁ Γάστων·

— Τοῦτο δὲν εἶνε ἐπίπληξις, φίλε μου· δὲν σὲ εἶχον εἰπεῖ νὰ μὲ λησμονήσῃς;

— Νὰ σὲ λυσμονήσω! Νομίζεις λοιπὸν ὅτι τοῦτο ἦτο δυνατόν; ἄφησόν με νὰ σὲ εἴπω . . . . .

— Οὐχὶ ἐνταῦθα, διέκοψεν ἡ Φαιδώρα. Ἡ ὥρα καὶ ὁ τόπος εἰσὶν ἀναρμόδια ὅπως ἀνακινώσωμεν τοιαύτας

θλίψεις. Αὔριον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Σουσὲς θέλω σὲ περιμένει.

Ἡ σενόρα ἔμελλε νὰ διαβῇ τὴν θύραν, ὁπόταν δύο ναῦται κομίζοντες τὸ πτῶμα ἑνὸς ναυαγήσαντος τῇ ἔφραξαν τὴν δίοδον. Ἡ Φαιδώρα ἠθέλησε ν' ἀποστρέψῃ τοὺς ὀφθαλμούς της, ἀλλ' ἀκουσίως ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ πνιγέντος.

— Ὁ κόμης! ἐφώνησεν αὕτη.

— Ὁ σύζυγός σου!

— Ὁ ἴδιος, εἶπεν ἡ Φαιδώρα, θέτουσα τὸν δάκτυλόν της ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ Γάστωνος, ὅπως κρατήσῃ ἐπὶ τῶν χειλέων του τὴν ἔκφρασιν αἰσθήματος χαροποιοῦ ἑτοίμου νὰ τῷ διαφύγῃ.

Ὁ Γάστων ἠννόησε τὸ κίνημα καὶ ἀνεχαιτίσθη· ἀλλὰ κλίνας πρὸς τὴν σενόραν τῇ εἶπεν σιγηλῶς.

— Ἤδη εἶσε ἐλευθέρα.

— Ἡ Φαιδώρα ἐρρίγησε, καὶ μειδίαμα πλῆρες θλίψεως ἀντήλλαξε τὸν λόγον τοῦτον.

Ἔπρεπε νὰ προηγηθῶσι διατυπώσεις τινες πρὶν ἢ ἡ κόμησσα Βερκέλλη μετακομίσῃ τὸ σῶμα τοῦ συζύγου της εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· ὁ Γάστων τὴν ἐβοήθησεν εἰς ὅλα καὶ δὲν τὴν ἀφῆκεν ἢ ὁπόταν ἐνεκατεστάθη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἡ ἡμέρα ἤρχισε νὰ φαίνηται· καὶ ὁ Γάστων ἀπῆλθε εἰς τὴν οἰκίαν του, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀλλὰ προσβαλλόμενος ἐκ τῶν ἐνθυμήσεων καὶ σκέψεών του δὲν τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα οὔτε κἂν ν' ἀναπαυθῇ.

Ἔβραμε εἰς τὸ γραφεῖον του. Ἤθελε νὰ λάβῃ ἐξ

αὐτοῦ τὸν ἐκ σιδήρου νάρθηκα πρὸ τοῦ ὁποίου εἶδομεν αὐτὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς εἰς Βουλωνίαν ἀφίξεώς του.

Ὁ νάρθηξ ἀνελήφθη.

— Ὑπὸ τὴν πρᾶξιν ταύτην γνωρίζω καλῶς τὴν συνετὴν τοῦ Ἰουλίου χεῖρα, εἶπεν.

Μετὰ ταῦτα ἠρώτησε ἂν ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ εἰσῆλθε, καὶ ἐπειδὴ τῷ ἀπήντησαν ἀποφατικῶς, ἐξῆλθεν. Ἤθελε νὰ διέλθῃ τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτὸς ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς σενόρας καὶ διευθύνθη πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Σουσέξ.

Ὡς ὁ Ἰούλιος, ἐζήτει καὶ οὗτος τὴν ἀπομόνωσιν, ἀλλ' ἡ καταιγὶς τῆς προτεραίας νυκτὸς ἐφείλκυσεν ἐπὶ τῆς κρηπῖδος τῆς παραλίας μέγαν ἀριθμὸν ναυτῶν. Οἱ μὲν, ἔβλεπον πρὸς τὸν ὁρίζοντα μήτοι ἴδωσι ἐπιπλέοντα λείψανά τινα τοῦ πλοίου· οἱ δὲ, ἐπερίμενον μετ' ἀνυπομονησίας τὴν ἐπιστροφὴν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων των· αἱ γυναῖκες ἠρεύνων διὰ τοῦ βλέμματος πᾶν ἴστιον τὸ ὁποῖον παρουσιάζετο, ἐπ' ἐλπίδι ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν λέμβον τοῦ συζύγου, τοῦ ἀδελφοῦ, ἢ τοῦ ἀπόντος υἱοῦ. Ἅπαντες ἐπληροφοροῦντο τὰ καθέκαστα τοῦ ναυαγίου τῆς προτεραίας. Λόγος ἐγένετο περὶ τῆς ἀνδρείας τοῦ Ἀμελὼν, πρὸ πάντων ὅμως περὶ τῆς αὐταπαρνήσεως τοῦ νεανίου, ὅστις καίτοι μὴ προσκαλούμενος ὑπὸ τοῦ καθήκοντος τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἔσπευσε μετὰ τόλμης πρὸς βοήθειαν τῶν ναυαγησάντων.

Ὁ Γάστων διαβαίνων πρὸ τοῦ πλήθους, εἶδεν ἅπαντας τοὺς ναύτας χαιρετῶντας αὐτὸν μετὰ σεβασμοῦ,

καὶ ἤκουεν ἐνασμενιζόμενος τὰ ἀποδιδόμενα ἐγκώμια εἰς τὸν Κ. δὲ Βωκρουά!

— Ἴδετε! ἔλεγον οἱ ἀγαθοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, οὗτος εἶνε ὁ φίλος τοῦ νεανίου ἐκείνου. Οὗτος ἤθελεν ἐπίτηδες ν' ἀναχωρήσῃ μετὰ τοῦ Ἀμελὼν, πλὴν ὁ ἄλλος τὸν ἐμπόδισε καὶ ἔφυγεν ἀντ' αὐτοῦ.

Ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν ἀφοῦ ἀνταπεκρίθη εἰς τοὺς χαιρετισμοὺς τῶν ναυτῶν, ἤρχισε ν' ἀποχωρίζηται τοῦ πλήθους, ὅπως ἀκολουθήσῃ τὸν περίπατόν του πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, καθόσον ἐκεῖ μόνον ἤλπιζεν ὅτι ἤθελεν εὕρει τὴν ἐρημίαν ἐκείνην, τῆς ὁποίας ἡ ψυχή του εἶχε τοσαύτην ἀνάγκην· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν διέβαινε πρὸ τοῦ τελευταίου ὁμίλου, ἄνθρωπός τις προβεβηκὼς, ἀπεσπάσθη τῶν λοιπῶν καὶ ἦλθε πρὸς αὐτὸν ἀρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὸν πῖλον του.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν κόμητα, ὁ υἱός μου εὗρεν ἐπὶ τῆς ἄμμου κειμήλιόν τι, ὅπερ βεβαίως σᾶς ἀνήκει· εἶνε μία εἰκὼν, καὶ ἡ εἰκὼν αὕτη εἶνε ἐκείνου τοῦ ἀτόμου ὅπερ ὑμεῖς γνωρίζεται.

Καὶ συγχρόνως ὁ γέρων ναύτης ἔδωκεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κόμητος μικρόν τινα νάρθηκα ἀργύρῳ πεποικιλμένον.

Ὁ Γάστων ἀνεγνώρισε τὸ κειμήλιον ὅπερ ὁ φίλος του τὴν προτεραίαν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὸ ὁποῖον τὰ κύματα τῆς ἀκολούθου νυκτὸς ὤθησαν πρὸς τὴν παραλίαν.

Ὁ νεανίας ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου του λουδοβίκιόν τι διὰ νὰ τὸ δώσῃ πρὸς τὸν γέροντα, ἀλλ' οὗτος

ἐκράτησε τὸν κόμητα διὰ κινήματος πλήρους ὑπερηφανείας.

Ὁ κόμης ἠννόησε καὶ ἐκβαλὼν ἐκ τοῦ δακτύλου του μικρόν τι δακτυλίδιον χρυσοῦν, τὸ ἐνεχείρησεν εἰς τὸν ναύτην.

— Τοῦτο εἶνε διὰ τὴν σύζυγον ἢ τὸν υἱόν σου, εἶπε· δὲν θὰ τὸ ἀποποιηθῇς.

Ὁ ναύτης ἔλαβε τὸ δακτυλίδιον καὶ κλίνας μετὰ σεβασμοῦ·

— Εὐχαριστῶ, Κύριε κόμη, εἶπεν· εἴθε νὰ διάξητε εὐδαιμόνως μετὰ τῆς δεσποσύνης Βερανζέρης· εἶνε ἀξία τῆς ἀγάπης σας καὶ τοσοῦτον ἀγαθὴ πρὸς τοὺς πτωχούς, ὥστε ὁ θεὸς τῇ ὀφείλει τὴν εὐτυχίαν ταύτην!

Εἰς τὸ ὄνομα τῆς Βερανζέρης ὁ Κ. Δὲ Πλελλὰν ἐρρίγησεν· ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ἀπὸ τῆς προτεραίας, καθ' ἣν τῷ ἤρχετο εἰς τὴν μνήμην ἡ νεᾶνις, καὶ πρὸς τοῦτο συνέτεινεν ἄγνωστός τις ναύτης εὑρὼν κειμήλιον τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν διὰ παντὸς τεθαμμένον ὑπὸ τὰ κύματα.

Ὁ Γάστων δὲν ἐδίστασε νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸ σύνολον τῶν παραδόξων τούτων συμβάντων τὴν ἐπέμβασιν τῆς θείας προνοίας.

— Βερανζέρη, εἶπεν, αὐτός. Ὁ θεὸς μὲ κάμνει νὰ σὲ ἐνθυμηθῶ!... Ἀλλὰ τί μ' ἔλεγεν ὁ ναύτης οὗτος; Ἡ εἰκὼν αὕτη τὴν ὁποίαν χθὲς ὁ Βωκρουὰ δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ δείξῃ εἶνε ἡ τοῦ προσώπου ἐκείνου τὸ ὁποῖον γνωρίζω!... Καὶ διατὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐνόμισεν ὅτι ἡ εἰκὼν αὕτη μ' ἀνῆκε;... Ἀγνοῶ, ἀλλ' ὑπάρχει ἐν-

τὸς τοῦ νάρθηκος τούτου μυστήριόν τι, τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρομαι νὰ ἐξιχνιάσω.

Καὶ ὁ Γάστων ὤθησε τὸ ἐλατήριον διὰ νὰ τὸν ἀνοίξῃ, ἀλλ' ἐκρατήθη.

Οὐχὶ εἶπε, δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ τὸν ἀνοίξω, ἐπειδὴ ὁ Ἰούλιος δὲν μοὶ τὸ ἐπέτρεψε καὶ ἤθελεν εἶσθαι κακὸν δι' ἐμὲ νὰ παραβιάσω τὴν θέλησιν τοῦ φίλου μου.

Μόλα ταῦτα πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ γνωρίσω τὴν γυναῖκα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὁ Ἰούλιος ἠγάπα καὶ πῶς ὁ ναύτης οὗτος ἠδυνήθη νὰ τὸ μάθῃ; Μὲ εἶδε εἴς τι μέρος μετ' αὐτῆς; ἀλλὰ ποῦ· ἐνταῦθα βεβαίως· ἀλλ' ἐνταῦθα μόνη ἡ Βερανζέρη... Ὁποία ἰδέα, ἐννοῶ ἤδη ὅλα· ἡ νεᾶνις ἐκείνη τῆς ὁποίας ὁ Ἰούλιος δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ εἴπῃ τὸ ὄνομα, ἦτον ἡ δεσποσύνη δὲ Μωριὲν, καὶ ἡ εἰκὼν τὴν ὁποίαν κρατῶ εἰς τὰς χεῖράς μου εἶνε ἰδική της.

Ὁ Γάστων ἐβίασε τὸ ἐλατήριον καὶ εἶδε τὴν μικρογραφίαν.

— Ναὶ εἶπεν εἶνε ἡ ἰδία! Εὐγενῆ φίλε, καρδία πεπλασμένη δι' ἀγάπης καὶ αὐταπαρνήσεως! ἐθυσιάζεσο χάριν ἐμοῦ· ἔδιδεν ὑπὲρ ἐμοῦ πλειότερον τῆς ζωῆς του. ἐθυσίαζε τὸν ἔρωτά του. Πῶς δὲν τὸ ἐμάντευσα πρότερον, πῶς δὲν ἐννόησα ὅτι μυστήριον τοῦ Ἰουλίου δι' ἐμὲ, δὲν ἠδύνατο νὰ ἦνε ἄλλο τι ἢ πρᾶξις ἐλευθεριότητος εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμόν;

Εἰς τὸ ἑξῆς ἰδοὺ πῶς μέλλω νὰ φερθῶ· αὐτὸς ὁ θεὸς μὲ ἐμπνέει καὶ μὲ ὁδηγεῖ.

Ἡ Βερανζέρη ἀνήκει εἰς τὸν Ἰούλιον, καὶ εἰμὶ ἀνάξιος νὰ ἄρω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ τοῦ οὐρανίου αὐ-

τοῦ πλάσματος τὸ ὁποῖον ἠπάτησα καὶ τὸ ὁποῖον ἔκαμα νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἠγάπων.

Ἀλλ' ὁποῖον ἦτο λοιπὸν τὸ ζωηρὸν καὶ βαθὺ αἴσθημα ὅπερ ἠσθανόμην δι' αὐτήν; Διατὶ ἠγάπων ν' ἀκούω τὴν φωνήν της καὶ νὰ βλέπω τὸ ὡραῖον αὐτῆς πρόσωπον; Διατὶ ἡ εἰρήνη ἐκείνη, ἡ εὐτυχία τῆς ψυχῆς μου ὁπόταν εὑρισκόμην παρ' αὐτῇ; Πόσον νεάνιζον, δὲν ἔβλεπον τὴν Βερανζέρην ὡς μνηστὴν ἢ ὡς σύζυγον, ἀλλ' ὡς ἀδελφήν!

Ὡμιλῶν οὕτως ὁ Κ. Δὲ-Πλελλὰν εἰσέδυσεν εἰς τὴν ἀκτήν, καὶ κεκοπιακὼς τοσοῦτον ἐκ τῆς συγκινήσεως τῆς ψυχῆς του, ὅσον καὶ ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, ἐκάθισε ἐπὶ τῆς κορυφῆς βράχου τινὸς ἐκεῖ ἐξετάζων τὴν μικρογραφίαν τὴν ὁποίαν ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του, ἀφῆκε τὸν νοῦν του εἰς τὴν πορείαν τῶν σκέψεών του. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν τὴν θέσιν τὸν εἶδεν ὁ Ἰούλιος.

Τὸ βῆμα τοῦ τελευταίου τούτου ἐπὶ τῆς ἄμμου προέδωκε τὴν ἔλευσίν του· ὁ Γάστων ἔκρυψε τὴν εἰκόνα καὶ προέβη πρὸς τὸν φίλον του. Τὸ συνθρωπὸν καὶ ἔμφροντι ὕφος τοῦ φίλου του τὸν ἐξέπληξε.

— Ἰούλιε,, εἶπε τὴν χεῖρά σου καὶ τὴν συγγνώμην σου.

Ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ δὲν ἐννόησε τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων του.

— Τὴν συγγνώμην μου! ἀπεκρίθη· Οὐδὲν ἔχω διὰ τὸ ὁποῖον νὰ σὲ συγχωρήσω· — εἶμαι συνένοχός σου, ἤξευρον τὰ πάντα, καὶ ἠδυνήθην νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ ἔρως σου διὰ τὴν Φαιδώραν δὲν ἤθελεν ἀνάψει πλέον!

— Δὲν πρέπει νὰ αἰτῇς παρ' ἐμοῦ συγγνώμην, ἀλλὰ παρὰ τῆς ἀθλίας αὐτῆς μητρὸς τὴν ὁποίαν σὲ ἐβοήθησα ν' ἀπατήσῃς καὶ παρὰ τῆς δυστυχοῦς αὐτῆς νεάνιδος, ἥτις σοὶ ἔδωκε τὴν καρδίαν της καθὼς τὴν δίδει τις εἰς τὴν ἡλικίαν της εἰλικρινῶς καὶ μετ' ἐμπιστοσύνης, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ περὶ τοῦ παρελθόντος ὡς ἐκ τοῦ πικροῦ τῶν χειλέων σου μειδιάματος, καὶ τῶν ῥυτίδων τοῦ ἐξαισίου προσώπου σου· παρὰ τῆς ἀτυχοῦς αὐτῆς νεάνιδος, ἥτις σοὶ ἔρριψεν τὴν ζωὴν καὶ σὺ τῇ ἔρριψας τὸν θάνατον.

— Δύναμαι νὰ σοὶ ὁμιλῶ αὐτὴν τὴν γλῶσσαν, Γάστων· ἡ φιλία δὲν ἐκλέγει τὰς λέξεις, καὶ σὺ γνωρίζεις ὅτι ἤμην συνεταῖρος σου εἰς τὴν λοπηράν, οὕτως εἰπεῖν, κωμῳδίαν ἣν παρεστήσαμεν.

— Ἐγὼ μόνος εἶμαι ἔνοχος, διότι ἐνόμισα ἑαυτὸν ἰσχυρότερον ἐφ' ὅσον ἤμην καὶ διότι ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ φῶς τὸ ὁποῖον μ' ἐτύφλωττεν. Ἤδη, Ἰούλιε, εἶμαι διατεθειμένος εἰς ἄλλα ὅπως ἐπανορθώσω τὸ κακὸν ὅπερ ἔπραξα. Καὶ ἐν πρώτοις θ' ἀπορύγω τὴν Βερανζέρην.

— Νὰ τὴν ἀποφύγῃς! Μεγάλε θεέ! θέλεις λοιπὸν νὰ τὴν φονεύσῃς;

— Ἐξαγάθητι σὲ ἱκετεύω.

— Συνδιελέχθην μετὰ τῆς Κ. Δε Μωριὲν διεξοδικῶς καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ ἤμην ὁ μεταξὺ σοῦ καὶ αὐτῆς μεσολαβῶν, ἦτο δίκαιον καὶ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ἴδιον πρόσωπον.—Καὶ πρῶτον ἡ κόμησσα ἠθέλησε νὰ διαλύσῃ τὸν γάμον. Ἔκαμα τὴν παρατήρησιν πρὸς τὴν κόμησσα-

σαν ὅτι τοῦτο ἦν τὸ αὐτὸ ὡς ἂν ἤθελε τὴν δυστυχίαν τῆς θυγατρός της. Ἡ ἀθλία μήτηρ δὲν εἶχεν ἐμβατεύσει μέχρι τοῦ βάθους τῆς καρδίας τῆς Βερανζέρης, δὲν ἐγνώριζε μέχρι τίνος ὁ πρῶτος οὗτος ἔρως ἐξέτεινε τὰς ῥίζας του. Ἡ νεᾶνις εἶχε ἀποσυρθῆ εἰς τὰ ἴδια. Ἡ κόμησσα ὑπῆγε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ καὶ νὰ ἐξετάσῃ κατὰ βάθος τὰς ἰδέας της. Τὴν συνόδευσα μέχρι τῆς θύρας τοῦ θαλάμου της· ἀλλ' ἐκεῖ θόρυβος πεπνιγμένων λυγμῶν ἔφθασε μέχρις ἡμῶν.—Μὴν εἰσέλθετε, εἶπον πρὸς τὴν κόμησσαν, ἀκροασθῆτε καλλιον τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους πρώτη λύπη φέρει εἰς τὸ στόμα της, καὶ δι' αὐτῶν θέλετε μάθει πλειότερα.

Τέλος ἡ Κ. Δὲ Μωριὲν προσήλωσε τὸ οὖς, καὶ ὅτε ἐπέστρεψε πλησίον μου μοὶ εἶπε·

— Ἔχετε δίκαιον, Κύριε, θ' ἀποθάνῃ.

— Ἀκούεις, Γάστων, θ' ἀποθάνῃ ἡ Βερανζέρη, ἡ ἀγνοτέρα καὶ εὐγενεστέρα τῆς γῆς κόρη!

— Τί νὰ πράξω λοιπόν;

— Ὀφείλεις νὰ τὴν συζευχθῆς.

— Ἀδύνατον.

— Ἀδύνατον λέγεις! ὁ ἔρως σου λοιπὸν διὰ τὴν Φαιδώραν ἀποπλανᾷ καὶ αὐτὴν τὴν συνείδησιν εὐγενοῦς ἀνθρώπου;

— Ἡ Φαιδώρα ἔχει αἰσθήματα εὐγενῆ καὶ ἂν τῇ ἔλεγον «τὴν θυσίαν τοῦ ἔρωτός σου τὴν ὁποίαν ἄλλοτε προσέφερες, πρέπει νὰ τὴν ἐπαναλάβῃς ἐπειδὴ πρόκειται περὶ τῆς ὑπάρξεως νεανίδος τινός, καὶ τῆς ἀναπαύσεως τοῦ συνειδότος μου» θέλει μὲ προκαταλάβει, καὶ

πρώτη αὐτὴ θέλει μ' ἐνισχύσει πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς τιμῆς.

Τὸ πιστεύεις Γάστων; εἶπεν ὁ Ἰούλιος, κινῶν τὴν κεφαλήν.

— Ναὶ, τὸ πιστεύω. Ἡ Φαιδώρα δὲν εἶνε πλέον ὁ φραγμὸς ὅστις ὑψοῦται μεταξὺ τῆς δεσποσύνης δὲ Μωριὲν καὶ ἐμοῦ. Εἶνε πρόσκομμα μεγαλήτερον, συμφέρον ἀνώτερον ἐκείνου τῆς καρδίας μου, χρέος ἄλλο ἢ ἐκεῖνο περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ διέγραφες τὰς ὑποχρεώσεις.

— Καὶ τὸ χρέος αὐτὸ ποῖον εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος μετ' ἀνησυχίας.

— Εἶνε ἡ ἐπαγρύπνησις ἐπὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ φίλου μου, ὡς ὁ φίλος μου ἐπαγρύπνησεν ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μου.

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς;

— Θέλω νὰ εἴπω ὅτι ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ ἐρᾷ τῆς δεσποσύνης δὲ Μωριὲν, καὶ ὅτι ἡ δεσποσύνη δὲ Μωριὲν δὲν θέλει δυνηθῇ νὰ εὕρῃ σύζυγον ἀξιότερον δι' ἑαυτὴν τοῦ Κ. Ἰουλίου δὲ Βωκρουά.

— Πόθεν τὸ ἠξεύρεις;

— Ἰδοὺ ἡ εἰκών της, τὴν ὁποίαν χθὲς ἡ φιλικὴ καὶ ἀφοσιωμένη χεὶρ σου ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν. Εἷς ναύτης τὴν εὗρεν τὴν πρωΐαν ταύτην ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Ἡ καταιγὶς τῆς νυκτὸς αὐτῆς, ἐνῷ ὤθει ἐπὶ τῆς παραλίας ταύτης τὴν κόμησσαν Βερκέλλην, ἔφερε δι' ἐσὲ τὴν εἰκόνα ταύτην.

Ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ ἔλαβε βιαίως τὸ κειμήλιον ὅπερ ὁ φίλος του τῷ προσέφερε, καὶ τὸ ἔθεσε ἐπὶ τῶν χειλέων του. Βλέπεις καλῶς, Βωκρουὰ, ὅτι ὁ θεὸς τὸ θέλει.

Οἱ δύο φίλοι ἐσιώπησαν πρὸς στιγμὴν παραδοθέντες ἕκαστος εἰς τὰς σκέψεις του.

— Ἀλλ' ἡ Βερανζέρη εἶπεν, ὁ Ἰούλιος δὲν ἠξεύρεις κατὰ πόσον σὲ ἀγαπᾷ!

— Θέλει σὲ ἀγαπήσει μᾶλλον ἐμοῦ, ὁπόταν γνωρίσῃ τὴν γενναίαν αὐταπάρνησίν σου.

— Γνωρίζει, τὰ πάντα, καὶ δὲν ἔχω δικαίωμα ἄλλο ἐπὶ τῆς καρδίας της ἢ τὸ τοῦ φίλου.

— Ἐμὲ, θέλει μὲ λησμονήσει καὶ τότε...

— Καὶ τότε θέλει εἶσθαι πολὺ ἀργά.

— Θέλω προσπαθήσει νὰ καταστρέψω τὴν δυστυχίαν, ἣν ἐγὼ αὐτὸς σοὶ ἐπέφερα.

— Φυλάχθητι, μὴ παίζῃς τοιουτοτρόπως μὲ τὴν καρδίαν τῆς νεάνιδος ταύτης· ἠξεύρεις τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴν ἰσχὺν οὕτως εἰπεῖν τοῦ χαρακτῆρός της· πρέπει νὰ φοβῆσαι πολὺ διὰ τὴν ἐξαισίαν καὶ τολμηρὰν αὐτὴν φύσιν.

— Ἂς ἀποπειραθῶμεν τοὐλάχιστον.

— Ἴσως θὰ εἶνε προτιμώτερον νὰ μὴ κάμῃς τοιαύτην ἀπόπειραν. Ἄλλως τε τίνες εἰσὶν οἱ σκοποί σου;

— Οὐδένα ἔχω πρὸς τὸ παρὸν, ἀλλ' ἡ θεία πρόνοια ἐποίησε τόσα μέχρι τοῦδε, ὥστε εἶμαι βέβαιος ὅτι θέλει ἔλθει καὶ πάλιν πρὸς βοήθειάν μας.

Ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ χωρὶς νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, ἠσθάνθη ἐκ τῶν λόγων τοῦ Γάστωνος, ἀναγεννωμένην ἐν τῇ καρδίᾳ του ἐλπίδα τινὰ τοῦ ἔρωτός του. Ποσάκις ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀποκοιμίζεται ἑκουσίως ὑπὸ τοῦ ἡδέος ἐκείνου βαυκαλίσματος τῆς θλίψεώς του τὸ ὁποῖον ἀποκαλοῦσιν ἐλπίδα.

Οἱ δύο νεανίαι ἔλαβον τὴν πρὸς τὴν πόλιν ἄγουσαν ὁδόν. Ὁπόταν δ' ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν των, ὁ Κ. δὲ Ηλελλὰν ἠκολούθασε τὴν φίλον του εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Σοὶ ἀπέδωκα τὸν θησαυρόν σου, εἶπε, δὲν θὰ μοὶ ἀποδώσῃς καὶ σὺ τὸν ἰδικόν μου;

Ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ ἐδίστασε πρὸς στιγμήν. Τέλος ἤνοιξεν ἔπιπλόν τι, ἔσυρε τὸν ἐκ σιδήρου μικρὸν νάρθηκα ὅστις ἐμπεριεῖχε τὰς ἐπιστολὰς τῆς κομήσσης Βερκέλλη καὶ τὰς ἐνεχείρισε εἰς τὸν Γάστωνα.

— Καὶ ἡ κλείς; εἶπεν οὗτος.

Ὁ Ἰούλιος ἐδίστασεν ἔτι πλειότερον, καὶ τέλος ἀποσπάσας ἐκ τῆς ἁλύσσου τοῦ ὡρολογίου του τὴν μακρὰν κλεῖδα ἥτις ἤνοιγε τὸν μυστηριώδη νάρθηκα.

Ἰδού! εἶπε.

— Καλῶς! ἰδοὺ ἐγένετο συνένοχός μου, ἀπήντησεν ὁ Γάστων!

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς;

— Μ' ἐβοήθησες νὰ οἰκοδομήσω τὸ κτίριον, καὶ ἤδη θέλεις μὲ βοηθήσει νὰ τὸ καταστρέψω.

Ὁ Ἰούλιος ἐσιώπησε. ἀλλ' ἡ καρδία του ἔπαλλε βιαίως.

Οὕτω ὁ Κ. δὲ Ηλελλὰν δὲν ἐγνώριζε τὸν πόνον ὃν προετοίμαζεν εἰς τὴν Βερανζέρην, καὶ τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου εἰς ὃν ἤθελε τὴν θέσει.

Η'.

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΚΑΘΙΣΤΗΣΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΤΥΦΛΟΝ ΚΑΙ ΆΛΑΛΟΝ.

Ἑνδεκα ὥρας ἐσήμανεν τὸ ὡρολόγιον τοῦ τελωνείου. Ἦτον δὲ ἡ ὥρα τῆς συνεντεύξεως, τὴν ὁποίαν ἡ κόμησσα Βερκέλλη εἶχε προσδιωρίσει εἰς τὸν Κ. δὲ Πλελλὰν, κατὰ συνέπειαν τὸν περίμενεν ξένη ὅλων τῶν προσώπων τῆς ἱστορίας ταύτης· ἡ Φαιδώρα εἶχε διέλθει νύκτα εἰρηνικήν. Οἱ κόποι τῆς παρελθούσης ἑσπέρας δὲν ἦσαν ἡ μόνη αἰτία τῆς τελείας αὐτῆς ἡσυχίας καὶ τῆς ἀναπαύσεως ταύτης, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ἡ Ἰταλὶς κατὰ πρώτην φορὰν πρὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους.

Ἡ ἀληθὴς πηγὴ τοῦ ἐπανορθωτικοῦ τούτου ὕπνου ἦτο πρὸ πάντων ἡ γαλήνη τοῦ πνεύματος καὶ ἡ ἀνακούφισις τῆς καρδίας της.

Μετὰ δεκατέσσαρας μῆνας ἐπαχθοῦς αἰχμαλωσίας, ἐξύπνησε τέλος ἐλευθέρα. Δὲν εἶχε πλέον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της τὸ τέρας ἐκεῖνο τῆς ἀνομίας, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν θέλησιν θεῖοι καὶ ἀνθρώπινοι νόμοι τὴ εἶχαν ἐπὶ πολὺ ὑποδουλώσει. Ὁ οὐρανὸς ἐν τῇ ὀργῇ αὐτοῦ ἐπάταξε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον καὶ ὡσεὶ ἐκ τέλεσις ὑπο-

λογισμοῦ θείας προνοίας, ὁ κτύπος οὗτος ἐπιβληθεὶς αὐτῷ διὰ χειρὸς φίλου αὐτοῦ τοῦ Κ. δὲ Πλελλὰν, ἐγένετο ἀκριβῶς διὰ τοῦ ἰδίου τρόπου καθ' ὃν ὁ κόμης εἶχε φαντασθῇ ἄλλοτε ἵνα σύρῃ εἰς τὰ δίκτυα τὴν ἀκούσιον νύμφην του.

Μετὰ τὴν ἀνακούφισιν ταύτην ἠκούετο ἐν τῇ καρδίᾳ της ἕτερον εἶδος εὐχαριστήσεως. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔχανε τὸν σύζυγόν της, (ἐὰν ὑποτεθῇ τοῦτο ἀπώλεια) ἡ Φαιδώρα ἀνεύρισκεν ἐκεῖνον ὃν ἠγάπα· σωμάτωσις παράδοξος εἰς τὴν ὁποίαν ὁ δάκτυλος τῆς θείας Προνοίας ἐφαίνετο ἐναργέστατα· ἐξ ἑνὸς ἀπολυθέρωσις καὶ ἐξ ἄλλου ἐλπὶς εὐδαιμονίας.

Μία μόνη ἰδέα τὴν ἐτάρασσε εἰσέτι ἐν μέσῳ τῆς εὐλόγου χαρᾶς ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπληροῦτο ἡ ψυχή της. Ἦτο δηλαδὴ ἡ μνήμη τῆς κατὰ τὴν προτεραίαν λυποθυμησάσης ἐκείνης νεάνιδος, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Γάστων διερρήγνυε τὸ πάθος του.

Ἡ Φαιδώρα εἶχε ζητήσει πληροφορίας καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ μάθῃ, τι ἅπασα ἡ πόλις ἤξευρε, ὅτι δηλ. ὁ Κ. Πλελλὰν ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ νυμφευθῇ τὴν δεσποσύνην δὲ Μωριέν. Ἠρώτα ἑαυτὴν ἐπί τίνι δικαιώματι, ἀφοῦ ἡ ἰδία διέταξε τὸν Γάστωνα νὰ τὴν λησμονήσῃ, ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἕνωσιν ταύτην, νὰ φέρῃ ταραχὴν εἰς ὁλόκληρον οἰκογένειαν ἴσως δὲ καὶ νὰ θραύσῃ τὴν εὔθραυστον ὕπαρξιν νεάνιδος καὶ πιθανὸν ὡσαύτως νὰ γίνῃ ἐμπόδιον τοῦ Κ. δὲ Πλελλάν.

— Τί; τὴν εὐδαιμονίαν του! εἶνε δυνατὸν ὁ Γάστων νὰ ὀφείλει τὴν εὐδαιμονίαν του εἰς ἄλλον ἢ εἰς ἐμέ;

Δὲν μ' ἔλεγε χθὲς ὅτι μὲ ἠγάπα πάντοτε. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ψεύδηται, καὶ τέλος διατί μεριμνᾷ περὶ τῆς εὐδαιμονίας τῆς νεάνιδος ταύτης, καὶ διατὶ νὰ θυσιασθῶ ὑπὲρ αὐτῆς ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω;

Οὕτως ὁ δαίμων τῆς ζηλοτυπίας ἐλάλει σιγηλῶς εἰς τὴν καρδίαν τῆς Φαιδώρας καὶ ἀπεξήρανε διὰ τῆς πνοῆς του τὴν ἔνθερμον καὶ γενναίαν ταύτην ψυχήν. Ὁ οἶκτος τῆς προτεραίας, ἡ ἀπόφασις τῆς θυσίας, ὅ,τι πρὸς στιγμὴν ἐκλόνισε τὰς ἐπιθυμίας τῆς εὐτυχίας, ταῦτα πάντα ἐξέλειπον ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅπως παραχωρήσωσι θέσιν εἰς αἴσθημα πάντοτε ἐγωϊστικὸν καὶμολαταῦτα ἀφωσιωμένη εἰς αἴσθημα, ὅπερ, ὅτὲ μὲν ὠθεῖ τὴν καρδίαν πρὸς πᾶσαν ἀβρότητα, ὁτὲ δὲ πρὸς πᾶσαν ὠμότητα.

Εἰς φύσιν ὁρμητικὴν οἵα ἡ τῆς Φαιδώρας, τὰ πάθη δὲν μένουσιν ἡμίσβυστα, ἀλλ' ἀναδίδουσιν λάμψιν καὶ παρουσιάζονται δι' ἀγώνων ὑπερβολικῶν. Ἡ ψυχὴ τῆς Φαιδώρας ἐγένετο κατὰ πολλὰ συνένοχος, ἀλλ' ἡ δυστυχία εἶχεν ἐξαμβλύνει τὰς διανοητικάς της δυνάμεις. Τοῦτο μᾶς ἐξηγεῖ πόθεν τὸ εἶδος τοῦ δισταγμοῦ ὅπερ ὑπέστη μέχρις ὅτου φθάσῃ ἐκ τῆς ὁρμῆς τῆς θυσίας εἰς τὸν ἐγωϊσμὸν τοῦ πάθους αὐτῆς. Ὅτε δὲ ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν ἀνηγγέλθη, ὁ ἀρχαῖος ἔρως ἔλαβεν ἐν αὐτῇ ἅπαντα τὰ δικαιώματα καὶ τὴν ἰσχύν του.

Ἅμα τὸν εἶδε ἔδραμε πρὸς αὐτὸν καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρά του.

— Γάστων, εἶπε, ἐπανάλαβέ μοι ὅ,τι χθὲς μὲ εἶ-

πας, εἰπέ μοι ὅτι δὲν μὲ ἐλησμόνησας, καὶ ὅτι εἰσέτι μὲ ἀγαπᾷς.

— Ναὶ Φαιδώρα, σὲ ἀγαπῶ καὶ δόξᾳ τῷ Θεῷ τὰ βάσανά μας εὑρίσκονται εἰς τὸ τέρμα των.

— Ἦτο καιρὸς πλέον, Γάστων, καθόσον νομίζω ὅτι ἤθελον ἀποθάνει ἐκ τῆς λύπης μου. Ἰδέ με κατὰ πόσον ἠλλοιώθην.

Κατὰ πρῶτον ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς τὸ πρόσωπον τῆς κυρίσσης· ἐξεπλήχθη ἰδὼν τὴν καταστροφὴν ἣν ἡ θλῖψις ἐπέφερε ἐπὶ τοῦ ἄλλοτε τοσοῦτον καθαροῦ μετώπου. Αἱ μέλαιναι ὀρρεῖς της εἶχον ἑνώσει τὰ τόξα των ὡς ἐκ τῆς ἕξεως νευρικῆς συναφῆς. Οἱ ὀφθαλμοί της κεκαλυμμένοι ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ θόλου τῶν μελαίνων βλεφαρίδων της, δὲν εἶχον πλέον τὴν ζωηρὰν ἐκείνην λάμψιν, ὁμοίαν τῇ τῶν λαμπάδων· ἐπὶ τῶν παρειῶν της ἐσχηματίσθησαν δύο βαθεῖς αὔλακες ἵνα καταρρέωσιν, ὡς ἂν ἔδῃ, ἐκεῖθεν τὰ δάκρυα· καὶ τὸ μεσόϊαμα τῶν χειλέων της ἀποκατεστάθη τοσοῦτον ἀνιαρὸν, ὥστε καὶ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν τῆς εὐτυχίας της διετήρει ἀκόμη τὴν λυπηρὰν ἔκφρασίν του.

Μόλα ταῦτα ὁ πέπλος οὗτος τῆς σκυθρωπότητος καὶ λύπης ἔδιδεν ἴδιαν θέλγητρον ἐπὶ τῆς ζωηρᾶς καὶ καθ' ὑπερβολὴν ὑπερφαινομένων τούτων χαρακτήρων ὡς μετριάζων τὴν ζωηρότητα καὶ λεπτύνων τὸ ἔντονον αὐτῶν.

Δὲν ἦτο πλέον ἡ ἄλλοτε θριαμβευτικὴ ἐκείνη καλλονὴ, ἀλλὰ καλλονὴ καλλιτέρα ταύτης, ποιητικὴ καὶ ἰδανικὴ, ὡς τὰς ὠχρὰς ἐκείνας καὶ μελαγχολικὰς εἰκό-

νας τὰς εἰς μαῦρα πλαίσια ἐμβεβλημένας ἄς τινας ὁ ποιητὴς βλέπει παρουσιαζομένας κατα τὰς ὥρας τῶν ὀνείρων καὶ φαντασμῶν.

Τὴν ποίησιν ταύτην ὁ Κ. δὲ Ηελλὰν ἦτο πεπλανημένος νὰ τὴν αἰσθάνηται καὶ τὴν ἐννοῇ.

Σπουδάζων ἐκ τοῦ πλησίον τὴν νέαν ταύτην ἔκφρασιν, εὗρεν αὐτὴν πλειότερον ἔχουταν ὕψος, εὐγένειαν καὶ θέλγητρον· ἐπροξένησε πλειοτέραν ἐν τῇ καρδίᾳ του ἐντύπωσιν, ἐξ ἧς ἀνεγεννᾶτο ἐν αὐτῷ ταραχή τις καὶ συγκίνησις ἣν οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῇ.

— Ναὶ, εἶπεν, ἠλλοιώθης, Φαιδώρα, ἀλλ' ἐὰν τὰ πάθη ἐρρυτίδωσαν τὸ μέτωπόν σου ὡς κεραυνὸς, τὸ ἔδωκαν ὅμως θεῖον χαρακτῆρα. Βέβηλα βλέμματα δὲν πρέπει πλέον νὰ ἐνατενίζουν ἐπὶ σὲ, καὶ ἀπὸ τοῦδε ἐσημειώθης διὰ τοῦ δακτύλου τῆς θείας προνοίας. Τοὐντεῦθεν, ὁδηγουμένη ὑπ' ἐμοῦ θέλεις ἀκολουθήσει ὁδὸν ἧττον τραχεῖαν.

— Ἀλήθειαν λέγεις Γάστων; ἢ μήπως εἶνε ὄνειρον ταῦτα.

— Σοὶ τὸ ὁμνύω. Καὶ τίς θὰ βάλλῃ κατὰ νοῦν νὰ μᾶς διαχωρίσῃ πλέον;

— Ἀλλ' ἡ νεᾶνις αὕτη Γάστων.

— Ἐζήτουν λιμένα ἵν' ἀράξω τὸ δυστυχές μου πλοῖον· εὗρον τὴν νεάνιδα ταύτην καὶ ἐνόμισα ὅτι ἠράσθην αὐτῆς. Ἦτο μωρία. Ἀλλὰ τίς ἠδύνατο τότε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἤθελον ποτε σὲ ἰδεῖ; Ἠγνόουν τί ἀπέγεινας, ματαίως ἠρεύνων διὰ σὲ, σὲ ἐζήτησα εἰς πάσας τῆς Εὐρώπης τὰς εἰδήσεις, οὐδὲν ἔμαθον, ἐκτὸς

μόνον ὅτι ἡμέραν τινα Ἰταλίς τις ἡ ὁποία ἐνόμισα, ὅτι ἦσουν σὺ, κατὰ τὴν περιγραφὴν τὴν ὁποίαν μοὶ ἔκαμαν, διεβιβάσθη ἐκ τοῦ Σουλαμπτῶνος διὰ τὴν Ἀμερικήν. Τότε λοιπὸν συνέλαβον τὸν σκοπὸν νὰ διαβῶ ἐπίσης τὸν ὠκεανὸν, καὶ ἤθελον τὸ πραγματοποιήσει ἐὰν αἱ ἐνστάσεις τοῦ φίλου μου Κ. δὲ Βωκρουὰ δὲν μ' ἐκράτουν εἰς ταύτην τὴν πόλιν. Ἐνταῦθα συνήντησα κατὰ πρῶτον τὴν δεσποσύνην δὲ Μωριὲν· ἠσθάνθην ἐλκυόμενον ἑαυτὸν διὰ συμπαθείας δι' ἣν καταφρονῶ ἐμαυτὸν, καὶ ἂν δὲν ἤρχεσο, ἤθελον γίνει σύζυγός της πρὸς δυστυχίαν αὐτῆς τε καὶ ἐμοῦ.

— Ἀλλὰ τὴν συμπάθειαν ταύτην περὶ ἧς μοὶ ὡμιλεῖς Γάστων, εἶπεν ἡ κόμησσα σταυρώνουσα τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους, δὲν τὴν αἰσθάνεσαι πλέον;

— Θὰ σὲ ἠπάτων, ἐὰν σοὶ ἔλεγον τοὐναντίον, ἀλλὰ δὲν αἰσθάνομαι πλέον ἢ αἴσθημα ἀδελφικόν.

— Καὶ θὰ τὴν ἀφήσῃς ἄνευ λύπης;

— Ἄνευ λύπης.

— Καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇς πλέον.

— Διατὶ νὰ μὴ τὴν ἰδῶ; εἶνε χρέος μου· ἄλλως τε δὲν εἶσαι σὺ ἐκεῖ ἤδη ὅπως μὲ διαφυλάξῃς ἐκ τοῦ κινδύνου;

Γάστων ἡ νεάνις αὕτη σὲ ἀγαπᾷ ἐμπαθῶς· ἐὰν τὴν ἰδῇς ἡ θλῖψις της θέλει κλονίσει τὴν ἀπόφασίν σου, ἡ ἐνθύμισις τῶν πρὸς αὐτὴν ὑποχρεώσεών σου θέλει ἐγερθεῖ ἐνώπιόν σου ὡς χρέος ἀνθρώπου εὐσυνειδήτου, ὅπερ ὀφείλεις νὰ ἐκπληρώσῃς μὲ πᾶσαν θυσίαν, καὶ οὕτω θέλεις μὲ θυσιάσει ἀπέναντι τοῦ ἱπποτικοῦ αὐτοῦ αἰσθή-

ματος τὸ ὁποῖον τὸ ἀνθρώπινον σέβας χρωματίζει διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς τιμῆς, ὡς ἂν ἦτο ποτὲ τίμιον τὸ νὰ ψεύδηταί τις εἰς τὴν καρδίαν του καὶ νὰ φονεύῃ μίαν γυναῖκα διὰ νὰ σώσῃ ἄλλην.

— Φαιδώρα, θερμῶς σὲ ἱκετεύω ἄκουσόν με: Ἐὰν ἐπιθυμῶ τελευταίαν τινα συνέντευξιν μετὰ τῆς νεάνιδος ταύτης, ἣν τοσοῦτον ἀναξίως ἠπάτησα, εἶνε διότι θέλω ἐγὼ αὐτὸς νὰ τὴν ἐξάξω τῆς ἀπάτης καὶ θέλω τὴν ἱκετεύσῃ να δεχθῇ τὴν χεῖρα τοῦ Κ. Δὲ Βωκρουὰ, ὅστις ἐρᾶται αὐτῆς πρὸ πολλοῦ καὶ τοῦ ὁποίου ἡ καρδία δὲν κατεκάη παρ' ἄλλου ἔρωτος ὡς ἡ ἰδική μου.

— Δι' ὅλα ταῦτα μία ἐπιστολὴ ἀρκεῖ. Πίστευσόν με, Γάστων, εἰς τὰς μεγάλας αὐτὰς ἀσθενείας τῆς ψυχῆς ὡς τὰ τοῦ σώματος τὰ πολὺ δραστήρια φάρμακα εἶνε τὰ καλλίτερα καὶ ἀσφαλέστερα. Θᾶττον ἢ βράδιον ἡ δεσποσύνη Δὲ Μωριὲν ὤφειλε νὰ ὑποστῇ τὴν ῥῆξιν ταύτην· ἐὰν ὅμως τὴν ἴδῃς θέλεις ἀποκαταστήσει τὸν ἀποχωρισμὸν λυπηρότερον καὶ δυσκολότερον. Μάτην πιστεύεις ὅτι δύνασαι νὰ λύσῃς ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν δεσμὸν τοῦ ἔρωτος τούτου. Ἐγὼ ἐπίσης ἀπεπειράθην ἄλλοτε νὰ ὑποκρύψω τοὺς δεσμοὺς τούτους, ἀλλὰ καθ' ὅσον προσεπάθουν νὰ σὲ λησμονήσω, κατὰ τοσοῦτον οἱ δεσμοὶ οὗτοι συνεσφίγγοντο· ἐὰν ὅμως κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας σὲ ἀπέφευγον, ἤθελον πρὸ πολλοῦ παύσει νὰ σὲ ἀγαπῶ. Καὶ ἐνῷ φοβεῖσαι τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀπελπισίας της, θέλεις τὴν ἀποκαταστήσει μείζονα ἀναβάλλων τὴν ὥραν τῆς θυσίας. Ὑπὲρ αὐτῆς σοὶ ὁμιλῶ,

Γάστων, καὶ δὲν ἤθελον μεταχειρισθῇ γλῶσσαν ἄλλην, ἐὰν δὲν ἐνδιαφερόμην εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

Δὲν θέλομεν τολμήσει νὰ ἐπιβεβαιώσωμεν ὅτι οἱ τελευταῖοι λόγοι τῆς κομήσσης Βερκέλλη ἦσαν πάντῃ εἰλικρινεῖς· μολαταῦτα ὁ Γάστων ἠσθάνετο εἰς τὰς σκέψεις της δικαιοσύνην τινὰ καὶ ἀξίαν· ἀφοῦ ἅπαξ ἀπεφάσισε νὰ διαλύσῃ τὰς συμφωνηθείσας ὑποχρεώσεις, ἦτο προτιμότερον νὰ ἐπιταχύνῃ· ἀλλὰ τὸ ν' ἀναχωρήσῃ τοσοῦτον αἰφνιδίως χωρὶς νὰ ῥίψῃ, οὕτως εἰπεῖν, τελευταῖον βλέμμα ὄπισθεν, ἐφαίνετο εἰς τὸν Κ. Δὲ Πλελλὰν σκληρὸν καὶ ἀπάνθρωπον, προσβάλλον συναμα τὴν ἀβρότητα τοῦ χαρακτῆρος του.

— Τοὐλάχιστον, εἶπε, θὰ ἰδῶ τὴν κόμησσαν Δὲ Μωριέν.

— Οὐδ' αὐτὴν, εἶπεν ἡ σενόρα μετὰ τόνου ἀποφασιστικοῦ· ἄλλως μὲ κάμεις νὰ πιστεύσω ὅτι λυπεῖσαι καὶ τότε θὰ ἀναχωρήσω μόνη.

Ὁ Γάστων ὑποκύπτων ὡς παῖς ὑπὸ τὴν ἐπιῤῥοὴν τῆς γυναικὸς ταύτης.

— Πρόσταξον, εἶπε, τὶ πρέπει νὰ πράξω;

— Αὔριον τὴν πρωΐαν τὸ ταχυδρομικὸν πλοῖον ἀναχωρεῖ διὰ Λονδῖνον, θὰ λάβῃς διαβατήριον.

— Καὶ σύ;

— Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ ἵν' ἀποδώσω τὰ τελευταῖα χρέη εἰς ἐκεῖνον ὅστις δὲν ὑπάρχει πλέον. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὅ' ἀφίσω καὶ ἐγὼ τὴν Γαλλίαν διὰ νὰ ἐπιστρέψω εἰς Ἀγγλίαν. Θέλω διέλθει τὰς ἡμέρας τοῦ πένθους μου εἰς τὴν Ἰρλανδίαν, παρά τινι συγγενεῖ μου, ἥτις

κατοικεῖ εἴς τινα ἔπαυλιν μίλια τινα μακρὰν τοῦ Δουβλίνου. Δύνασαι νὰ προσδιορίσῃς ὡς τόπον διαμονῆς σου τὴν πόλιν ταύτην, καὶ μεθ' ἓν ἔτος Γάστων, ἐὰν δὲν λησμονήσῃς τὴν Βερανζέρην σου γνωρίζω ἐκεῖ ἀξιοσέβαστόν τινα ἱερέα, ὅστις θέλει ἐπικαλεσθεῖ ὑπὲρ ἡμῶν τὴν θείαν εὐλογίαν.

— Μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι.

— Τὸ κατ' ἐμὲ σοὶ τὸ ὁμνύω.

Ὁ Γάστων ἔθλιψε μετ' εὐγνωμοτύνης τὴν χεῖρα ἣν ἡ Φαιδώρα τῷ ἔτεινε καὶ μετὰ ταῦτα ἐξῆλθε ῥίπτων ἔσχατον ἐπὶ τῆς κομήσσης βλέμμα.

— Θεέ μου ἀνερώνησεν, αὕτη, ὅτε ἔμεινε μόνη, ἴσως πρὸ ὀλίγου ἐπρόφερα ἀπόφασιν θανάτου.

— Ναὶ ἀπόφασιν θανάτου, ἐπανέλαβε φωνή τις αὐστηρὰ ὄπισθέν της.

Ἡ κόμησσα ἐρρίγησε, καὶ στρέψασα τὴν κεφαλὴν εἶδεν ἱστάμενον ὄρθιον, ὄπισθέν της, τὸν Κ. δὲ Βωκρουὰ τὰς χεῖρας ἔχων ἐσταυρωμένας καὶ οὗ τινος ἡ γλυκεῖα καὶ περίφροντις ἤδη φυσιογνωμία ἐνέφαινε θλῖψιν. Ἐπειράθη νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἡ φωνή της ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων.

— Ἀ Κυρία, ἐξηκολούθησεν ὁ Κ. δὲ Βωκρουά· ἐνόμιζον ὅτι εἴχετε ψυχὴν μεγαλητέραν καὶ γενναιοτέραν. Ἔστὲ εὐδαίμων ἐὰν μετὰ τὴν πρᾶξιν σας αὐτὴν δύναται νὰ γενῇ τοῦτο, καὶ εἴθε ἐν τῷ μέλλοντι νὰ μὴν αἰσθανθῆτε τύψεις συνειδότος !

— Τύψεις συνειδότος! ἐπανέλαβεν ἡ σενόρα μετὰ φωνῆς τρεμούσης.

Καὶ ἐρρίφθη ἄνευ δυνάμεως ἐπί τινος ἀνακλίντρου. Ὅτε δ' ἤγειρε τὴν κεφαλήν, ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ εἶχε γενῇ ἄφαντος· ἀλλ' ἀκόμη τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουε τὴν ἀπειλήν του.

Οἱ λόγοι τοῦ Κ. δὲ Βωκρουὰ ἀποτελέσαντες ἐπὶ τῆς ψυχῆς τῆς κομήσσης Βερκέλλη βαθεῖαν ἐντύπωσιν διήγειραν ἐν αὐτῇ ὅλως ἀντίθετα πάθη. Ἡ γενναιότης αὕτη ἣν ὁ Ἰούλιος ἔθεσεν εἰς ἀμφιταλάντευσιν, ἐγείρετο μεγαλειτέρα καὶ ἰσχυροτέρα ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς Σικκελιανῆς, ἀντιπαλαίουσα μετὰ τοῦ ἔρωτός της· ἀλλ' ἡ νεάνις δὲν ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀμφίβολος.

Ἡ κόμησσα Βερκέλλη πρὸ πολλοῦ εἶχε συνειθίσει εἰς θυσίας καὶ ἡ ἐσχάτη ἣν εἶχε κάμει συζευγνυμένη τὸν φονέα τοῦ ἐραστοῦ της, ἦτο τοσοῦτον μεγίστη, ὥστε αἱ λοιπαὶ ἀπέναντι ταύτης τῇ ἐφαίνοντο ἐλάχισται. Μόλα ταῦτα, ἐνῷ καθ' ἣν στιγμὴν αἱ βουλαὶ τοῦ Θεοῦ τῇ ἀπέδιδον τὴν ἐλευθερίαν της καὶ τέλος ἤγγιζεν εἰς τὴν πρὸ πολλοῦ τοσοῦτον ματαίαν καὶ ἀπατηλὴν ταύτην εὐδαιμονίαν, τῇ ἐφαίνετο πλέον σκληρὸν ν' ἀπωλέσῃ ἐρ' ἅπαξ τὴν πραγματικότητα καὶ ἐλπίδα, καὶ νὰ θυσιασθῇ εὐμενῶς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς εὐσπλαχνίας. Ἴδωμεν ὅτι δὲν ἔσχεν τὴν γενναιότητα αὐτῆς, ἀλλ' αἱ ἐπιπλήξεις τοῦ Κ. δὲ Βωκρουὰ τῇ ἐφαίνοντο ὡσεὶ ἀπειλητικὰ φαντάσματα καὶ ἴσως, ὑπείκουσα εἰς τὸν φόβον μᾶλλον ἢ εἰς φυσικὴν ὁρμὴν γενναιότητος, ἀπεφάσισε τέλος νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν θυσίαν.

— Δὲν θέλω νὰ εἴπωσιν, ἐφώνησεν αὕτη, ἐγείρουσα ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν, ὅτι κρατοῦσα μεταξὺ τῶν

χειρῶν μου τὴν εὐτυχίαν καὶ ζωὴν νεάνιδος τινος ἀπεποιήθην νὰ τῇ παραχωρήσω ἀμφότερα, καὶ ὅτι ἐνῷ ἐναπέκειτο εἰς ἐμὲ νὰ ἐκλέξω τὸ καλὸν ἢ κακὸν, ἐξέλεξα τὸ δεύτερον.

Ἀφοῦ ἡ Φαιδώρα ἀπεφάσισε ἅπαξ, ἔμεινεν ἀκλόνητος. Μάτην ἡ τοῦ Γάστωνος εἰκὼν ἐκομάτει εἰς τὴν μνήμην της, ματαίως ἡ προσδοκωμένη εὐδαιμονία ἐλάμβανε γοητευκώτατα σχήματα παρουσιζομένη εἰς τὴν φαντασίαν της. Ἀπώθησεν ὅλους τοὺς πειρασμοὺς καὶ ἐνεθαρρύνθη ἐπὶ πλέον εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ της.

Τὸ ὄχημα κατὰ διαταγήν της περιέμενε.

— Ἄγωμεν εἶπεν· ἐπειδὴ ἐγὼ ἔπραξα τὸ κακὸν, χρεωστῶ νὰ τὸ ἐπανορθώσω ἡ ἰδία.

Διέταξε τὸν ἡνίοχον νὰ τὴν ὁδηγήσῃ πρὸς τὴν κατοικίαν τῆς κομήσσης δὲ Μωριέν. Οἱ ἵπποι ἀνεχώρησαν μέγα καλπάζοντες, ἀλλ' αἱ σκέψεις τῆς Φαιδώρας ἔτρεχον ταχύτερον τούτων. Εἶχεν ἤδη ἀφιχθῆ, ὅτε ἡ ἅμαξα μόλις εἶχε διαβῇ τὰ τῆς κρηπίδος ὅρια τῆς παραλίας.

Ἡ Φαιδώρα ἐθεώρει ἑαυτὴν ἀπέναντι τῆς κομήσσης ὡς ἀντικείμενον ἀποδίδον χάριτας καὶ μητρικὴν εὐγνωμοσύνην· ἐθεώρει τὴν Βερανζέρην εἰς τοὺς βραχίονας χύνουσαν δάκρυα εὐτυχίας.

Ἦτο δὲ τοῦτο, διὰ τὴν καιρίως καταθλιβομένην καρδίαν της, ἡδεῖα ἀνταμοιβὴ ἐπιτιθεμένη καὶ λέγουσα μεθ' ὑπερηφανείας.

— Θέλω εἶσθαι εὐδαιμονεστέρα αὐτῶν, καθότι ἐργαζομένη ἐπὶ τῆς εὐημερίας των θέλω παρηγορεῖσθαι καὶ ἡ ἰδία.

Ὡραῖον ὄνειρον κακὸν ἔχων ἀφύπνημα.

Θ'.

Η ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ.

Ἐγκαταλείψαμεν τὴν Βερανζέρην ἐν τῷ διαστήματι τῆς νυκτὸς ἐπὶ τῆς πρώτης περιόδου τῶν θλίψεών της.

Τὸν σφοδρότατον τοῦτον παροξυσμὸν διεδέχθη κατόπιν θανάσιμος ἐξασθένησις μὴ δεικνύουσα σημεῖα ζωῆς καὶ παριστάνουσα τρόπον τινὰ αὐτὴν στερημένην διανοητικῆς δυνάμεως καὶ αἰσθήσεως. Ἀνεπαύθη τότε ἐπ' ὀλίγον χάριν εἰς τὴν ἐνεργητικὴν παρέμβασιν τῆς θαλαμηπόλου ἀποποιηθήσης νὰ κοιμηθῇ πρὸ τῆς κυρίας αὐτῆς. Ἡ θλῖψις της ἔφερε πρὸς τὸν κόπον καὶ ἡ Βερανζέρη ἀπεκοιμήθη.

Ὁπόταν μεθ' ὥραν τῆς πρωΐας ἱκανῶς προκεχωρημένην ἡ Δεσποσύνη δὲ Μωριὲν ἐξύπνησεν, ἐφαίνετο ὡσεὶ γηράσασα κατὰ πέντα ἔτη ἐπενεργηθείσης ἐπαισθητῆς μεταβολῆς ἐπ' αὐτῆς. Εἶχεν ἀναλάβει τὸ ἄλλοτε ὑπερήφανον καὶ περιφρονητικὸν αὐτῆς μειδίαμα ἐπὶ προσ-

θήκη τεθλιμμένου τόνου φωνῆς, βλέμματος ἁπλανοῦ καὶ ἀπαιτίου, ἀποκρίσεων βραχέων καὶ σιγηλῶν, ἅτινα ἔφερον ῥῖγος καὶ ἀνεγέννων κακὰς προαισθήσεις.

Ἅμα ἡ κόμησσα εἰδοποιήθη ὅτι ἡ θυγάτηρ της ἠγέρθη, ὑπῆγε νὰ τὴν ἴδῃ, ἀλλ' ἀμφότεραι αἱ γυναῖκες ἐφυλάχθησαν ὅπως μὴ τὰς διαφύγῃ λέξις τις δυναμένη νὰ τὰς ὑπενθυμίσῃ ἢ καὶ νὰ θίξῃ τὰ τῆς προτεραίας συμβεβηκότα.

Ὅτε ἡ κόμησσα δὲ Μωριὲν παρετήρησε τὴν μεγάλην τῆς θυγατρός της μεταβολὴν, ἠπόρησε πρὸς στιγμήν. Μετὰ ταῦτα ὅμως καταπνίγουσα τὴν συγκίνησίν της καὶ ὁπλιζομένη διὰ τῆς γενναιότητος τῆς διδούσης συνεχῶς τὴν δύναμιν εἰς τὰς μητέρας νὰ θαυματοποιῶσι, προσέβλεψε τὴν Βερανζέρην μετ' ἡδέος μειδιάματος τῶν χειλέων, μετ' ὄφρυος προσχάρου καὶ σχεδὸν φαιδροῦ, καίτοι αἰσθανομένη τὸν θάνατον ἐνδομύχως.

— Ἴδε, κόρη μου, τῇ εἶπε, πόσον ὁ οὐρανὸς εἶνε ὡραῖος σήμερον, πῶς ἡ καταιγὶς τῆς νυκτὸς ἐνυψύχωσε τὴν χλόην καὶ πῶς ἀπέδωκεν εἰς τὰ ἄνθη τὰ ζωηρὰ χρώματα καὶ τὴν εὐωδίαν των.

Βάλε τὸν πέτασόν σου καὶ ἂς καταβῶμεν εἰς τὸν κῆπον· θέλω νὰ περιδιαβάσω ἐπὶ τοῦ βραχίονός σου στηριζομένη.

Ἡ Βερανζέρη ὑπήκουσε μηχανικῶς καὶ μετά τινας στιγμὰς ἀμφότεραι εἰσέδυσαν εἰς τὸ μικρὸν δάσος τοῦ παραδείσου.

Ἐτήρουν θλιβερὰν σιωπήν, ἀλλ' ἡ κόμησσα πρώτη διέκοψεν αὐτήν.

— Εἶναι πολὺς καιρὸς κόρη μου, ἀφ' οὗ εἴμεθα εἰς τὴν Βουλώνην;

— Μόλις πρὸ δύο μηνῶν.

— Ἀλλὰ δύο μῆνες εἶναι πολὺ καὶ νομίζω καλὸν νὰ ἐπιστρέψωμεν πλέον εἰς Μωριέν· τί λέγεις καὶ σύ;

— Συμφωνῶ μεθ' ὑμᾶς ἀγαθή μου μῆτερ.

— Δὲν ἔχομέν τι εἰς τὴν πόλιν ταύτην τοῦ ὁποίου τὴν στέρησιν νὰ λυπούμεθα, προσέθηκεν ἐκ προθέσεως ἡ κόμησσα καὶ οὕτως ὅσον ταχύτερον τὴν ἀφήσωμεν τόσον τὸ καλλίτερον.

Ἡ Βερανζέρη δὲν ἀπεκρίθη.

— Δὲν εἶσαι σύμφωνος μὲ τὴν ἰδέαν μου, ἐπανέλαβεν ἡ Κυρία δὲ Μωριέν.

— Πάντοτε θέλω πράττει ὅπως ὑμεῖς θέλετε, ἀγαθή μου μῆτερ.

— Δὲν ἀποκρίνεσαι εἰς τὴν ἐρώτησίν μου· σὲ ἐρωτῶ ἐὰν, ὡς ἐγὼ, σκεπτεσαι καὶ σὺ, ὅτι πόλιν εἰς ἣν οὐδὲν ἔχει τις τοῦ ὁποίου τὴν στέρησιν νὰ λυπεῖται ὀφείλει νὰ τὴν ἀφήσῃ, ὅσον οἷόν τε τάχιον.

— Οὐδὲν ἔχομεν τοῦ ὁποίου τὴν στέρησιν νὰ λυπούμεθα ἢ μόνον διότι ἤλθομεν ἐνταῦθα, εἶπεν ἡ Βερανζέρη μεθ' ὕφους τεθλιμμένου.

— Λοιπὸν ν' ἀναχωρήσωμεν;

Ὁπόταν θέλετε μῆτέρ μου.

— Μετὰ δύο ἡμέρας.

— Δύο ἡμέρας ἔτι;

— Θέλεις δυσαρεστηθῇ ἐὰν ὁ Κ. δὲ Βωκρυὰ μᾶς συνοδεύσει εἰς Μωριέν;

— Ὁ Κ. δὲ Βωκρουά; διὰ νὰ κάμῃ τί;

— Εἶναι ἀξιαγάπητος νεανίας, τίμιος καὶ ἀφωσιωμένος. Ἡ παρουσία του θὰ ἐμψυχώσῃ ὁπωσοῦν τοὺς παλαιούς μας πύργους. Καὶ πρὸς τούτοις ὁ καιρὸς τοῦ κυνηγίου πλησιάζει, καὶ ἠξεύρεις ὅτι περιμένομεν φίλους τινας.

— Δύνασθε νὰ προσκαλέσητε ἐπίσης καὶ τὸν Κ. δὲ Φερριέρον. Ἦτον ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἡ Βερανζέρη ἐφάνη ἐνδιαφερομένη ὀλίγον ὑπὲρ τοῦ ἐξαδέλφου της. Ἡ δὲ κόμησσα προσέβλεψεν αὐτὴν μετ' ἀπορίας.

— Ἔ καλά! ἐὰν τὸ ἐπιθυμῇς θὰ προσκαλέσωμεν τὸν Κ. δὲ Φερριέρον.

— Ἐπίσης καὶ τὸν Κ. κόμητα Γάστωνα δὲ Πλελλάν. Προφέρουσα ἡ Βερανζέρη τὸ ὄνομα τοῦτο, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν μειδιῶσα διὰ παραδόξου τρόπου. Ἡ κόμησσα ἐφοβήθη ὑπὲρ τῆς θυγατρός της.

— Καὶ ὁ κόμης ἐπίσης εἶνε ἀξιαγάπητος ἄνθρωπος, ἐξηκολούθησεν αὕτη· οὗτος ἐπίσης εἶνε εὐγενὴς καὶ εἰλικρινὴς, οὕτω τοὐλάχιστον ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ μὲ εἶπεν καὶ ἐλπίζω ὅτι θέλει μᾶς ἀποδείξει τοῦτο ἀναχωρῶν μεθ' ὑμῶν διὰ Μωριέν.

— Θεέ μου! εἶπεν ἡ ταλαίπωρος μήτηρ διαστρέφουσα τὰς χεῖρας μὴ τῇ δίδῃς τὴν ἐλπίδα ταύτην προκειμένου νὰ μὴ πραγματοποιηθῇ!

— Πρέπει νὰ τὸν παρακαλέσητε μῆτερ μου, θὰ ἰδῶμεν ἐὰν τολμήσῃ νὰ τὸ ἀποποιηθῇ.

— Ἀλλ' ἐὰν δὲν ἔλθῃ, προσέθηκεν ἡ κόμησσα διὰ

φωνῆς δισταζούσης καὶ πεφοβισμένης; ἐὰν δὲν ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ.

— Ἔ, καὶ ποῖος θὰ τὸν ἐμποδίσῃ;

Ἡ Κυρία δὲ Μωρεὲν ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν καὶ οὐδὲν ἀπεκρίθη· ἐγένετο ἐκ νέου σιωπή. Ἡ Βερανζέρη ἀφῆκε τὴν κεφαλήν της νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους της, καὶ ὁ περίπατος ἐτελείωσε μὲ κατήφειαν.

Καθ' ἣν στιγμὴν αἱ δύο κυρίαι εἰσήρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν, ἅμαξά τις ἐστάθη πρὸ τῆς εἰσόδου. Ἦτον δ' αὕτη ἡ τῆς σενόρας Βερκέλλη.

Ἡ Φαιδώρα ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς πρώτης πλακὸς καὶ εὑρέθη κατὰ μέτωπον τῆς Βερανζέρης.

Ἡ νεᾶνις ἀφῆκε φωνὴν ἐξεῖαν καὶ ὀπισθοδρόμησε τρία βήματα, ἐνῷ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Σικελιανὴν μετ' ὕφους ἀξίου ὡς τὸ τῆς Νόρμας.

— Ἡ γυνὴ αὕτη ἐφώνησεν, ἡ γυνὴ αὕτη ἐνταῦθα.

Ἡ Φαιδώρα προέβη ἀποφασιστικῶς.

— Ναὶ εἶπεν, ἡ γυνὴ αὕτη· ἀκούσιος αἰτία τῶν θλίψεών σας, καὶ ἥτις σήμερον σοὶ ἐπαναφέρει τὴν γαλήνην καὶ εὐδαιμονίαν.

— Τὴν εὐδαιμονίαν! ὑμεῖς! τοιαύτη ἐκ τοῦ στόματός σας λέξις μοὶ εἶνε παράδοξος.

— Βερανζέρη! ἐφώνησε ἡ Κ. δὲ Μωριὲν θέλουσα ν' ἀποσύρῃ τὴν θυγατέρα της.

— Εὐαρεστηθῆτε τοὐλάχιστον νὰ μὲ ἀκροασθῆτε, εἶπεν ἡ σενόρα.

— Σ' ἀκροαζόμεθα, κυρία, εἶπεν ἡ κόμησσα δὲ Μωριὲν, μετὰ ξηροῦ καὶ ψυχροῦ τόνου, τὸν ὁποῖον ἡ

μητρικὴ στοργή της ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ ὡς αὐστηρότητα.

Εἰσῆλθον ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἡ κόμησσα ἤθελε ν' ἀποπέμψῃ τὴν θυγατέρα της, ἀλλ' ἡ Φαιδώρα ἀντέτεινε.

— Ὄχι, ὄχι, εἶπεν, ὅ,τι μέλλω νὰ εἴπω, πρέπει ἡ δεσποινὶς ν' ἀκούσῃ. Ἐκάθησαν μετ' ἐπισημότητος.

— Πρὸ ὀλίγου, ἐπανέλαβεν ἡ σενόρα Βερκέλλη, εἶνε μόλις μία ὥρα, ὅτε ἔλεγον ὅτι τὰ βάσανά μου ἐτελείωσαν ἤδη καὶ ὅτι ἡ εὐτυχία ἤρχιζε δι' ἐμέ. Ἠπατώμην. Τῆς ἀποφάσεως τὴν ὁποίαν ἔλαβον τότε παραιτοῦμαι ἤδη· θέλω ν' ἀκολουθήσω ἅπαξ διὰ παντὸς τὸν βίον ἐκεῖνον τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ θλίψεως.

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε; ἔκραξεν ἡ Βερανζέρη, ἐγειρομένη.

— Θέλω νὰ εἴπω, δεσποσύνη, ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀφίνω τὴν Βουλώνην καὶ ἀναχωρῶ διὰ τὴν πατρίδα μου τὸ Παλέρμον, ἔνθα προτίθεμαι νὰ κλεισθῶ εἰς μοναστήριόν τι. Μὲ ἐννοεῖτε ἤδη;

— Οὐχί, κυρία, δὲν σᾶς ἐννοῶ.

— Ἐξηγοῦμαι ἄλλως πως, εἶπεν ἡ Φαιδώρα μετὰ τόνου δεικτικοῦ. Ὁ Κόμης δὲ Πλελλὰν μὲ ἀγαπᾷ καὶ μὲ ἀγαπᾷ πρὸ πολλοῦ, πρὸ τριῶν ἐτῶν δεσποσύνη. Βλέπετε ὅτι αἱ ἐπὶ τῆς καρδίας του ἀξιώσεις μου εἰσὶν ἀρχαῖαι.

— Ἔ, λοιπόν.

— Ὤκτειρον τὴν θλῖψιν σας, ὁ δὲ οὐρανὸς μοὶ ἐνέπνευσεν ἀπόφασιν γενναίαν παραιτουμένη τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἀξιώσεών μου ὑπὲρ ὑμῶν. Λέξις τις ἡ νεῦμα μου

πρὸς τὸν Κ. δὲ Πλελλὰν ἀρκεῖ, ὅπως ἀναχωρήσῃ μετ' ἐμοῦ, καὶ ἂν ἤθελον κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἐγκατέλειπε τὴν Βουλώνην. Τὴν λέξιν ὅμως ταύτην δὲν θὰ εἴπω, οὐδὲ τὸ νεῦμα θέλω κάμει· ἐξηγήθην σαφῶς;

— Ἡ κόμησσα ἡτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ. Ἀλλ ἡ Βερανζέρη ἔθεσεν ἡσύχως τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς μητρὸς αὐτῆς. Αὕτη δ' ἐπίστευσε τὸ γαληνιαῖον ἐξωτερικὸν τῆς θυγατρός της καὶ τὴν ἀφῆκε νὰ ὁμιλήσῃ.

— Σᾶς ἠκροάσθην μεθ' ὑπομονῆς, εἶπεν ἡ Βερανζέρη.

— Μεθ' ὑπομονῆς! ἀντεῖπεν ἡ κόμησσα.

— Ἠκροάσθην χωρὶς νὰ σᾶς διακόψω τὰς γενναίας προσφορὰς τῆς εὐσπλαγχνίας σας. Ἡ δεσποσύνη δὲ Μωριὲν, Κυρία, εὐχαριστεῖ τὴν κόμησσαν Βερκέλλην, διὰ τὴν θυσίαν τὴν ὁποίαν ὑπὲρ αὐτῆς κάμνει.

— Ἀλλ' ἡ δεσποσύνη δὲ Μωριὲν δὲν ἔχει ἀνάγκην τῆς εὐσπλαγχνίας τῆς σενόρας Βερκέλλη, καὶ ἀπαξιοῖ νὰ φαντασθῇ ὅτι ἠδυνήθη νὰ ὑποστῇ τοιαύτην ὕβριν.

— Δεσποσύνη, εἶπεν ἡ Φαιδώρα ἐγειρομένη καὶ αὐτή· ἠννόουν τὴν ζηλοτυπίαν σας, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ τὴν ὑπερηφάνειάν σας. Ἐπίστευον μέχρι τοῦδε ὅτι ὁ ἔρως δὲν ἀφίνει θέσιν εἰς τὴν καρδίαν διὰ τὸ ἔσχατον τοῦτο αἴσθημα. Εἶνε ἀσυμβίβαστον τοῦτο μὲ τὸ εἰλικρινὲς αἴσθημα.

— Θεέ μου! κυρία τίς σᾶς εἶπεν ὅτι ἔλαβεν ποτὲ δι' ἐκεῖνον . . . περὶ τοῦ ὁποίου ἤδη λαλεῖτε αἴσθημα εἰλικρινές;

— Ὑμεῖς χθὲς τὴν ἑσπέραν, ὁτόταν ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν μ' ἀνεγνώρισε.

— Πρὸς Θεοῦ, διέκοψεν ἡ Κ. δὲ Μωριὲν, βλέπουσα τὴν Βερανζέρην ὠχριῶσαν, μὴ ἀκολουθήσωμεν τὴν λυπηρὰν αὐτὴν συνδιάλεξιν. Κόρη μου, ἀποσύρθητι καὶ ὑμεῖς κυρία εὐδοκήσετε νὰ συγχωρήσητε τὴν λυπηρὰν ταύτην σκηνὴν τὴν ὁποίαν ἡ ἀφροσύνη σας προεκάλεσε.

— Ἠγνόουν, κυρία, ἀπήντησεν ἡ Φαιδώρα, μᾶλλον ἐπὶ μᾶλλον ἐγγιζομένη ὅτι ὤφειλον νὰ λάβω τοσαύτας προφυλάξεις, ὅπως ἐκτελέσω πρᾶξιν αὐταπαρνήσεως. Ἀναμφιβόλως εἶνε συνήθεια τοῦ τόπου τούτου, ἔπρεπε νὰ φροντίσω νὰ συμμορφωθῶ.

Καὶ προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας ἡ σενόρα Βερκέλλη, ἔκαμε βαθεῖαν ὑπόκλησιν καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης· ἀλλ' ἡ θύρα ἤνοιξε μετὰ κρότου καὶ ὁ Κ. δὲ Φερριέρος ἐνεφανίσθη ἀσθμαίνων.

— Δὲν ἠξεύρετε; εἶπε, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν παρουσίαν τῆς σενόρας Βερκέλλης· ὁ Κ. δὲ Πλελλάν....

— Ἔ, καλά! τί μᾶς ἐνδιαφέρει; διέκοψεν ἡ Βερανζέρη.

— Ἀπεναντίας σᾶς ἐνδιαφέρει πολὺ ἐξηκολούθησεν ὁ ἀπερίσκεπτος· τὸν εἶδον, πρὸ ὀλίγου δίδοντα τὸν ναῦλον του ἐπὶ τῆς Μαγήσσης τῶν ὑδάτων (Sorciere des eaux) ἀναχωρούσης αὔριον διὰ Λονδῖνον.

— Τί μᾶς μέλλει περὶ τούτου, εἶπεν ἡ κόμησσα. Ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὑπάγῃ εἰς Λονδῖνον;

— Ἀναμφιβόλως, δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, ἀλλὰ περιμένετε νὰ τελειώσω.

Τῷ ἐξέφραζον τὴν ἀπορίαν μου περὶ τοῦ ταξειδίου του τούτου καὶ τὸν ἠρώτων· — Πόσας ἡμέρας θὰ λείψητε; τοὐλάχιστον ἓν ἔτος μὲ ἀπεκρίθη. — Ἐνόμιζον κατ' ἀρχὰς ὅτι ἀστειεύετο· ἀλλὰ μετά τινας στιγμὰς ἀπήντησα τὸν Κ. δὲ Βωκρουὰ καὶ τὸν ἠρώτησα. Εἶναι ἀληθέστατον! εἶπεν οὗτος, ὑψῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν. — Ἠρώτησα τί τοῦτο ἐσήμαινε τί λοιπὸν συνέβη;

— Σχεδὸν τίποτε, εἶπεν ἡ Φαιδώρα· εἶνε ὁ ἔρως νεάνιδος πολὺ ὑπερηφάνου ναυαγησάσης κατὰ τὴν νύκτα ταύτην. Καὶ ἀφοῦ ἐξετόξευσε τὴν τελευταίαν ταύτην φράσιν, ἡ κόμησσα δὲ Βερκέλλη, ἐχαιρέτισε καὶ ἀπεσύρθη. Ἡ δὲ Βερανζέρη ἀπαλλαγεῖσα τῆς ἀντιζήλου της ἐπανέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντῆρος της. Ἡ κόμησσα ἔμεινε κατηφὴς καὶ σιωπηλὴ, καὶ ὁ Κ. δὲ Φερριέρος μετέβαινε ἀπὸ τῆς μιᾶς πρὸς τὴν ἄλλην μετὰ βλέμματος ἐκπεπληγμένου.

— Λοιπὸν, ἐσκέφθη οὗτος, ὁ γάμος διελύθη. Πρέπει τὴν φορὰν ταύτην νὰ κάμῃ τὴν ἀνταπόδωσιν τοῦ κακοῦ. Ἡ περίστασις εἶνε εὐνοϊκή!

Ὡραία μου ἐξαδέλφη εἶπεν οὗτος πλησιάζων τὴν δεσποσύνην δὲ Μωριὲν, εἶνε καιρὸς πολὺς ἀφ' ὅτου δὲν ἔπαιρνες!

Ἤκουσαν ἀναχωροῦν τὸ ὄχημα τῆς σενόρας· ὁ δὲ θόρυβος οὗτος ἀφύπνωσεν τὴν Βερανζέρην ἐκ τοῦ ῥεμβασμοῦ της.

— Τί λέγετε; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις.

— Λέγω ὅτι εἶνε πολὺς καιρὸς ἀφ' ὅτου δὲν ἱππεύσατε τὴν Miss - Betzi τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶτε τοσοῦτον.

— Τὴν Miss - Betzi, ... εἶνε ἀληθὲς ἐξάδελφέ μου. Λύριον τὴν πρωΐαν θέλετε νὰ μὲ συνοδεύσητε εἰς τὴν ἀκτήν;

— Ἐστερήθην πρὸ πολλῶν ἡμερῶν τοσαύτης μεγάλης εὐτυχίας.

— Κύριε δὲ Φερρίερε, προσέθησεν ἡ κόμησσα, ἐὰν δὲν λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδω τὸν Κ. Δὲ Βωκρουὰ, θὰ μὲ ὑποχρεώσητε ἐὰν τὸν παρακαλέσητε ἐκ μέρους μου ὅπως εὐαρεστηθῇ νὰ συνοδεύσῃ ἐπίσης τὴν θυγατέρα μου εἰς αὐτὸν τὸν περίπατον.

— Ναὶ ἐξαδέλφη μου, εὐχαρίστως.

— Πόσον καιρὸν ὑπολογίζετε νὰ μείνετε ἀκόμη εἰς Βουλώνην, εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Οὐδὲν ἠξεύρω; ἐφ' ὅσον θὰ διαμείνετε καὶ ὑμεῖς.

— Ἡμεῖς ἀναχωροῦμεν μετὰ δύο ἡμέρας.

— Μετὰ δύο ἡμέρας!

— Ναὶ ἐπιστρέφομεν εἰς Μωριὲν. Θέλετε νὰ ἦσθε ἐκ τῶν ἡμετέρων;

Ἀλλὰ πῶς λοιπὸν! ἀλλὰ μοὶ προξενεῖτε ἡδονικὴν ἔκπληξιν — Α! εἶπεν σιγαλῶς καλῶς ἐμάντευσα ὅτι πρόκειται περὶ ἐμοῦ· ἤθελον ἀπορήσει ἐὰν ὁ Κ. Δὲ Βωκρουὰ... .

Μὴ φοβεῖσθε πολὺ, μὴ μελαγχολήσετε ἐξηκολούθησεν ἡ Κ. Δὲ Μωριὲν.

— Νὰ πλήξω! μεθ' ὑμῶν!

— Ὢ δὲν θὰ ἦσθε μόνος· θέλετε ἔχει σύντροφον διὰ τοὺς κύβους (tric-trac) καὶ σύνοπλον εἰς τὸ κυνήγιον.

— Ποῖος οὗτος;

— Ὁ Κ. Ἰούλιος Δὲ Βωκρουά.

— Καλῶς· πάλιν οὗτος! ἐσκέφθη ὁ Κ. Δὲ Φερρίερος.

— Τὸν προσκαλέσατε; ἠρώτησε μεγαλοφώνως.

— Οὐχί, ἀλλ' εἶμαι βεβαία ὅτι θέλει ἐλθεῖ.

— Ὁ Κ. Δὲ Φερρίερος ἔσεισε διὰ τῶν δακτύλων τὰ χείλη.

— Εὐαρεστεῖσθε νὰ μένητε καὶ γευθῆτε μεθ' ἡμῶν; εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Δέχομαι μετ' εὐγνωμοσύνης — Τὴν φορὰν ταύτην, διενοήθη οὗτος, ἡ προτίμησις μοὶ φαίνεται ἀρκούντως φανερά.

— Ἔ! καλὰ εἴμεθα σύμφωνοι, ἐξηκολούθησεν ἡ Κ. Δέ Μωριέν· ἀλλὰ μὴ νομίζετε ὅτι ἔχω ἀξιώσεις νὰ μὲ εὐχαριστῆτε τοσοῦτον, καθόσον μέλλετε καὶ σεῖς νὰ μοὶ ἀνταποδώσητε ὑπηρεσίαν τινά.

— Ἐὰν μὲ αἰτῆτε ὑπηρεσίαν τινά, ἐξαδέλφη μου, ἡ εὐγνωμοσύνη μου δὲν ἔχει πλέον ὅρια.

— Ἡ κόμησσα ἤνοιξε τὸ γραφεῖον της καὶ ἤρξατο νὰ γράφῃ.

— Θέλετε ἱππεύσει.

— Κάλλιστα.

— Καὶ θὰ τρέξητε εἰς τὴν πόλιν; θὰ ἐγχειρήσητε τὸ γραμμάτιον τοῦτο εἰς τὸν Κ. Δὲ Βωκρουά.

— Καὶ πάλιν! ἀντεῖπεν ὁ νεανίας.

(Η ΒΕΡΑΝΖΕΡΗ.)

— Τῷ ἰδίῳ, ἀκούετε; καὶ θὰ τὸν συμπεριλάβητε νὰ γευθῇ μεθ' ἡμῶν.

— Ἄγωμεν ἐψυθίρισεν· ἀλλ' ἀπεκρίθη μεγαλοφώνως ἐὰν δὲν τὸ εὕρω;

— Ἐὰν ἠκούμην ν' ἀκούσω τοιαύτην ἀπάντησιν, ἔπεμπον τότε ἕνα τῶν ὑπηρετῶν μου, φίλτατε Κ. Δὲ Φερριέρε.

Ὁ Κ. Δὲ Φερριέρος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἐπὶ τέλους ἡ κόμησσα ἔχει δίκαιον, εἶπεν ὁ νεανίας ἱππεύων· μετὰ τὰ συμβεβηκότα ταῦτα δὲν δύναταί τις νὰ λάβῃ ἱκανὰς προφυλάξεις, καὶ ἡ παρουσία τοῦ Κ. Δὲ Βωκρουὰ θὰ καλύψῃ θαυμάσια τὰς διαπραγματεύσεις.

Εὐδαίμων ἐν τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ ὁ Κ. Δὲ Φερριέρος ἐκέντησε τὸν ἵππον του ταχέως καὶ ἐγένετο ἄφαντος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ.

Ι.

ΟΞΥΤΗΣ ΑΝΔΡΟΣ ΟΞΥΝΟΥΣΤΑΤΟΥ.

Ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν πόλιν παρὰ τῷ Γάστωνι.

Ἐξερχόμενος ἐκ τῆς κομήσσης Βερκέλλη, ὁ κόμης Δὲ Πλελλὰν ἐπορεύθη ἵνα λάβῃ θέσιν ἐπὶ τοῦ ταχυδρομικοῦ τοῦ Λονδίνου πλοίου καὶ ἐνταῦθα εἶχεν συναπαντήσει τὸν Κ. Δὲ Φερριέρον· μετὰ ταῦτα ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἐκλείσθη ὅπως γράψῃ ἐπιστολάς. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἐπεγράφοντο αἱ μὲν πρὸς τὴν κόμησσαν Μωριέν, αἱ δὲ πρὸς τὴν Βερανζέρην.

Ἐν τῇ πρώτῃ ὁ Γάστων περιέγραφε σφόδρα διακριβωμένως τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ τε καὶ τῆς Φαιδώρας· ἐξέτασε κυρίως τὰ καθήκοντα τῆς μετὰ τῆς οἰκογενείας Δὲ Μωριὲν συναφείας του, τὸ εἶδος τοῦ αἰσθήματος ὅπερ ἡ Βερανζέρη τῷ ἐπροξένησε, τὴν αὐταπάρνησιν τοῦ Κ. Δὲ Βωκρουᾶ, καὶ τὴν ἀβλαβῆ ἀγάπην ἣν οὗτος ἐφύλαξε ἐν τῷ μυχῷ τῆς καρδίας του διὰ τὴν δεσποσύνην Δὲ Μωριέν· διηγεῖτο τὰ συμβάντα τὰ ὁποῖα διηγήθημεν καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐπέρανε παρακαλῶν τὴν κόμησσαν νὰ δώσῃ τὴν χεῖρα τῆς δεσποσύνης Δὲ Μωριὲν πρὸς τὸν Κ. Δὲ Βωκρουά.

Ἡ πρὸς τὴν Βερανζέρην ἐπιστολὴ τοῦ Κ. Δὲ Πλελλὰν, ἦν βραχυτέρα τῆς ἀνωτέρω καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς εἶνε τοσοῦτον μέγα πρὸς τὴν συνέχειαν τῆς διηγήσεώς μας, ὥστε δὲν δυνάμεθα ν' ἀποφύγωμεν τὸν κόπον τοῦ νὰ ἐξιστορήσωμεν ὡς ἐφεξῆς·

» *Δεσποσύνη*

» Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶνε ἡ μεγαλειτέρα ἀπόδειξις τῆς ὑπολήψεως καὶ τοῦ πρὸς ὑμᾶς ὀφειλομένου σεβασμοῦ. Εὐδοκήσατε νὰ τὴν ἀναγνώσητε μέχρι τέλους.

» Ἐὰν ἡ χεὶρ μου τρέμει ἐνῷ σᾶς γράφω, ἐὰν οἱ ὀφθαλμοί μου πληροῦνται δακρύων, ἔχω τοὐλάχιστον τὴν καρδίαν πλήρη ἐμπιστοσύνης, καὶ ἡ ψυχική μου γαλήνη εἶνε ἀσφαλὲς ἐχέγγυον ὅτι ἐξεπλήρωσα τὸ χρέος μου.

» Σᾶς ἠπάτησα ἢ μᾶλλον ἠπατήθην ὁ ἴδιος. Μοὶ ἐφαίνετο τοσοῦτον φυσικὸν νὰ σᾶς ἀγαπῶ! Βλέπων καὶ ἀκούων ὑμᾶς, ἐπελαθόμην τοῦ παρελθόντος, αἱ δὲ ἐκλείψασαι ἡμέραι δὲν μοὶ ἐφαίνοντο πλέον ἢ ὡς ἀόριστον καὶ θλιβερὸν διάστημα· ἡ γαλήνη τῶν παθῶν μὲ περιεκύκλωσε, ἐνετρύφων μετὰ μέθης τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς εἰρήνης καὶ εὐτυχίας· ἠρυόμην ἄνευ λύπης ἢ ὑστεροβουλίας τὸ ἀείποτε πλῆρες ποτήριον τὸ ὁποῖον ἡ χεὶρ σας μοὶ ἔχυνε.

» Ἦτο ἔρως τοῦτο; Ἀγνοῶ, ἀλλ' ἦτο περισσότερον ἢ φιλία· ὡμοίαζεν αἴσθημα ἰδανικὸν σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης, ἀκτὶς τοῦ θείου ἐκείνου ἔρωτος, ὃν ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς πᾶν ὅ,τι εὐγενὲς καὶ ὡραῖον. Εὑρισκόμην ἐν ἐκτάσει ἐνώπιόν σας

ὡσεὶ ἐνώπιον τοῦ ἀριστουργήματος τῆς φύσεως ἢ ἐνώπιον τῆς ὑψηλοτέρας σκέψεως τοῦ ποιητοῦ. Διατί δὲν ἠνόησα κάλλιον τὴν φύσιν τοιούτου αἰσθήματος; Διατί δὲν ἠσθάνθην ὅτι δίδων ὑλικὴν ὕπαρξιν ἐμάραινόν τὴν οὐσίαν του καὶ ἐξήρανον τὴν πηγὴν τῶν καθαρῶν ἀπορροιῶν του· ἰδοὺ τὸ πρῶτον σφάλμα μου.

» Τέλος, τὸ παρελθὸν αὐτὸ, ὅπερ ἐνόμιζον τοσοῦτον μακρὰν, ἦλθεν ὡς φάντασμα αἰτοῦν παρ' ἐμοῦ λόγον τῶν προτέρων ὑποχρεώσεών μου· ὁ ἄνεμος τῶν παθῶν κακῶς σβεσθείς, ἔπνευσεν ἐπὶ τῶν κεχρωσμένων πτερύγων τοῦ ὡραίου ὀνείρου καὶ ἀπέπτη. Ἐκ τῶν αἰθερίων τόπων ὅθεν ἡρπάγην ἐπανέπεσα βαρέως ἐπὶ τῆς γῆς.

» Ἐνταῦθα δεσποσύνη πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν· αἱ πραγματικότητες τῆς ζωῆς εἶναι δανεισταὶ κατὰ πολλὰ ἀπαιτητικοὶ ἐρχόμενοι κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς ἀπαιτοῦντες τὰ δάνειά των· τότε πρέπει νὰ θέσωμεν κατὰ μέρος τὰς ὡραίας ἀπάτας τῶν αἰσθήσεων, καὶ νὰ καταβῶμεν ἐκ τῶν κορυφῶν τοῦ ἰδανικοῦ. Τοῦτο ἔπραξα.

» Ἐκ τῆς ἀποφάσεώς μου ἐξηρτᾶτο ἡ τύχη τεσσάρων προσώπων ἐκ τῶν ὁποίων τὰ τρία μ' εἶνε προσφιλῆ ὑπὸ διαφόρους τίτλους.

» Θέλετε μὲ πιστεύσει, δεσποσύνη, ἐὰν σᾶς εἴπω ὅτι ἐκ τῶν τριῶν αὐτῶν προσώπων ὑπάρχει ἓν, οὗτινος ἡ εὐτυχία μ' εἶνε πολυτιμοτέρα ἀκόμη τῆς τῶν ἄλλων καὶ ὅτι τὸ πρόσωπον αὐτὸ ὀνομάζεται δεσποσύνη δὲ Μωριέν.

Μ' εἶνε ἀκόμη πολυτιμωτέρα ἡ εὐδαιμονία αὕτη,

διότι ἐγὼ τὴν συνυπεσχέθην καὶ, ὅτι τὸ χρέος ὅσον καὶ ἡ ἀγάπη, μοὶ ἐπιβάλλουσι τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ τῇ ἀποδώσωμεν τὴν προτέραν αὐτῆς γαλήνην.

» Ἀλλ' ὅμως τί θὰ ἦτον ἐὰν ἐργαζόμενος ἐπὶ τοῦ ἔργου τούτου, ἀποδώσω τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἐλπίδα εἰς τρία ἄλλα ὄντα;

» Ὑπάρχει ἄνθρωπός τις ἐν τῷ κόσμῳ, ὅστις ὑπὸ τὸ ἁπλούστερον καὶ μετριοφρονέστερον πρόσχημα κρύπτει τὴν εὐγενεστέραν καὶ γενναιοτέραν ψυχὴν· ἄνθρωπος ὅστις ἐπὶ ἐλπίδι τοῦ νὰ σᾶς καταστήσῃ εὐτυχῆ ἀπέπνιξε τὰς φωνὰς τῆς καρδίας του, καταστείνων τὸν πρὸς ὑμᾶς ἔρωτά του μέσον προόδου ἔρωτος ἄλλου.

» Οὗτος εἶνε ὁ Κ. Ἰούλιος δὲ Βωκρουά.

» Εἶσθε πρὸς αὐτὸν τὸ πλειότερον τῆς ζωῆς του, εἶσθε ἡ λατρεία του, καὶ μετὰ τὸν θεὸν νομίζει ὑμᾶς ὡς τὸν ὡραιότερον καὶ μᾶλλον παντοδύναμον ἄγγελον. Σᾶς ἀγαπᾷ μὲν ὡς γυναῖκα, ἀλλὰ σᾶς σέβεται ὡς ἁγίαν.

» Πρέπει νὰ τὸν ἀγαπήσητε καὶ ὑμεῖς δεσποσύνη, ἐὰν δὲν τὸν ἀγαπᾶτε ἤδη. Δὲν ἀφίνει ὄπισθέν του μήτε λυπηρὰς ἀναμνήσεις, οὔτε ὅρκους προφερθέντας ἐνώπιον τοῦ θεοῦ· πρὸς τὸ παρὸν ἕνα μόνον διαλογισμὸν ἔχει, ὑμᾶς· εἰς δὲ τὸ μέλλον μίαν ἐλπίδα, ὑμᾶς καὶ πάλιν. Ἡ καρδία του εἶνε ἰσχυρὰ, ἡ θέλησίς του κραταιὰ, ἡ ἀφωσίωσίς του ἀπεριόριστος. Ἡ ὡραία ψυχή σας ἐπλάσθη διὰ νὰ συμβαδίζῃ μετὰ τῆς ἰδικῆς του.

» Ἀπόδοτε πρὸς αὐτὸν, δεσποσύνη, τὸ πολύτιμον αὐτὸ ἀγαθὸν, οὗ τινος ὑπῆρξα ἀνάξιος· δώσατέ του τὴν

χεῖρά σας· καὶ ἡ πρὸς τὸν βωμὸν ἄγουσα ὁδὸς θέλει εἶσθαι ἡ τῆς εὐδαιμονίας.

» Ἐὰν ἠξεύρητε πόσον εὐγενῶς σᾶς ἀγαπᾷ καὶ πῶς ἐγίνωσκε νὰ θυσιάζηται ὑπὲρ ὑμῶν, ὁπόταν ἐνόμιζε πιθανὴν τὴν εὐτυχίαν σας παρ' ἄλλου τινός, ἠθέλετε ἐκπληχθῆ διότι ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἠγνοεῖτε αἴσθημα τοσοῦτον ἄσπιλον, ἀγάπην τοσοῦτον μεγάλην καὶ ὑψηλήν!

» Ἐνῷ ἀναγινώσκετε τὰς λέξεις ταύτας, δεσποσύνη, ἐγὼ ἀναχωρῶ φέρων μετ' ἐμοῦ θλιβερὸν σύντροφον τοῦ ταξειδίου τὴν τύψιν τοῦ συνειδότος. Ἐὰν θέλετε ν' ἀνακτήσῃ ἡ συνείδησίς μου τὴν γαλήνην, ἐὰν θέλητε νὰ μὴ ξηρανθῇ ἡ καρδία μου ἐκ τῶν παθῶν, ἐὰν αἰσθάνεσθε εὐσπλαγχνίαν τινὰ πρὸς ἐμὲ ἢ συμπάθειαν, ἐὰν τέλος μ' ἀγαπᾶτε, θέλετε εἰσακούσει τὰς δεήσεις μου καὶ τὸ πρῶτον πλοῖον θέλει φέρει εἰς Λονδῖνον τὴν ἀπωλεσθεῖσαν ἀνάπαυσίν μου.

» Ὑγίαινε, Βερανζέρη, ὑγίαινε. Δέομαι εἰς τὸν θεὸν ὅπως ἡμέραν τινα συναπαντηθῶμεν καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ζωῆς. Ὑμεῖς εὐδαίμων μὲ ἀκτινοβόλουν μέτωπον καὶ μὲ εὐγενὲς ἐπὶ τῶν χειλέων μειδίαμα, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου σας — καὶ ἐγὼ δ' ἐπίσης εὐτυχὴς θλίβων ἐπὶ τῆς καρδίας μου καρδίαν ἑτέραν, δυναμένην τότε νὰ ὀνομασθῇ φίλη σας.

» Ὑγίαινε.

«ΓΑΣΤΩΝ ΔΕ ΠΑΕΛΛΑΝ».

Ὁπόταν ὁ Γάστων ἐτελείωσε γράψων τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἐσώκλεισεν αὐτὴν ἀνοικτὴν εἰς τὴν τῆς κομήσ-

σης, προσθέσας εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῆς τελευταίας ὑστερόγραφον, δι' οὗ παρεκάλει αὐτὴν νὰ ἐγχειρίσῃ τὸ γραμμάτιον τοῦτο πρὸς τὴν θυγατέρα της μετὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Ἐσφράγιζε δὲ τὴν ἐπιστολήν, ὅτε ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ εἰσῆλθεν.

Ὁ Ἰούλιος περίσκεπτος ἐκάθισε χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρῃ. Προσέβλεψε στιγμάς τινας τοῦ φίλου του καὶ τέλος διέκοψε τὴν σιωπήν.

— Δὲν ἠλλαξες τοὺς σκοπούς σου; ἠρώτησεν.

— Οὐχί.

— Καὶ ἀναχωρεῖς αὔριον;

— Αὔριον τὴν πρωΐαν κατὰ τὴν ἀναπλέουσαν παλίρροιαν.

— Ἐσκέφθης καλῶς τὰ ἐπακόλουθα;

— Ἐσκέφθην ὡρίμως· καὶ ἀπεφάσισα πλέον.

— Ἔ! λοιπὸν Γάστων, θέλεις νὰ σὲ εἴπω; ἡ ῥῆξις αὕτη ἀντὶ νὰ μὲ χαροποιήσῃ μὲ λυπεῖ καιρίως καὶ αἰσθάνομαι, δὲν ἠξεύρω πῶς, ἀπαίσια προαισθήματα.

— Σὲ τὸ εἶπα· Ἰούλιε, καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἐπαναλάβωμεν.

— Οἴμοι! πρὸ ὀλίγου ἔτι εἶχον ἀκτῖνα ἐλπίδος· ἐλυποθύμησεν ὅμως.— Ἐξέρχομαι τῆς οἰκίας τῆς σενόρας Βερκέλλη, καὶ ἤδη πρῶτος σοὶ λέγω ὅτι ὤφειλες ν' ἀναχωρήσῃς.

— Πόθεν ἡ μεταβολὴ αὕτη! εἶπεν ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν βλέπων ἔκπληκτος τὸν φίλον του.

— Θὰ σοὶ τὸ εἴπω.— Ὑπείκουσα εἰς εὐγενῆ καὶ γεν-

ναίαν ὁρμήν· ἡ σενόρα ὑπῆγε πρὸς τὴν Κ. Δὲ Μωριέν. Ὁ οὐρανὸς τῇ ἐνέπνευσε ἀπόφασιν ὑψηλὴν τοῦ νὰ θυσιασθῇ ὑπὲρ τῆς δεσποσύνης Δὲ Μωριὲν καὶ ν' ἀποσυρθῇ εἴς τι μοναστήριον.

— Εὐγενὴς καρδία!

— Εὗρεν τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς Βερανζέρης ἀδιάβατον εἰς τοὺς σκοπούς της πρόσκομμα, καὶ ἐπέστρεψε πλήρης θυμοῦ καὶ ἀγανακτήσεως.

— Καὶ διατὶ τοσαύτη ὑπεροψία καὶ ἀχαριστία;

— Μὴ σπεύδωμεν νὰ ἐπικρίνωμεν τὴν διαγωγὴν τῆς δεσποσύνης δὲ Μωριὲν, εἶνε ἧττον ἔνοχος ἢ ὅσῳ φαίνεται. Ἡ σενόρα εἶνε ξένη δὲν εἶνε ἐπιδεκτικὴ τῶν ἠθῶν μας, δὲν γνωρίζει τὸ μυστήριον τῆς συναρμογῆς τῶν χρωμάτων αὐτῶν, καὶ πιθανὸν εἰς ὅλα ταῦτα νὰ ἔγεινε κακή τις παρεξήγησις. Ἴσως σοὶ εἶνε δυνατὸν νὰ τὸ διορθώσῃς!

— Νομίζεις Βωκρουά! Νὰ ὑπάγω ἐγὼ διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν μου νὰ ὠθήσω τὴν Φαιδώραν εἰς τὸ μοναστήριον, ὅτε μόλις ἐξῆλθε τῶν δεσμῶν ἀποτροπαίου δουλείας;

— Ἀλλ' ἐὰν, Γάστων, διὰ τῆς ἰδίας αὐτῆς χειρὸς ὤθεις τὴν Βερανζέρην πρὸς τὸν τάφον;

— Κόρη τοσοῦτον ὑπερήφανος, δὲν ἀποθνήσκει.

— Οὐχί· ἀλλ' ἰδέα ἔνοχος δύναται ἐκ τῆς ἀπελπισίας νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸν ἐξησθενημένον νοῦν της.

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς;

— Δὲν ἤθελον νὰ προφέρω τὴν ἀποτρόπαιον τῆς αὐτοχειρίας λέξιν...

— Τῆς αὐτοχειρίας! ὦ ἀπέχει τῆς ἰδέας ταύτης. Ἡ δεσποσύνη δὲ Μωριὲν, νεᾶνις στηριζομένη ὑπὸ τῆς θρησκείας νὰ πράξῃ τοιοῦτον ἔγκλημα.

— Οὐχὶ Ἰούλιε, δὲν σκέπτεσαι καλῶς, οὐδ' ἐσκέφθης ποτέ.

— Ἐσκέφθην, καὶ ὡς ἐκ τούτου τρέμω· ὑπάρχουσι στιγμαί τινες ἐν τῇ ζωῇ ὁπόταν ὁ συγκεχυμένος νοῦς ἀποπλανᾶται, ἡ συνείδησις καθίσταται ἄφωνος καὶ ὅλαι αἱ ἠθικαὶ δυνάμεις λανθάνονται. Ἐν ἑνὶ λόγῳ, ὑπάρχουσιν ὧραι ἰλίγγου καθ' ἃς ἡ κεφαλή μας, στρέφεται... καὶ τότε δὲν πράττει τις ἁμαρτήματα, ἀλλὰ πρᾶξιν παραφροσύνης.

— Καὶ ἐγὼ φοβοῦμαι... Ἡ ἀπαίσιος φωνή σου τὸ βλέμμα σου... μὴ ἡ Βερανζέρη;...

— Οὐχὶ δὲν εἶνε παράφρων, χάριτι θείᾳ! παρουσιάζονται ὅμως ἐν αὐτῇ φαινόμενά τινα, τὰ ὁποῖα ἀδυνατῶ νὰ ἐξηγήσω. Καθὼς ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἔκαμα τῆς σενόρας τὸ κακὸν τοῦτο αἴσθημα ὅπερ κατὰ πρῶτον παρουσιάσθη εἰς τὴν ψυχήν της· τὸν ψυχρὸν καὶ γαληνιαῖον τόνον ὃν ἔλαβε ἀπὸ τῆς πρωΐας ταύτης. Δὲν θεωρῶ ταῦτα ὡς κακίας τῆς καρδίας ἢ τοῦ χαρακτῆρος· εἶνε μᾶλλον λυπηρὰ συμπτώματα ἐξησθενημένου νοὸς καὶ φοβοῦμαι τρομερὰν ἔκρηξιν ὁπόταν μάθῃ τὴν ἀναχώρησίν σου.

— Πρέπει παντοιοτρόπως νὰ τῆς τὴν ἀποκρύψεις.

— Ἀδύνατον! ὁ Κ. δὲ Φερρὶέρος ἐφρόντισε νὰ τὴν πληροφορήσῃ τὴν ὥραν τῆς παλιρροίας καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ταχυδρομικοῦ πλοίου.

— Πρέπει νὰ εἴπῃς ὅτι τὸ ταξείδιόν μου ἀνεβλήθη.

— Αὐτὸ τοῦτο σκοπεύω, ἀλλ' ὁ Κ. δὲ Φερρὶέρος δὲν πρέπει νὰ μὲ ἀποδείξῃ ψεύστην· πρέπει πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ τὸν εἰδοποιήσω.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ ὑπῆγαινε πρὸς συνάντησιν τοῦ Κ. δὲ Φερρὶέρου, οὗτος ἀνηγγέλθη παρὰ τῷ Κ. δὲ Πλελλὰν.

— Ὁ οὐρανὸς τὸν ἀποστέλλει, ἐφώνησεν ὁ Γάστων, ὁ Κ. δὲ Φερρὶέρος θορυβοδῶς κατὰ τὴν συνήθειάν του

— Ἄ! διάβολε μετὰ πολλοῦ κόπου σᾶς εὑρίσκει τις κύριε δὲ Βωκρουά.

— Ἐὰν ἤλπιζον, κύριε, τὴν τιμὴν τοῦ νὰ δεχθῶ τὴς ἐπίσκεψίν σας, δὲν ἤθελον ἐξέλθει, ἀπήντησεν ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ μετὰ ψυχρότητος.

— Τέλος σᾶς εὗρον καὶ τοῦτο εἶνε τὸ καλλίτερον. Ἰδοὺ γραμμάτιόν τι ὅπερ ἐπεφορτίσθην νὰ σᾶς ἐγχειρίσω· ἀνάγνωτε, καθότι δὲν σᾶς ἐγκαταλείπω πλέον· θὰ σᾶς συμπαραλάβω.

Ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ ἀνάγνωσε τὸ γραμμάτιον τῆς κομήσσης, καὶ τὸ ἔδωκε πρὸς τὸν Γάστωνα.

— Κύριε δὲ Φερρὶέρε, εἶπε σᾶς ἀκολουθῶ, ἀλλὰ πρὶν ἀρχίσωμεν τὴν πρὸς τὴν κόμησσαν ἄγουσαν ὁδὸν, ἔχω παράκλησίν τινα νὰ σᾶς ἀπευθύνω.

— Λέγετε, κύριε, σᾶς ἀκούω.

— Ἔχετε εἰπεῖ πρὸς τὴν δεσποσύνην δὲ Μωριὲν ὅτι ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν ἀναχωρεῖ αὔριον τὴν πρωΐαν διὰ Λονδῖνον.

— Ναί.

— Ἔ καλά! ἐγὼ θὰ εἴπω ὅτι τὸ ταξείδιόν του τοῦτο ἀναβάλλεται χωρὶς ἄλλο.

— Εἶνε ἀληθὲς τοῦτο! θὰ μείνετε, κύριε κόμη;

— Ὄχι, κύριε, ἀναχωρῶ ἀφεύκτως αὔριον τὴν πρωΐαν, πρέπει ὅμως ἡ δεσποσύνη δὲ Μωριὲν νὰ τὸ ἀγνοῇ.

— Ἄ! καλά, ἐννοῶ· θὰ ἔχω κλειστὸν τὸ στόμα.

— Ἔ λοιπόν, κύριε δὲ Βωκρουὰ ἀναχωροῦμεν;

— Θὰ ζητήσω τὸν ἵππον μου.

— Εἶνε περιττόν· καθότι σᾶς περιμένει ἀφ' ὅτου ἔμαθον ὅτι εἶσθε ἐνταῦθα, διατάξας νὰ τὸν ἐπισάξωσι.

— Εἶσθαι ἄνθρωπος προνοητικός.

— Ἰούλιε, εἶπε σιγαλῶς ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν, ἰδοὺ αἱ ἐπιστολαί μου διὰ τὴν κόμησσαν καὶ τὴν θυγατέρα της. Θὰ ἐγχειρίσῃς τὸν φάκελλον εἰς τὴν Κ. δὲ Μωριέν· ἀφίνω εἰς τὴν φιλοστοργίαν της καὶ τὴν ἰδικήν σου, τὴν ἐκλογὴν τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἡ Βερανζέρη θὰ δυνηθῇ νὰ τὴν ἀναγνώσῃ ἄνευ κινδύνου.

— Καλῶς, θὰ συνεννοηθῶ περὶ αὐτοῦ μετ' αὐτῆς.

Οἱ δύο νεανίαι ἀνεχώρησαν.

Καθ' ὁδὸν ὁ Κ. δὲ Φερριέρος ἔκαμε τὰς σκέψεις του. Ἠρώτα ἑαυτὸν ἐὰν ἠπαγόρευσιστοῦνὰ μὴν ὁμιλήσῃ περὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Κ. δὲ Πλελλὰν δὲν ὑπέκρυπτε παγίδα ἐὰν τοῦτο δὲν ἦτο μόνον διὰ τὸν Κ. δὲ Βωκρουὰ ὅπως κερδίσῃ τὴν Βερανζέρην.

— Ἂς προσέξωμεν τὴν φορὰν ταύτην νὰ μὴ μᾶς ἀπομακρύνωσιν, εἶπε.

Ὁ Κ. δὲ Φερρίερος, ὅστις ἔβλεπε μικράν τινα κακοήθειαν εἰς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν, ἀπεφάσισε νὰ προφυλάττηται.

— Τέλος, ἐσκέπτετο διατὶ νὰ τῇ ἀποκρύψῃ τὴν ἀναχώρησιν ταύτην; θὰ ἤμην ἀνεπιδέξιος νὰ σκάπτω ὑπόνομον ἐπὶ ὑπονόμου καὶ νὰ ἀναρριπίζω τὴν θρυαλλίδα παρὰ τῇ ἐξαδέλφῃ μου, ἡ φωνὴ τοῦ Κ. Δὲ Βωκρουὰ διέκοψε τὰς σκέψεις του.

— Τί λοιπὸν σκέπτεσθαι, κύριε Δὲ Φερρίερε, εἶσθε σοβαρὸς σήμερον ὡς δικαστής.

— Ἄ! ἐσκεπτόμην ὅτι ὁ Κ. δὲ Πλελλὰν θὰ ἔχῃ ὡραῖον καιρὸν διὰ τὸ ταξείδιόν του.

— Ἀλλ' ἠξεύρετε καλῶς ὅτι τὸ ταξείδιον δὲν θὰ γείνῃ.

— Ναὶ, ἠξεύρω, ἠξεύρω, εἶπεν οὗτος προσπαθῶν νὰ λάβῃ ὕφος πονηρόν· ὁπόταν αἱ ἀναχωρήσεις δὲν γίνονται ἐκ συμφώνου φθάνει τις πάντοτε κακῶς.

Ὁ Κ. Δὲ Βωκρουὰ ἀφῆκεν ἀνεξήγητον τὴν ἀλληγορίαν ταύτην καὶ ἀφίχθησαν εἰς τὴν ἀγροτικὴν οἰκίαν χωρὶς νὰ ὁμιλήσωσι περὶ ἄλλου τινος.

Τὸ δεῖπνον ἐγένετο κατὰ συνέπειαν σκυθρωπὸν καὶ ἄχαρι. Μάτην ὁ Κ. Δὲ Φερρίερος παρέταξεν ὡς ἐπὶ προχώματος ἅπαν τὸ ὁπλοστάσιον τῶν ἀγροίκων ἀστεϊσμῶν του, ἡ δεσποσύνη Δὲ Μωριὲν, ἥτις συνήθως ἀντέκρουε γενναίως δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὸ πῦρ τοῦ γείτονός της.

Ἐνῷ δὲ ἀντήλλασσον λέξεις τινάς, ἡ δεσποσύνη Δὲ Μωριὲν καὶ ὁ Κ. Δὲ Βωκρουὰ, οὗτος εὗρε τὸ μέσον νὰ πα

ρενείρῃ τὸ μικρόν του ψεῦδος μετ' ἀπείρων προφυλάξεων.

— Πῶς, εἶπεν ἡ Βερανζέρη, ὁ Κ. Δὲ Πλελλὰν δὲν ἀναχωρεῖ αὔριον; Ἀλλ' ὁ Κ. Δὲ Φερριέρος ὅτις τὸν εἶδε λαμβάνοντα τὸ διαβατήριόν του;

— Ναὶ ἐξαδέλφη μου, ἐπὶ τῆς Μαγήσσης των ὑδάτων, πλοίου ταχυδρομικοῦ νεωτάτου, πεντακοσίων ἵππων δυνάμεως· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ Κ. κόμης ἤλλαξε σκοπόν· μένει εἰς Βουλώνην.

— Ἠγείροντο ἐκ τῆς τραπέζης ὅτε ὁ Κ. Δὲ Φερριέρος κύψας πρὸς τὸ οὖς τῆς ἐξαδέλφης του.

— Μὴ πιστεύῃς οὐδὲ λέξιν, εἶπεν· ὁ Κ. Δὲ Πλελλὰν ἀναχωρεῖ αὔριον· ἀλλ' ὁ Κ. Δὲ Βωκρουὰ θέλει ν' ἀγνοῇς τοῦτο· ἐννοεῖς;

— Θαυμάσια, ἀπεκρίνατο ἡ Βερανζέρη ῥίπτουσα ἐπὶ τοῦ Κ. Δὲ Βωκρουὰ βλέμμα πλῆρες εὐγνωμοσύνης.

Τὸ δ' ἑσπέρας, ὁπόταν οἱ δύο νεανίαι ἐπέστρεφον εἰς τὴν πόλιν, ὁ Κ. Δὲ Φερριέρος ἐφαίνετο θριαμβευτικῶς.

— Κρατῶ τὸ σχοινίον, ἔλεγε, καὶ δὲν θὰ τὸ ἀφίσω.

— Ἐν τούτοις, προσέθηκεν οὗτος μεγαλοφώνως ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Κ. Δὲ Βωκρουά· ἡ κόμησσα σᾶς εἶπε, ...

— Τί λοιπόν;

Ὅτι σᾶς παρεκάλει νὰ συνοδεύσητε μετ' ἐμοῦ τὴν θυγατέρα της εἰς τὸν περίπατον αὔριον τὴν πρωΐαν;

— Οὐχί, κατ' ἀλήθειαν.

— Ἆ! μὲ ἐπεφώρτισε τὴν παραγγελίαν ταύτην δ' ὑμᾶς· ἀλλ' ἴσως ἐσκέφθη ὅτι εἷς μόνος συνοδὸς ἤρκει.

— Δὲν τὸ πιστεύω εἶπε μετὰ σοβαρότητος ὁ Κ. Δὲ Βωκρουά, καὶ θέλω ἐκτελέσει ὅσον οἷόν τε τάχιον τὰς διαταγὰς τῆς κομήσσης. Κατὰ ποίαν ὥραν παρακαλῶ;

— Κατὰ τὰς ἑπτά.

— Καλά, θέλω εἶσθαι κατὰ τὰς ἑπτὰ εἰς τὴν ἀγροτικὴν οἰκίαν.

Οἱ δύο ἱππεῖς ηὐχήθησαν ἀλλήλους τὴν καλὴν νύκτα καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

ΙΑ'.

ΕΝΘΑ ΟΙ ΙΠΠΟΙ ΔΕΙΚΝΥΝΤΑΙ ΝΟΗΜΟΝΕΣΤΕΡΟΙ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον, ὅτε ὁ ἥλιος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος, ὁ Κ. Κόμης Δὲ Πλελλὰν ἦτον ἤδη ὄρθιος· εἰδοποίησε τὸν Κ. Δὲ Βωκρουὰ καὶ ἀμφότεροι διευθύνθησαν πρὸς τὸν λιμένα.

Γυνὴ κεκαλυμμένη διὰ μακροῦ μαύρου μεταξωτοῦ πέπλου ἦν ἐπηγκωνισμένη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τοῦ ξενοδοχείου τῆς Σουέζ. Ὁπόταν οἱ νεανίαι ἀφίχθησαν ἐπὶ τῆς θύρας τῆς οἰκίας, τὸ μέλαν φάντασμα ἔνευσε καὶ περιέμειναν. Μετά τινας στιγμὰς, γυναῖκες δύο, ὧν ἡ μία ἦτον ἡ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ἐξῆλθον τοῦ ξενοδοχείου· καὶ αὕτη μὲν ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Κ. Δὲ Πλελλὰν, ἡ δὲ, ἠκολούθει μετὰ σεβασμοῦ ὄπισθεν, καὶ ἡ μικρὰ συνοδία ἐπροχώρησε πρὸς τὸ δεδεμένον ἐπὶ τῆς παραλίας ταχυδρομικὸν πλοῖον.

Ὁ κώδων ἤχει τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ δὲ πλημμύρας τῆς παλιρροίας ἤρξατο ἐν τῷ λιμένι, καὶ ὁ καπνὸς ἐσύριζε μετ' ἀνυπομονησίας εἰς τὸν σωλῆνα τῆς ἐξατμήσεως.

Ὁ Γάστων ἔθλειψε τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του, ἐδέξατο ἐν συγκινήσει τοὺς ἀποχαιρετισμοὺς τῆς Φαιδώρας. καὶ διέβη τὴν αἰρετικὴν γέφυραν ἥτις ἤνωνε πρὸς στιγμὴν τὸ πλοῖον μετὰ τῆς ξηρᾶς. Τέλος τὸ σύριγμα τοῦ πλοιάρχου ἀντήχησε, ὁ κώδων ἤρξατο καὶ πάλιν νὰ ἠχῇ, ὁ ἀτμὸς ἐσιώπησεν καὶ οἱ τροχοὶ ἤρξαντο στρεφόμενοι ἐπὶ τῶν τυμπάνων των.

— Ἄ ταχέως! ἐφώνησεν ὁ Γάστων μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης.

— Ἄ ταχέως! ἐπανέλαβεν ἡ κόμησσα.

Καὶ στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Κ. δὲ Βωκρουά, ἔλαβον ἀμφότεροι τὴν πρὸς τὸ πρόχωμα διεύθυνσιν, ὅπως ἀκολουθήσωσιν πλειότερον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ἀναχωροῦν πλοῖον.

Πάραυτα θόρυβος μέγας ἠκούσθη ὄπισθέν των· ἔστρεψαν, καὶ εἶδον τὸν Κ. Δὲ Φερριέρον εἰσερχόμενον εἰς τὸ στενὸν δάπεδον τοῦ προχώματος. Οἱ ναῦται ὀλίγον συνηθισμένοι εἰς τοιοῦτον θέαμα, ἐξέβαλλον φωνάς· οἱ φύλακες τοῦ τελωνείου ἐζήτουν νὰ τῷ φράξωσι τὴν εἴσοδον· μάτην ὁ Κ. Δὲ Φερριέρος ἤθελε διὰ τῶν ὅλως ἰδίων ἀστεϊσμῶν του ν' ἀποχαιρετίσῃ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Γάστωνος.

— Ἔ! Κύριε Δὲ Πλελλὰν ἐφώνησε μεθ' ὅλης τῆς ἰσχύος τῶν πνευμόνων του, ὑπάγω μεθ' ὑμῶν εἰς Λονδῖνον.

Καὶ ἐν ταχεῖ καλπασμῷ ἔφθασε μέχρι τοῦ χείλους τῆς προκυμαίας, κινδυνεύων νὰ ῥιφθῇ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Φθὰς εἰς τὰς ἐσχατιὰς, στερουμένας τότε τοῦ

φάρου ὅστις ὑψοῦται τὴν σήμερον, ἐστάθη, καὶ παραφυλάττων τὸ πλοῖον κατὰ τὴν διάβασιν.

— Περιμένω τὸν Μωϋσέα, ἐφώνησεν, ὅπως μοὶ ἀνοίξῃ τὰ ὕδατα τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Τέλος εὐχαριστηθεὶς ὡς ἐκ τοῦ τρόμου ὃν ὑπέστησαν οἱ ἐπιβᾶται, ἔστρεψε τὸν χαλινὸν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν. Διερχόμενος πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Σουέζ, εἶδε τὸ μέλαν φάντασμα ὅπερ ἔλαβε τὴν εἰς τὸν ἐξώστην θέσιν του, καὶ τὸν Κ. Δὲ Βωκρουὰ, ὅστις ἄφινε τὴν παραλίαν ἵνα εἰσέλθῃ ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Ἀσπίδος· ἐντὸς δύο δευτερολέπτων εὑρέθη παρ' αὐτῷ.

— Ἔ! λοιπὸν τῷ εἶπεν ὁ Κ. Δὲ Φερριέρος· πῶς δὲν ἀναχωρεῖται καὶ ὑμεῖς διὰ Λονδῖνον;

— Οὐχί, ἐπειδὴ ἐνθυμήθην ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συμπεριδιαβάσωμεν μετὰ τῆς δεσποσύνης Δὲ Μωριέν.

— Τέλος βλέπετε ὅτι δὲν θὰ μὲ περιμένετε, διότι βλέπω τὸν ἵππον μου ὅτι εἶνε εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου.

Ὁ Ἰούλιος ἐφίππευσε καὶ ἀμφότεροι ἔλαβον ἐν καλπασμῷ τὴν πρὸς τὸ Μοντρὲλ ὁδόν.

Καθὼς δὲ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Σουὲζ εἶδον ἐπὶ τοῦ ἐξώστου μέλαν φάντασμα, οὕτως ἠδύναντο νὰ παρατηρήσωσιν εἰς τὴν ἀγροτικὴν οἰκίαν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου λευκὸν φάντασμα ἐπηγκωνισμένον· διότι ἡ γυνὴ αὕτη ἦν ἀληθὲς φάντασμα, καὶ ἔχουσα ὠχρὸν τὸ μέτωπον, λελυμένην τὴν κόμην, ἀγρίους τοὺς ὀφθαλμοὺς βλέποντας τὴν θάλασσαν προσεκτικῶς.

— Ἡ κόμησσα ἀπέσπασε τὴν θυγατέρα της τοῦ ἐπικινδύνου τούτου θεάματος.

— Οἱ κύριοι αὐτοὶ μετ' ὀλίγον ἔρχονται—εἶπεν, ὁ δὲ ἵππος σου εἶνε ἕτοιμος καὶ σὺ ἀκόμη δὲν ἐνεδύθης!

— Θὰ σπεύσω μῆτέρ μου.

Τέλος καθ' ἣν στιγμὴν οἱ Κ. Δὲ Βωκρουὰ καὶ Δὲ Φερριέρος ἐφίππευον, ἡ δεσποσύνη Δὲ Μωριὲν δὲν εἶχεν ἢ τὰ χειρόκτιά της νὰ φορέσῃ καὶ νὰ ἱππεύσῃ.

Ἡ κόμησσα κατέβη πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ξένων.

Ὁ περίπατος οὗτος μὲ τρομάζει, εἶπεν αὕτη σιγαλῶς πρὸς τὸν Κ. Δὲ Βωκρουὰ καὶ μόλα ταῦτα ὁ ἀὴρ θὰ τὴν ὠφελήσῃ, ἡ ἐκλείψασα δύναμις καὶ ἡ βιαία, ἐξάσκησις πιθανὸν νὰ στρέψῃ τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν της, ἀλλὰ σὲ ἱκετεύω, Ἰούλιε, ἐπέβλεπέ την μὴ τὴν ἀφίσῃς οὐδὲ στιγμὴν, καθόσον εἶνε μονογεννὲς τέκνον ὅπερ σοὶ ἐμπιστεύομαι.

Ὁ Κ. Δὲ Βωκρουὰ οὐχ' ἧττον ἐνδιεφέρετο εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὥστε περιτταὶ ἦσαν δι' αὐτὸν αἱ παραγγελίαι αὗται.

Ἡ Βερανζέρη ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ κατωφλίου, περιέπτυξε τὴν μητέρα της μετὰ συγκινήσεως, ἐθώπευσε τὴν Miss—Betzi προβαίνουσαν ἐνῷ τὴν περιέμενε, καὶ ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ ὡραίου ἵππου.

— Ποῦ θὰ ὑπάγωμεν; εἶπεν ὁ Κ. Δὲ Φερριέρος.

Εἰς τὴν πεδιάδα, πρὸς τὸ μέρος τῆς στήλης, ἀπεκρίθη ἡ δεσποσύνη Δὲ Μωριέν.

Ἡ νεᾶνις ἐτέθη ἐν μέσῳ τῶν δύο ἱππέων· ὑπηρέτης

δὲ ἠκολούθει ὄπισθεν ἔφιππος, καὶ ἡ μικρὰ συνοδεία ἤρξατο βαδίζειν.

Ἐπὶ πολὺ ἐβάδιζον σιωπηλοί, καὶ μ' ὅλας τοῦ Κ. Δὲ Φερριέρου τὰς προσπαθείας ὅπως δώσῃ ἀφορμὴν συνομιλίας, ἡ Βερανζέρη ἔμεινεν ἄφωνος ἢ ἀπεκρίνατο διὰ μονοσυλλάβων λέξεων. Ἀφίχθησαν οὕτω διὰ κλιμακωτῶν λόφων ὑπεράνω τῆς πόλεως μέχρι τῆς περιφήμου πεδιάδος, ἔνθα εἶνε ἐστρατοπεδευμένον τὸ τῆς Βολωνίας στρατόπεδον. Εἰς πλεῖστα μέρη ἡ πεδιὰς αὕτη λήγει ἀποτόμως πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης διὰ βράχων ὑψικορύφων. Αἱ ἀπόκρημνοι αὗται ἀκταὶ ἐπίκεινται τοῦ πορθμοῦ φαινόμεναι ὡς τὸ εὐρὺ ὑποπόδιον τῆς ἐκ μαρμάρου αὐτῆς στήλης τεθιμένης ἐπὶ τῆς παραλίας ὡσεὶ ἱστὸς πλοίου καὶ τῆς ὁποίας αἱ κολοσσαῖαι ἀναλογίαι κατεβιβρώθησαν ἐκ τοῦ περιστοιχοῦντος αὐτὴν ἀπείρου χρόνου· ἐκ τῆς κορυφῆς τῶν βράχων τούτων ὁ ὀφθαλμὸς θεᾶται ὅλον τὸν πορθμὸν, τὸν λιμένα ἀριστερόθεν, τὴν μακρυνὴν γραμμὴν τῆς αὐτῆς δεξιόθεν, καὶ κατὰ μέτωπον τὴν διαχωρίζουσαν ἐκ τῆς Ἠπείρου μεγάλην τῆς Βρεττανίας θάλασσαν.

Ὅτε ἡ συνοδεία ἀφίκετο ἐπὶ τοῦ μεγάλου τούτου ὕψους, ἡ Βερανζέρη ἐκράτησε τὸν ἵππον της καὶ διέτρεξε διὰ βλέμματος σκυθρωποῦ τὴν ἄπειρον ἔκτασιν τῶν ὑδάτων. Ὁ Ἰούλιος ἐκυριεύθη ἀπὸ αἴσθημα ἀνησυχίας.

— Δεσποσύνη, τῇ εἶπε, δὲν φοβεῖσθε τὰς συνεπείας τῆς θαλασσίας αὐτῆς αὔρας;

— Οὐχί, ἀπ' ἐναντίας εὐαρεστοῦμαι· αἰσθάνομαι τὴν ἀνοσίν της ὑπὸ τὴν κόμην μου.

— Δὲν εἶνε προτιμώτερον νὰ διευθυνθῶμεν πρὸς τὸ δάσος ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς παρέξῃ σκιάν;

— Θὰ ἦνε ὑγρασία· ἴδετε ὅτι ὁ ἥλιος δὲν ἐρρώφησεν ἔτι τὴν πρωϊνὴν δρόσον.

Καὶ οὕτως ὁμιλοῦσα, ὤθησε τὸν ἵππόν της πρὸς τὰ ἐμπρός.

Τὸ βλέμμα της κατεβίβρωσκεν ἔτι τὴν ἔκτασιν. Ἱστία δὲ ἁλιευτικῶν τινων πλοιαρίων ἐφαίνοντο μόνον εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Τέλος ἡ εἴσοδος τοῦ λιμένος διηνοίχθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς μικρᾶς συνοδείας, καὶ πάραυτα εἶδον τὸν λευκὸν ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καθιστάμενον καπνὸν τοῦ ἀτμοπλοίου.

Τί πλοῖον εἶνε αὐτὸ; ἠρώτησεν ἡ Βερανζέρη ὠχρωτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου.

— Τὸ ταχυδρομικὸν πλοῖον τοῦ Λονδίνου, ὡραία μου ἐξαδέλφη, ἀπήντησε ταχέως ὁ Κ. Δὲ Φερρίερος, ἡ Μάγησσα τῶν ὑδάτων, ὡραῖον πλοῖον τὸ ὁποῖον μεταφέρει σήμερον τὸν Γάστωνα εἰς τὴν τύχην του.

— Κύριε! εἶπεν ὁ Ἰούλιος μετὰ τόνου ὀργίλου.

Δὲν ἔλαβε καιρὸν ἵνα εἴπῃ πλειότερα, καθόσον ἡ Βερανζέρη ἤρχισε τὸν καλπασμὸν, τρέχουσα κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ ἄκρα τοῦ βράχου. Ἀμφότεροι οἱ συνοδεῖς ἵππευσαν πρὸς καταδίωξίν της οὕτως εἰπεῖν, ἀλλ' ἡ δεσποσύνη Δὲ Μωριὲν εἶχε πολὺ προχωρήσει, ὁ δὲ ἵππός της πλήρης εὐκινησίας ὠφελεῖτο εἰς ἕκαστον βῆμα.

— Ἐξαδέλφη μου! ἐξαδέλφη μου! ἔκραξεν ὁ Κ. Δὲ

Φερρίερος κράτησε τὸν χαλινόν! κράτησέ! ἐπαν έστρεψον τὸν ἵππον.

Ὁ ἐπιδέξιος ἱππεὺς ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἵππος τῆς ἐξαδέλφης του εἶχεν ἀφυνιάσει· δὲν ἔβλεπεν αὖτα κατέβαλλε ἀπ' ἐναντίας προσπαθείας ὅπως ἐπιταχύνῃ τὸ βάδισμά του.

Ἐπλησίαζε πρὸς τὴν ἄβυσσον μετὰ τρομερᾶς ταχύτητος, ὁ δὲ κρημνὸς ἦτον εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων, διακοσίους πόδας ὑπεράνω τῆς θαλάσσης! ὀλίγου δεῖν καὶ τὸ πᾶν τετέλεσται.

Πάραυτα πρὸ τοῦ χαίνοντος βαράθρου ὁ ἵππος ἵσταται, αἱ πρόσθιοι κνῆμαι του ἀποκαθίστανται ἄκαμπτοι ὡς ὁ σίδηρος ἐπὶ τῆς γωνίας . . . . .

Οἱ διηνοιγμένοι ῥώθωνές του ἐκβάλλουσιν ἀφροὺς καὶ αἷμα· ὁ ἵππος δὲν θέλει νὰ ἀποθάνῃ, ἀνερρίφθη ἐπὶ τοῦ βράχου ὡς εἰς ἔσχατον δεσμὸν τῆς ὑπάρξεώς του. Ἓν μόνον δευτερόλεπτον ἀρκεῖ ὅπως σώσῃ τὴν Βερανζέρην.

Ὁ Κ. Δὲ Φερρίερος φρονίμως ποιῶν ἐκράτησε τὸν ἵππον του, ὁ δὲ τοῦ Κ. Δὲ Βωκρουὰ ἀνωρθοῦτο ἤδη ἐπὶ τῶν ποδῶν του πρὸ τῶν χειλέων τῆς ἀβύσσου. Ἀλλ' ὁ Ἰούλιος ἀδιαφορεῖ διὰ τὸν ἴδιον κίνδυνόν του· διότι μετὰ μεγίστης ἀταραξίας κρατεῖ τὸν ἀναβολέα, καὶ πηδᾷ κάτωθεν τοῦ ἵππου του· ἦτον ἤδη καιρὸς, διότι ὁ ἵππος ὀλισθήσας ἐπὶ γωνίας τοῦ βράχου κρημνίζεται ἐπὶ τῶν κυμάτων.

Ἐν τῷ διαστήματι δὲ τούτῳ ἡ Βερανζέρη ἀνίσχυρος ὅπως καταβάλῃ τὴν ἀντίστασιν Miss-Betzi, τὴν ὑποχρέωσεν διὰ χειρὸς στιβαρᾶς νὰ διαγράψῃ ἡμικύκλιον,

καὶ μετὰ ταῦτα περιστέλλουσα τὸν χαλινὸν, βιάζει τὸ εὐγενὲς ζῶον νὰ ὀπισθοδρομήσῃ ποὸς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ. Ἤδη δὲ οἱ ὀπίσθιοι πόδες του πηδῶσι τὴν γωνίαν τοῦ βράχου· συγχρόνως ὅμως χείρ τις ἄλλη λαμβάνει τὸν χαλινὸν καὶ ἀπαλλάττων τὸ στόμα τοῦ ἵππου τῶν ἀγώνων οὓς ὑπέστη ἀπομακρύνῃ αὐτὸν τῆς ἀβύσσου.

Ἡ χεὶρ αὕτη εἶν' ἡ τοῦ Κ. Δὲ Βωκρουά.

Ἡ Βερανζέρη καταβληθεῖσα ἐκ τῶν ἀγώνων οὓς ὑπέστη, ἐλυποθύμησεν.

Ὅτε δὲ συνῆλθεν εὑρέθη καθισμένη ἐπὶ τῆς χλόης πλησίον θάμνου τινὸς ἐρικοφύτου. Ὁ Κ. Δὲ Βωκρουὰ ἵστατο γονυπετὴς παρ' αὐτῇ κατασκοπεύων τὸ βλέμμα της. Ὁ Κ. Δὲ Φερρίερος ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους ὑπεκράτει τὸ εἶδος τοῦ ἀνακλίντρου τὸ ὁποῖον εἶχον κάμει ἐκ τῶν ἐφιππείων.

— Ἰούλιε, εἶπεν ἡ Βεραανζέρη, λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τοῦ νεανίου, σύγγνωθί μου, ἤμην μωρὰ καθότι ἐπιλαθόμην τὸν Θεόν.

Ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ ἀπεκρίθη δι' ἑνὸς μόνον βλέμματος· ἐνυπῆρχε ὅμως ἐν τῷ βλέμματι τούτῳ τοσαύτη ἀγαθότης καὶ φιλοστοργία, ὥστε ἡ καρδία τῆς νεάνιδος κατεκλύσθη νέας λάμψεως.

— Ἰούλιε, εἶπεν ἐγειρομένη, δός μοι τὸν βραχίονά σου. Αἰσθάνομαι ἤδη ὅτι ἀνεζωογωνήθην. —Πρὸς ποῖον μέρος εἶναι ἡ θάλασσα;

— Ὁ Ἰούλιος ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν μέρος· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεάνιδος ἠκολούθησαν τὴν

διεύθυνσιν ταύτην. Εἶδον πρὸς τὸν ὁρίζοντα σημεῖόν τι μέλαν ἀφίνων ὄπισθέν του μακρὰν κόμην λευκόφαιον.

— Εἶνε τὸ πλοῖον τῆς πρωΐας; ἠρώτησεν ἡ Βερανζέρη.

— Ναὶ, δεσποσύνη.

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μεταφέρει τὸν Κ. Δὲ Πλελλάν; Ὁ Ἰούλιος ἐποίησε σημεῖον καταφατικόν.

— Ὁπόταν γράψητε πρὸς τὸν φίλον σας εὐαρεστηθῆτε νὰ τῷ εἰπῆτε ὅτι ἡ Βερανζέρη εὔχηται ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ ἀδελφοῦ της Γάστωνος, καὶ ὅτι δέεται τοῦ θεοῦ καθ' ἑκάστην ὅπως διαφυλάξῃ τὸν φίλον του τὸν ἀξιαγαπητότερον τῶν ὅσων γνωρίζει ἀνθρώπων τὸν Κ. Ἰούλιον Δὲ Βωκρουά.

Ταῦτα λέγουσα ἡ νεᾶνις ἠσθάνθη τρέμοντα τὸν βραχίονα τοῦ Ἰουλίου. Ἐννόησε τὴν συγκίνησιν ταύτην καὶ ἐχαροποιήθη.

Ἵππευσαν ἐκ νέου· ὁ Ἰούλιος ἔλαβε τὸν ἵππον τοῦ ὑπηρέτου.

— Τί ἔγεινεν ὁ ἰδικός σας; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις.

— Ὑπάρχει ἐκεῖ εἰς τὰ κύματα, εἶπεν ὁ Ἰούλιος.

— Δυστυχὲς ζῶον! Λοιπὸν βλέπω ὅτι ὀφείλω νὰ συμμερισθῶ μεθ' ὑμῶν τὴν Miss-Betzi, διότι ν' ἀποσπασθῶ τοῦ εὐγενοῦς τούτου ζώου δὲν θέλω ἀνεχθῆ οὐδέποτε.

Ἐν τούτοις φοβηθεῖσα ἡ κόμησσα διότι δὲν ἔβλεπεν ἐρχομένην τὴν θυγατέρα της, διέταξε νὰ ζεύξωσι τοὺς ἵππους εἰς τὸ ὄχημα καὶ διευθύνθη πρὸς τὸ μέρος τῆς στήλης. Ἐνταῦθα συνήντησε τὴν συνοδείαν διανύσα-

σαν τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου. Ἡ νεᾶνις ἐπλησίασε τὸ ἄχημα.

— Μοὶ ἐδώσατε τὴν ὕπαρξιν, εἶπεν αὕτη καὶ ἠξεύρετε κατὰ πόσον σᾶς ἀγαπῶ. Ὁ Κ. δὲ Βωκρουὰ μοὶ τὴν διετήρησε· ὅθεν κρίνατε πόσον ὀφείλω νὰ τὸν ἀγαπῶ ἐπίσης.

Διάβολε, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Κ. δὲ Φερρίερος, ἰδοὺ καὶ πάλιν ἀπομακρυσμένος.

Ἐξήγησαν πρὸς τὴν Κόμησσαν τὸ συμβὰν καὶ μολονότι τῷ διηγήθησαν αὐτὸ ὡς ἁπλοῦν περιστατικὸν, αὕτη ἐννόησε τὴν ἀλήθειαν καὶ διὰ τοῦ βλέμματος ἀντοίμειψεν τὸν Ἰούλιον διὰ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ ἀνδρείαν του.

Εἰσελθοῦσα εἰς τὴν ἀγροτικὴν οἰκίαν ἡ Κ. Δὲ Μωριὲν ἀντήλλαξε λέξεις τινὰς μετὰ τοῦ Κ. Δὲ Βωκρουὰ καὶ μετὰ ταῦτα ἐνεχείρισε πρὸς τὴν θυγατέρα της, ἥτις ὑπῆγεν ἀλλάξῃ ἔνδυμα, τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Γάστωνος.

Καταβᾶσα ἡ Βερανζέρη παρεκάλεσε τὸν Ἰούλιον νὰ γράψῃ αὐθωρεὶ πρὸς τὸν Κ. Δὲ Πλελλάν. Ὁ Κ. Δὲ Βωκρουὰ ὑπεσχέθη νὰ γράψῃ μετὰ τὴν εἰς τὸν οἶκόν του ἐπιστροφήν.

— Οὐχὶ, οὐχὶ, εἶπεν ἡ Βερανζέρη, ἐνταῦθα μάλιστα, ὑπ' ὄψιν μου.

Ὁ Ἰούλιος ἤρξατο γράφων καὶ ὅταν ἐτελείωσεν ἡ Βερανζέρη ἠθέλησε ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολήν.

— Εἶνε καλὴ εἶπεν· ἀλλὰ λείπει τι. Γράψετε, θὰ σᾶς ὑπαγορεύσω.

Ὁ Ἰούλιος ἔλαβε ἐκ νέου τὴν γραφίδα ὡς μαθητὴς εὐάγωγος.

— Ὑστερόγραφον, εἶπεν ἡ Βερανζέρη, ὑπαγορεύουσα.

— Καὶ ἠξεύρετε ὅτι τὸ ὑστερόγραφον εἶνε πάντοτε ὁ σπουδαιότερος παράγραφος ὁποιασδήποτε ἐπιδείξεως;

« Ὑστερόγραφον. Ἐζήτησα καὶ ἐκ δευτέρου τὴν χεῖρα τῆς δεσποσύνης Δὲ Μωριέν. . . .»

Ὁ Κ. Δὲ Βωκρουὰ ἐστάθη·

— Ἐξακολουθήσατε « καὶ εὐτυχέστερος ἢ τὸ πρῶτον ἐπέτυχα αὐτήν ».

— Εἶνε δυνατόν; ἐφώνησεν ὁ Ἰούλιος πίπτων πρὸ ποδῶν τῆς Βερανζέρης.

— Ναὶ, Ἰούλιε, ἐὰν ἡ μήτηρ μου συγκατατίθεται.

— Πρὸ πολλοῦ εἶπεν ἡ κόμησσα, ἔχουσα δάκρυα εἰς τὴν φωνὴν, πρὸ πολλοῦ ὑπάρχει ἡ συγκατάθεσίς μου.

Παρευθὺς ἤκουσαν θόρυβον μέγαν εἰς τὸν προκείμενον ἀντιθάλαμον· ἦτο δὲ ὁ Κ. Δὲ Φερρὶέρος ὅστις εἰσῆγε τὴν Miss-Betzi εἰς τὰ δωμάτια.

— Τί νέα ἀνοησία εἶνε αὐτὴ ἠρώτησεν ἡ κόμησσα ἡμιγελῶσα καὶ ἡμισπουδάζουσα.

— Δὲν εἶνε παντάπασιν ἀνοησία, φιλτάτη μου ἐξαδέλφη, ἀπήντησεν ὁ νεανίας, ἀλλ' εἶνε σημεῖον σεβασμοῦ ὅπερ προσφέρει εἰς τὴν νοημοσύνην καὶ εὐγένειαν τοῦ ζώου τούτου. Ἐσκέφθην ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς ἡ θέσις του δὲν πρέπει νὰ ἦνε εἰς τὸν σταῦλον, ἀλλ' εἰς τὰ δώματα.

— Ἰδοὺ, εἶπεν ἡ Βερανζέρη, ἡ πρώτη ἀπόδειξις κοινοῦ νοὸς ἣν ἐδώσατε σήμερον.

Ὅθεν, ἐννοεῖτε, παραχωρεῖτε τὴν θέσιν σας εἰς τὴν Miss-Betzi, ὑμεῖς δὲ λαμβάνετε τὴν ἰδικήν της.

— Ἄ! ὡραία ἐξαδέλφη, εἶσθε δεικτικὴ, ἀλλ' ἤθελα ἐπιτύχει καὶ μὲ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀκόμη ἐὰν ἠδυνάμην λαμβάνων ἐν τῷ σταύλῳ θέσιν νὰ λάβω ὑπερηφανευόμενος καὶ θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ.

— Ἡ πρόσρησις εἶνε ἀβρὰ, διὰ τὴν αἰτίαν της· σᾶς συγχωρῶ· θὰ σᾶς ἀπονείμω μάλιστα καί τινα χάριν, ἀλλὰ πρὸ τούτου ἐπαναφέρετε τὴν Miss-Bétzi εἰς τὰ συνήθη δώματά της.

Ὁ Κ. Δὲ Φερρὶέρος ὑπήκουσε καὶ ταχέως ἐπέστρεψε.

— Χάριν! ἔλεγε, χάριν! Φαίνεται ὅτι ἔλαβεν καὶ πάλιν τὸ σχοινίον.

Ἐν τούτοις ἐκάθισαν ἵνα προγευθῶσιν· ὁ δὲ Κ. Δὲ Φερρὶέρος ἀνέμενε πάντοτε τὴν ὑποσχεθεῖσαν χάριν.

— Καὶ ἡ χάρις αὐτή; ἠρώτησεν.

— Ὁ Κ. Δὲ Βωκρουὰ θέλει σᾶς τὴν εἰπεῖ.

— Ὁ Κ. Δὲ Βωκρουά;

— Ναὶ, Κύριε, ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπήντησεν οὗτος. Μετὰ ἕνα μῆνα νυμφεύομαι καὶ ἐπειδὴ ὁ κάλλιστος τῶν φίλων μου εἶνε ἀπών, ἐσκέφθην νὰ σᾶς παρακαλέσω ὅπως εὐαρεστούμενος ὁδηγήσητε τὴν μνηστήν μου εἰς τὸν βωμόν.

— Δέχομαι κύριε τὴν τιμὴν ταύτην, μετ' εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ δὲν βλέπω εἰς τοῦτο χάριν ἐκ μέρους τῆς δεσποσύνης Δὲ Μωριέν.

— Δὲν ἐννοεῖτε τίποτε, ἐξάδελφέ μου, εἶπεν ἡ κόμησσα. Μὲ ὑμᾶς πρέπει νὰ ὁμιλῇ τις πάντοτε μὲ τὸ

ν καὶ μὲ τὸ σ. Πῶς δὲν βλέπετε ὅτι ἡ Βερανζέρη εἶνε ὑπάνδρευμένη;

— Καὶ πάλιν;

— Πῶς καὶ πάλιν; ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ πρώτη φορά.

— Ἔχετε δίκαιον, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε· εἶδον τόσα πράγματα πρὸ δύο ἡμερῶν ὥστε ἡ κεφαλή μου γυρίζει. Πιστεύω ἀδιστάκτως ὅτι ἤθελον πράξει καλῶς ἐὰν ἐλάμβανον τὴν θέσιν τῆς Miss-Betzi.

Ἡ χαρὰ ἐπανεκτήσατο τῶν δικαιωμάτων της ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν αὐτῶν μετόπων ἀπὸ τῆς ἀπαισίου ἐκείνης νυκτός. Ἐγέλων διὰ τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ Κ. δὲ Φερριέρου καὶ ἀνεχώρησαν μετά τινας ἡμέρας διὰ τὸν πύργον δὲ Μωριέν.

Μετὰ ἕνα μῆνα, ἡ δεσποσύνη δὲ Μωριὲν ὀνομάζετο ἀντικόμησσα δὲ Βωκρουά.

ΙΑ'.

Οἱ ἀναγνῶσται, πρὸ πάντων ὅμως αἱ ἀναγνώστριαι, ἴσως εἶνι περίεργοι νὰ μάθωσιν ἐὰν οἱ τέσσαρες ἥρωες τῆς ἀληθοῦς ταύτης ἱστορίας εὗρον τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰς διαφόρους ὁδοὺς αἵτινες ἠκολούθησαν, ἴσως μᾶς ἐρωτήσωσιν ἐὰν τὰ δύο ταύτα ζεύγη δὲν συνηντήθησαν ποτὲ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης. Τοῦτο εἶνε μυστήριον καὶ δὲν θὰ τὸ εἴπωμεν ἢ ἂν μᾶς ὑποχρεώσωσιν.

Ἐν τούτοις σύγγνωτε τὰ λάθη τοῦ συντάκτου, καὶ μὴ δεχθῆτε ἄπιστοι πρὸς τὰ γεγονότα τῶν ὁποίων ἐγένετο ὁ ἀκριβὴς συγγραφεύς.—Ἐὰν ὑπάγητε εἰς Βουλώνην—εἶνε δ' αὕτη ὡραία πόλις χρήζουσα ταξειδίου, θέλουσι σᾶς δείξει ἐπὶ τῆς παραλίας τὴν θέσιν ἐπὶ τῆς ὁποίας παλαιός τις κύριος ἵππου εὐγνωμόνου ἐρρίφθη εἰς τὰ κύματα ἀπό τινος πλοίου ἐν καιρῷ τρικυμίας ὅπως τὸν ἐπανεύρῃ.

Τοιουτοτρόπως γεννῶνται οἱ βίοι τῶν Ἁγίων.

ΤΕΛΟΣ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΟΣ ΤΩΝ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Κωνσταντινουπόλεως.

—o—

	Σώμ.		Σώμ.
Ν. Α. Θεοδωρίδης	» 20	Ἀρις. Σπανδονῆς	» 2
Ν. Φ.	» 1	Δ. Ἀμηρᾶς	» 2
Σάῤῥα Θεοδωρίδη	» 1	Π. Ι. Γκινάκας	» 2
Κουνουπιώτης	» 1	Δ. Βαφέα	» 1
Π. Μαυρογένης καὶ Μὴλλ	» 15	Δ. Καντιμήρης	» 1
Ν. Κουρμούζης	» 1	Α. Στογιάνοβιτζ	» 1
Γ. Α. Βαλλιάνος	» 2	Ναοὺμ ἰατρὸς	» 1
Νικόλ. Φωκᾶς	» 1	Βελιμὴρ Τζέτκοβιτζ	» 1
Π. Παναγιωτίδης	» 1	Θ. Σκυλίτζης	» 1
Αϊτζηριώτης	» 1	Ι. Ἐμμ. Ῥωσσέτος	» 1
Β. Μαυρουδῆς	» 1	Γεώργ. Τζητζήνιας	» 1
Sponek	» 1	Κων. Τριανταφίλ.	» 1
Ἀλατάρης	» 1	Π. Κ. Σαλβάγος	» 1
Ἀλέξ. Κουρμούζης	» 1	Α. Ἀλευρίδης	» 1
Στέφ. Μανιάκης	» 1	Ἐπαμ. Μακρῆς	» 1
Ε. Σαῤῥαπατᾶς	» 1	Α. Εὐγενίδης	» 1
Ν. Προβιλέζος	» 1	Λ. Κούπας	» 1
Α. Ἀναγνωστόπουλ	» »	Θεόδ. Νεόκοσμος	» 1
Π. Σωτηριάδης	» 1	Ἀλέξ. Κεχρῆς	» 1
Ι. Δελλαπόρτας	» 1	Θ. Ι. Τζούνης	» 1
Ζερ. Ι. Ζερβούλης	» 1	Λ. Βαρβῆς	» 1
		Χρ. Δρομοκαΐτης	» 1

	Σώμ.		Σώμ.
Α. Γ. Κυριακόπουλ.	» 1	Ἀντ. Μουντζούρης	» 1
Ν. Πασπαλῆς	» 1	Ν. Πεστεμάντζογλ.	» 1
Ν. Βαλσαμάκης	» 1	Ιω. Γεωργαντόπ.	» 1
Χ. Λαγὸς	» 1	Κ. Λαζαρέτος	» 1
Ὁδ. Ἰατρόπουλος.	» 1	Ι Μαλανδρῖνος	» 1
Αἰμ. Ὀττόνης	» 5	Ν. Διονισιάδης	» 1
Β. Βρέττας	» 1	Αλ. Πανᾶς	» 1
Ἀδελ. Μηχαλάκη	» 1	Πέτρος Στέλβαχ.	» 1
Ἰάκωβος Σκοῦφος	» 1	Ν. Νομικὸς.	» 1
Π. Ῥεβίδης	» 1	Ν. Σ. Βασιλόπουλ.	» 1

Οἱ ἐν Πύργῳ.

	Σώμ.		Σώμ.
Ἰωσὴφ Μερτρουδ, ὑποπροξ. Πύργου	» 2	Π. Δημητρακόπουλ.	» 1
Α. Νίδερ Ἰατρὸς	» 1	Π. Χρήστου	» 1
Κ. Ζαχαρίας	» 2	Ι. Μ. Κανέλλη	» 1
Κ. Γιούπης	» 1	Α. Βασιλείου	» 1
Σ. Ἰωανίδης	» 1	Ξ. Διαμαντόπουλ.	» 1
Σ. Γινέλλης	» 1	Χ. Κουντούρης	» 1
Κ. Μπέλλης	» 1	Γ. Ἀρέθας.	» 1
Π. Κ. Γιοβάνοβιτζ	» 1	Ὀρθόδ. Κυριακοῦ	» 1
Δ. Γιανουΐδης	» 1	Σ. Ν. Καλίνικος	» 1
Γ. Λαντζίδης	» 1	Ἀνδ. Ἀποστόλου	» 1
Ν. Βαρότζης.	» 1	Ν. Ν. Παππαδόπουλ	» 1
		Ι. Καρατζῆς.	» 1

Μαρία Ἐπ. Ῥαφ.	»	1	Μαρία Εὐαγγελίδ.	»	1
Κ. Ἰγγλέσης	»	1	Ἰω. Καϊτὰν	»	1
Ν. Χ. Γιανόπουλ.	»	1	Γ. Κάλφογλους	»	1
Ν. Μαυρογένης	»	1	Ν. Καντιλάκης	»	1
Τάσος Ἰγγλέσης	»	1	Κ. Ἀναγνοσταρ.	»	1

Αἰτοῦμεν συγγνώμην παρὰ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὧν τὰ ὀνόματα δὲν κατεχωρήθησαν, ἕνεκεν τῆς μὴ ἐγκαίρου ἀποστολῆς τῶν ἀγγελιῶν ἡμῶν ὑπὸ τῶν ἐπιφορτισθέντων φίλων.